

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

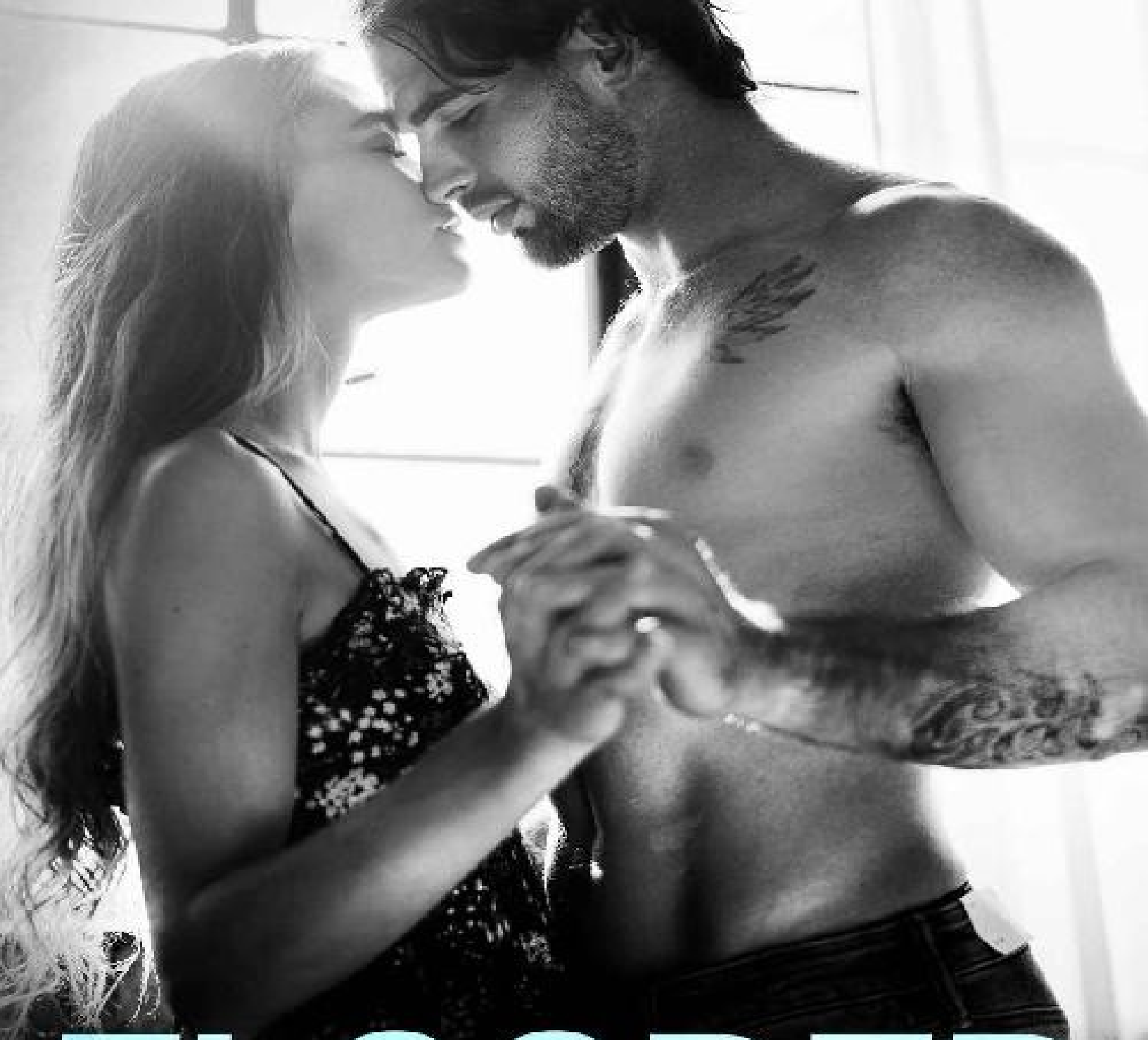
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FLOORED

KARLA SORENSEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZEMİNLİ

Bir Ward Kardeşler Romanı

KARLA SORENSEN

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Sonsöz

[YazarınAyrıca Karla](#)
[Sorensen Notu Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

© 2020- Karla Sorensen

Tüm Hakları Saklıdır

Kapak Tasarımcısı-Najla Qamber Design www.najlaqamberdesigns.com

İç Tasarım- Indie Girl Promotions

Editör- Jenny Sims, Editing4Indies

Düzeltilme - Janice Owen, JO's Book Addiction Düzeltilme

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Birinci Bölüm

Buckingham Sarayı'nı ilk gördüğümde aklıma şaşırtıcı bir düşünce geldi.

Bu saçmalık.

Saray değil. Saray harikaydı. Kraliyet ailesini biz ölümlülerden koruyan siyah demir çit direklerinin her birinin üzerinde pırıl pırıl parlayan altın fil dişleri ile çok güzeldi.

Hayır, saçma olan şey bendim.

İki hafta boyunca, kendimi bileli hayalini kurduğum yerdeydim. Hükümdarları, tarihi, mimarisi ve her şeyiyle Büyük Britanya. Buckingham Sarayı'nın karşısındaki merdivenlerde otururken, etrafım selfie çeken ve diğer gezginlerle sohbet eden insanlarla çevriliyken yalnızdım. Evimi özledim.

Ne kadar sinir bozucuydum?

Kendimden geçmiş olmalıydım. Bulutların üzerinde olmalıydım. Hatta on!

Arkamdaki binanın fotoğrafını çektikten sonra ikiz kardeşim Claire'e gönderdim. Her şeyi görmek istiyordu. Ve eğer bu normal bir gezi olsaydı, gezmek için bir ya da iki hafta, muhtemelen benimle İngilizleri görmeye gelmek için snowboard tanrısı erkek arkadaşını terk ederdi.

Ama bunun yerine burada tek başımaydım çünkü gezilerim, Eylül sonundan Aralık ayına kadar süren Michaelmas dönemi için Oxford'da geçirdiğim eğitim zamanıyla bir paket anlaşmasıydı. Araştırmalarım ciddi bir şekilde başlamadan önce yerleşmek ve her şeyi görmek için birkaç hafta erken gelmiştim. İngiliz Edebiyatı yüksek lisansına başlarken hayalini kurduğum şey buydu; İngiliz kültürüne ve eğitimine bir rock yıldızıyla birlikte bu tür bir daldırma

Brontë kardeşler üzerine çalışması benim için dini bir metne benzeyen profesör.

Yine de Londra'da dolaşan, güzel yerlere asık suratla bakan hüzünlü bir çuval gibiydim.

Cep telefonumu ön cebime soktuğumda çalmaya başladı. Claire.

"Merhaba! Ne yapıyorsun?" Sesi çıktıktan sonra yüzümü buruşturdum çünkü kendi kulaklarıma bile biriyle konuştuğum için çok heyecanlı geliyordu.

Kız kardeşim güldü. "Buckingham Sarayı'nda olduğun için seni arıyorum, seni kaltak."

"Öyleydin." Green Park'ta ilerlerken bir grubun beni geçebilmesi için kenara çekildim. "Şu anda parkın içinden yürüyorum."

Sesli bir şekilde iç çekti. "Ve ben burada oturmuş, aylık bütçem üzerinde çalışıyorum.

Hangi kız kardeş daha havalı?"

Sesini duyunca göğsüm ağrıdı. "Hayat nasıl gidiyor? " Claire güldü. "İki gün önce konuştuk."

İkizler ülkesinde bir sonsuzluk, özellikle de benim göle yaptığım yolculuktan ve onun erkek arkadaşı Bauer'in yanına taşınmasından önce birlikte yaşadığımız zamanlarda.

Çimlere oturup yüzümü güneşe doğru çevirdim. "Biliyorum ama olan biten her şeyi bilmeyi özlüyorum. Saat farkı yüzünden artık kimse beni rastgele güncellemeler için aramıyor."

"Henüz erken ama şu ana kadar yatağımı topladım, çöp kutusunu temizledim ve şimdi de oturup bütçe üzerinde çalışıyorum. Dün market alışverişine gittim ve Logan ile FaceTime'a girdim. Bilgisayarında bir şeyi çözemiyordu ve Paige'den yardım istemeyi reddetti çünkü Paige ona kendi başına çözemeyeceğini söylemişti."

Bizi büyüten ağabeyimiz ve eşinden bahsedince . "Gördün mü? Evde olsaydım bunları bilirdim."

Sessizdi ve ben onun bu tür sessizliğini bilirdim. Düşünüyordu. Analiz ediyorum. Ve çok fazla şey itiraf ettiğimi biliyordum. Yine, tamamen saçmalık.

Bu -kederli, keşke evde olsaydım, sıradan normalliği özlüyorum- ben değildim. Bu benim tam tersimdi. Ve eğer Claire tam da şimdiye kadar sahip olduğum en büyük eğitim fırsatına başlarken kişilik nakli geçirdiğimi düşünseydi, kendini hasta ederdi.

Ben de zihinsel bir sıfırlama yaptım ve şalteri indirdim.

"Ve eve döndüğümde tekrar öğreneceğim," dedim parlak bir şekilde. "Sana yemekhanede yemek yerken giymemiz gereken önlüklerden bahsetmiştim, değil mi?"

Cevap verirken sesinde bir gülümseme vardı. "Evet. Bana elbiselerden bahsetmiştin."

"Lanet olası bir üniversite yemekhanesinde üç çeşit yemek. Bu sadece İngilizlerin düşünebileceği türden lüks bir şey." Başımı öne eğdim. "Ya da Fransızların."

"Sıkıldın mı, Lia?" diye sordu.

Gözlerimi . İkizler bazen çok kötü olabiliyordu. "Hayır mı?"

"Emin değil misin?"

Çimlerin üzerine uzanıp yüksek ağaçlara baktım. "Sıkıldığımı sana düşündüren ne?"

"Daha derse başlamadın, tek başına geziyorsun ve hayatımızın ilk yirmi iki yılında yaşadığın hayatı özlüyorsun. Bu genellikle sıkıldığın anlamına gelir."

"Sıkılmış olamam," diye bağırdım. "*Londra*'dayım! Oxford'da çok güzel bir dairem var, tüm şehir çok güzel, kampüs harika, çimlerde oturmamakla ilgili çok katı kuralları olsa bile ve nasıl olur da Londra'ya gelip günümü geçirebileceğim bir hayat yaşayabilirim, çünkü neden yaşamayayım ki ve bir şekilde hala sıkılıyor ve geride bıraktığım normal hayatı özleyorum."

Claire bıyık altından güldü. Patlamamla yanaklarım biraz kızardı ve kimsenin beni duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Önümüzdeki birkaç ay boyunca en iyi arkadaşım olabilecek sevimli bir İngiliz'in beni duyması ve sadece başka bir çılgın Amerikalı olduğumu düşünmesi fikrine bile katlanamıyordum.

"Lia" -içini çekti- "bana bir söz ver." "Ne?"

"Gözünüzün önündekine dikkatinizi veremeyecek kadar kaçırdığınız şeylere takılıp kalmayın. Tamam mı? Git bir çörek ye. Ya da bana bahsettiğin şu fasulye, tost ve pastırma şeyini."

Gülümsedim. "Bu kahvaltı için."

"İyi, o zaman git bir barda bira iç ve zamanının tadını çıkar. Sevimli bir İngiliz çocukla flört et. Sonra Oxford'daki dairene dön ve güzel bir uyku çek. Yarın Profesör Atwood ile buluşmayacak mısın?"

Parmaklarım bir ot parçasını kopardı. "Evet. Bunu yapmama izin verdiği için çok şanslıyım." Gökyüzünde sürüklenen bulutları izledim, karanlık bir

kaşlarımı çatmama neden olacak kadar gri. "Haklısın. Gidip biraz yiyecek alacağım."

"Eve dönerken trende dikkatli ol, tamam mı? Hava kararmadan geri döndüğünüzden emin olun."

Gülümsedim. Claire o kadar *Claire*'di ki, kendine bile engel olamıyordu. "Tamam anne."

"Seni
seviyorum." "Ben
de seni
seviyorum."

Telefonu önce o kapattı ve birkaç dakika boyunca çimlere uzanıp yavaş yavaş kararan gökyüzüne baktım. Esinti yeterince üşütmeye başladığında ayağa kalktım ve çapraz askılı çantamdan dolgulu ceketimi çıkardım.

Bir süre dolaştım. Fotoğraf çektim. Binalara baktım. Afişleri okudum. Metroya atladım ve indim, keşfedebileceğim şeylerle ilgili anlık kararlara izin verdim. Bir daha hissetmek istemediğim o gerginliği üzerimden atmama yardımcı oldu.

Bunu yaparken, Claire'in tavsiyesini dikkate almaya çalıştım. Anın içinde olmak ve neyi kaçırdığımı düşünmemek. İlk büyük yağmur damlası alnıma çarpana kadar oldukça iyiydim.

Yağmur aniden bastırdı ve bir çaylak gibi küçük şemsiyemi dairemde bırakmıştım.

Ceketimin kapüşonunu yukarı çekmiş olsam da beni aniden bastıran sağanaktan korumak için pek bir işe yaramıyordu, bu yüzden kafamı kaldırıp yan sokaktaki bir barın koyu renkli ahşap tabelasını gördüğümde Claire'in söylediklerini düşünerek gülümsedim. Gezintiye çıkmış bir grup turistin etrafından hızla koşarak geçtim, sessiz sokaktan sağa döndüm ve ağır ahşap kapıdan içeri daldım.

İçerisi sessizdi; koyu renk ahşap, cam kaplı aplikler ve daha iyi günler görmüş bordo kabinlerle dekore edilmişti. İş çıkışı yoğunluğunun böyle bir mekânı bira içmek isteyen özel dikim takım elbiseli adamlarla ağzına kadar doldurmasına daha saatler vardı.

Tanrı Londra'yı korusun, çünkü gerçekten de İngiliz erkekleri takım elbise giymeyi biliyorlardı. Bu konuda Amerikalı erkeklerden ne kadar üstün olduklarını fark etmek uzun sürmedi.

Ceketimi çıkardım ve elimi saçlarımda gezdirdim. Geziyle geçen bir günün ardından saçlarım karmakarışık. diğer insanlar köşedeki kabinlerden birinde toplanmıştı ve bir an için biranın zehirli olup olmadığını merak ettim, çünkü dürüst olmak gerekirse... günün hangi saati olduğu düşünüldüğünde gerçekten çok boştu.

Kirli ahşap barı silen yaşlı bir adam, ben bir tabureye kayarken bana başıyla selam verdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Arkasından muslukta ne olduğuna baktım. "Bir Stella alayım, lütfen."

Başını salladı, doğru musluğun altından bir bardağı ustalıkla çekti.

"Yiyecek bir şey ister misin canım?"

Gülümsedim. Aksanları ve sıradan sevecenlikleri hiç eskimeyecek miydi?
"Şimdilik sadece bira."

Önüme koydu. "Şeref."

İlk yudumumu aldıktan sonra, barda benimle birlikte bir kişinin bile oturmuş olmasını dileyerek tekrar etrafa bakındım.

Tek başına.

Buradaki ilk iki haftam fırtınalı geçti, evet, ama yine de zamanımın çoğunu yalnız geçirdim. Bu da benim için garipti. Zaman dilimi değişikliğine uyum sağlamanın getirdiği meşguliyet ve yorgunluk, yalnızlığın beni boğmasını engelledi.

Ama barda tek başıma otururken, kalbimde aynı içgüdüsel acıyı hissettim, her şeyi özlüyordum. Ailemin geri kalanını. En iyi arkadaşım Finn'i. Claire'le zaten konuştuğum için, arkamda onun sesini duyduğumda başka kiminle konuşabileceğimi görmek için telefonumu çıkarmaya başladım.

"Sakın bana kardeşimin bu gece izin aldığını söyleme Carl."

Barmen başını salladı ve o derin, görkemli, aksanlı ses kime aitse ona hızlıca gülümsedi. "Sanırım buraya uğrayacağınızı hiç beklemiyordu."

Bay Accent eğlence dolu bir *oof* sesi çıkardı ve ben de Stella'ma gülümsedim.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Yapmamalıyım," diye cevap verdi kuru bir sesle, "ama bu haftadan sonra sanırım bir tane alacağım."

"Tadına bakmak istersen yeni bir IPA'm var."

"Kulağa mükemmel geliyor," diye mırıldandı. "Gerçi şu anda alkollü her şey kulağa hoş geliyor."

Aksanın nesi vardı?

Barmen Carl'dan bira bardağını aldıktan sonra, Bay Accent oldukça nefis bir ses çıkardı.

"Lewis geri geliyor mu?" "Bu gece değil."

Bay Accent derin bir iç çekti. "Evde mi? Sanırım şehre gelmişken oraya da uğrayabilirim."

Carl başını salladı. "Çiftliğe gittim. Ailene bir konuda yardım etmem gerekiyordu."

"Bilmediğime şaşmamalı," diye cevap verdi.

Stella'mdan yavaşça bir yudum ve yemin ederim kulak misafiri olmaya çalışmıyordum.

Tam önümde olamadım.

Bay Accent taburesine geri oturdu ve iri ellerini barın üzerine uzattı. "Eh, yeterince sessiz. Biraz daha kalacağım. Benim için maçı açabilir misin?" diye sordu Carl'a.

İçimden gülümsedim, kendimi çok daha az sıkılmış ve çok daha az yalnız hissediyordum.

Sevimli bir İngiliz çocukla flört et. Kız kardeşim bana böyle söylememiş miydi? Benim çok akıllı kız kardeşim.

Carl televizyonu açarken gözlerimi biramdan ayırmıyor, dönüp aval aval bakmamaya dikkat ediyordum. Çünkü kulağa seksi geliyordu -gerçekten, gerçekten, A sınıfı, onuncu seviye seksi- ve hayal ettiğim gibi çıkmazsa suratımı asmak istemiyordum.

Aramızda bir koltuk boş bırakarak uzun, geniş gövdesini bir tabureye kaydırды ve iri ellerini önünde, barın üzerinde birleştirdi. Mürekkep ön kollarına doğru yayılıyordu, tıpkı kasları ve güçlü damarları gibi.

Her yönüyle mükemmel işaretler.

Hiç bir erkeğe fark ettirmeden onu kontrol etmeyi denediniz mi? Bu beceri ister, millet.

Dikkati bir an bile ekrandaki futbol maçından, zümrüt yeşili çimlerden ve maç başlamadan önce topu ileri geri paslaşan oyuncuların parlak renkli formalarından ayrılmadı.

Maç.

Her neyse.

Biramın içine homurdandım.

"Futbol hayranı değil misin?" diye sordu.

Derimin altında düz, sınırsız bir enerji titreşiyordu ve etkileşim için çok istekli görünmemek için her şeyimi harcadım. Ama dürüst olmak gerekirse, öyleydim. Bütün gün yaşadığım iğrenç duygulardan sonra, yaşlı barmen Carl biraz sohbet etseydi muhtemelen bu kadar heyecanlıydım.

Yüzünün de sesi, elleri ve kolları kadar sıcak olup olmadığını görmek için tamamen dönmek yerine, tıpkı onun yaptığı gibi gözlerimi ileriye diktim.

Bana yine ne sormuştu? Ekrandaki spikerin ofsaytla ilgili bir ünlemi dikkatimi geri çekti.

"Ben bir futbol hayranı mıyım?" Düşündüm. Parmağı bardağının kenarına hafifçe vurdu. "Evet," dedim. "*Gerçek olanı.*"

Şakaya ıslık çaldı. Biramdan bir yudum daha alarak sırtışıımı gizlemeye çalıştım.

Cevap verdiğinde sesi kuruydu, lezzetli bir şekilde söylenen her hecede hafif bir eğlence vardı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum aşkım ama siz Amerikalıların futbol dediği o spor gerçek *değil.*"

Bay Ateşli Ses ve Kaslı Kollar bu yola girmek istemedi. Beni yetiştiren ağabeyimin Super Bowl kazanmış bir futbolcu ve şu anda ligin en iyi savunma koçlarından biri olduğunu bilemezdi. Eğer futbol konuşmak isteseydi, hiç terlemeden onu yerin dibine sokardım. Bu yüzden yavaşça ona doğru döndüm ve döndüğümde donup kaldım.

Yüzü sesine uyuyordu. Eller. Kaslar ve mürekkep. Sesle, ellerle ve kaslarla eşleşti, onları aştı, onları sudan çıkardı.

Ağzımın kenarlarında yavaş bir gülümseme belirdiğinde, o da kendi etrafında dönmeye başladı. Taburede oturduğu yerde kucağına tırmanmamak için kendimi zor tuttum.

Zamanında çok seksi erkeklerle birlikte olmuşum. Bir sürü öpüştüm. Gerçekten çok hoşlandığım birkaçıyla yattım.

Ve Bay Sıcak Sesli, Sıcak Yüzlü, siyah saçlı ve bıçak gibi keskin çeneli, her birinin unutulup gitmesine neden oldu.

Bakışları yüzümde bir şey olup olmadığını dikkatle inceledi. Her ne gördüyse rahatlamasına neden oldu. "Ne?" diye sordu.

Televizyonu işaret ettim. "Bunun benimle yapmak isteyeceğin bir tartışma olduğunu sanmıyorum."

Alt dudağını yaladı ve refleks olarak kalçalarımın birbirine kenetlendiğini hissettim. Barın loş ışığında anlaşılmaz bir renk alan gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Carl, lütfen benim hesabıma hanımefendi için bir içki daha yaz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Başka bir tane istediğimi kim söyledi?"

Caddeye bakan pencerelerden dışarı bakıyormuş gibi yaparak benimkinin yanındaki tabureye kaydı ve omzu benimkine değdi. "Evet, şimdi yağmur yağıyor

Bu yüzden ayrılmak için acele etmeyeceğini düşünüyorum. Ayrıca, bence şu anda tam olarak olmanız gereken yer burası."

Biramı ağızıma götürerek büyüyen gülümsememi gizlemek için bir yudum aldım ama gözleri yine de dudaklarıma kaydı. Bira bardağını yere bırakırken bacak bacak üstüne attım ve çenemi ellerimin arasına aldım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Yüzünde çeken bir ifade var." Homurdandım.

"Öyle mi? Bunu duymak için sabırsızlanıyorum." "Bir şeyi kaçırıyorsun."

Yüzüm şoktan donuklaştı ama göz kırptım ve bir sonraki nefeste kendime geldim. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

Yüzümü incelemek için çenesini kaldırdığında, odanın ışığı sert kenarını yakaladı. Cidden, onun gibi görünen bir adam yasadışı olmalıydı.

"Çünkü ne zaman güzel bir kadın sessiz bir barda tek başına içiyorsa ve bana güzel oyundan nefret ettiğini söyleme talihsizliğini yaşıyorsa, o zaman belli ki bir ya da iki vidası eksiktir."

Şok olmuş bir kahkaha patladı ağızımdan. Bana cevap olarak sırtması muhteşemdi.

Ben de biraz eğildim. "Dur tahmin edeyim, onları bulmama yardım edecek adam da sensin."

Başparmağı barın yüzeyine dokundu. Dudakları, ayak parmaklarımdan ayakkabılarımdan içinde kıvrılmasına neden olan sinsî bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır."

Kaşım soruyla kalktı.

Daha sonra söyledikleri, önümüzdeki birkaç ay boyunca binlerce kez tekrarlayacağım, ne kadar doğru olduklarını bilmediğim sözlerdi. Tüylerimi diken diken eden sert bir sesle, "Sana eğitim vermek üzere olan adam benim, aşkım," dedi.

İkinci Bölüm

JUDE

Bu gece ihtiyacım olmayan şeyler:

- Bira.

- Londra'da olduğum bir gece kardeşim şehir dışındaydı ve onu görmek için uğramak istedim.

- Büyük mavi gözleri ve uzun siyah saçları olan arsız bir Amerikalı kadın.

Yine de en güvenli hareket tarzının birayı içmemek, eve dönüp hiç uğramamış gibi yapmak ve gözlerindeki daveti görmezden gelmek olduğunu bildiğimden, onu görmezden geldim.

Kadın, düz beyaz dişlerini ve yüzünün sağ tarafındaki gamzesini ortaya çıkararak, açıktan açığa bana güldü. Ama boktan bir günün, boktan bir haftanın ardından, ihtiyaç duyduğum değil, istediğim bir şeye kendimi kaptırmak kulağa mükemmel geliyordu. O da benim gibi yağmura yakalanmış olmalıydı.

Lewis'i görmeye geldiğimde öyle olmasını bekliyordum. Saçlarının uçları sırtına doğru kıvrıldığı yerde nemli görünüyordu.

Ama cevabım sadece gülümsemek oldu, bu da beni daha da meraklandırdı. "Beni futbol konusunda eğit, ha?" diye düşündü, taburesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. O iri gözler maça odaklanmıştı, maçı evden izlemek istiyordum ama menajerimle bir randevum vardı ve bunu görmezden gelemezdim. Barın loş ışığında onun narin profiline bakarken, evde olmadığımı, Tottenham ve Bethnal Green'i pişman bile olamıyordum. Kısa sürede.

"Futbol," diye düzelttim sırtarak. Gözlerini devirdiğinde güldüm. "Londra'ya geleli çok oldu mu?"

"Yaklaşık on gün." Zarif parmaklarıyla bardağının yüzeyinde bir buğu çizgisi çizdi. "Michaelmas'ta Oxford'da okumak için buradayım."

Başımı salladım. Zeki, arsız bir Amerikalı o zaman.

"Muhtemelen birçok ilginç insanla tanışıyorsunuzdur," dedi dikkatle. "Nedenmiş o?"

Carl'a eliyle işaret etti. "Burada çalıştığını ya da çok sık geldiğini falan sanıyordum."

Gür gri kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı, muhtemelen ona dürüstçe cevap verip vermeyeceğimi merak ediyordu.

Ben futbolcuydum, kardeşim de bar sahibiydi. Burada çok fazla zaman geçirmediğim gibi, ilk kez küçük kardeşim sormadan uğramıştım.

"Burası kardeşime ait," dedim. "İşim gereği bazı karakterlerle tanışsam da, Carl'ın iyi hikâyeler konusunda beni geçtiğine eminim."

Carl homurdandı. Amerikalı gülümsedi.

"Diyelim ki bu futbol dersiyile ilgileniyorum," diye başladı ve dizleri barın altındaki bacaklarıma değene kadar taburesinde hafifçe döndü. Hareket etmedim. O da kıpırdamadı.

Dirseğim onunkine çarptı. "Tartışmanın iyiliği için ve dünyanın *geri kalanı* buna futbol dediğine göre, s-kelimesinden vazgeçebilir miyiz lütfen?"

Sırıttı. "Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?"

"Şey, yanlış isim, yani evet." Ve bunu yüksek sesle söylediğimden değil, ama o oyunu oynamak - şu anda Amerikan etiketiyle küçümsediği - tüm evrenimin merkeziydi. O taburelerde yeterince uzun oturursak ya da Carl doğru kanalı açarsa, muhtemelen beni sahada çok iyi yaptığım şeyi yaparken gösteren bir tekrar yayınlanırdı. İyi yaptığım tek şey, vücudum bana istediğim şekilde devam edemeyecek kadar yaşlandığımı söylemeye çalışsa bile, iyi yaptığım tek şeymiş gibi geliyordu.

Otuz bir yaş, özellikle genç yetenekler göz önüne alındığında, bazı günler on yıl daha yaşlı hissettiriyordu.

Elini cömertçe salladı. "İyi. Roma'dayken falan."

"Orada da futbol diyorlar," diye belirttim.

Carl yanımdan geçti ve Amerikalı ile benim birbirimize ne kadar yakın oturduğumuzu görünce başını salladı.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Dudaklarını yalayarak dikkatimi ağzına çekti. O da muhteşem bir ağızdı. Gözlerimi ayırıp bakışlarıyla tekrar buluştuğumda, bakışları bilmişti. Aynı zamanda ateşle doluydu. Güzel Amerikalı kızın güzel dudaklarına bakmamla ilgili bir sorunu yoktu.

"Lia," diye cevap verdi.

Elimi uzattım. "Jude."

Hiçbir soyadı teklif edilmedi, ki bu benim için sorun değildi. Eğer burada yaşamıyor ve futbolla ilgilenmiyorsa, soyadım onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Ama yine de riske girmemeye karar verdim.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, yavaş yavaş yaşlanan sırtında takımını taşıyan ve umutsuzca onları vasatlıktan uzak tutmaya çalışan, küçük kardeşinin hayatına karışmasını engellemeye çalışan, ailesinin onun hakkında ne kadar bilmesini sağlayan ben-Jude McAllister olmanın baskısı boynumda yavaş yavaş büyüyen bir değirmen taşı gibiydi.

Bir gece için bunların hiçbirini hissetmek istemedim.

Yüksek talep gören bir kariyeri dengelerken sorumluluklarımın üstesinden gelemediğim her gün, bir kaçış için can attığım bir başka gündü. Bunun gibi bir gece, kimse benden bir şey istemiyormuş gibi davranabileceğim bir gece. Güzel bir kadınla flört edebileceğim bir gece, zararsız ve sadece kendim için olan bir şeyle kendimi şımartabileceğim bir gece.

Serin parmaklarını avucumun içinde gezdirdiğinde, sanki beni bir prize takmış gibi kolumun uzunluğuna yayılan yükü hissettim.

"Jude," diye yavaşça tekrarladı.

Lia diliyle harflerin tadına bakıyordu ve bu hayatımda gördüğüm en seksi şey değilse ne olayım. Tırnakları sırtıma batarken kulağımın içine doğru soluduğunu duymak istiyordum.

Bu kısa etkileşimin her yönünden özellikle tahrik olduğumu hissettiğim için ben de aynısını yaptım. Alt dudağımı yaladım ve gözleriyle buluştum. "Lia," diye mırıldandım. Gözbebekleri büyüdü, nabızı ince boğazının dibinde çılgınca atmaya başladı.

"Burada kesinlikle bir an yaşıyoruz." Hâlâ onunkini tutan elime baktı.

Yavaşça parmaklarımın ucuyla onunkilerin kenarlarını kıvrarak kendiminkileri çektim ve o da yutkundu.

Ellerini tekrar önündeki bardağın etrafına yerleştirirken yüzünü izledim. "Bunu belirtmeniz ne kadar da Amerikanca."

Birasını kaldırdı, ben de bardağımı ona doğru tokuşturdum. "Merak etme," dedi. "Her şeyi mahvetmek üzereyim."

"Şimdi mi?"

Lia daha önce yaptığı gibi çenesini ellerinin arasına aldı, ancak taburesinde tamamen döndü, bu yüzden çapraz bacaklarını benimkilerle desteklemekten ya da geri çevrilmekten başka seçeneğim yoktu.

İlkini seçtim, bir kolumu koltuğunun arkasına doğru uzattım. Uzun, kıvrık saçları ön koluma değdi ve parmaklarıma dolandığında nasıl hissettirdiğini görmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

İkimiz de içkilerimizden birer yudum daha aldık ve ben kadehimi yere bırakırken, "Bence sizin futbolunuz dünyadaki en sıkıcı spor" dedi.

Tüm vücudum dondu. "Özür dilerim."

Omzunun üzerinden bakan Carl, nefesinin altından ılık çaldı.

Omuz silkti. "Onlar sadece... her yere koşuyorlar. Görebildiğim kadarıyla herhangi bir strateji yok gibi görünüyor."

Çenem yerde miydi? Kalbim hemen kanlı bir yığın halinde atıyor muydu? Öyle hissediyordum.

Birinin bana bu sözleri söylemesinin bende yarattığı mutlak kalp kırıklığını atlatmak için bir an bekledim ama yüzünde bir beklenti parıltısı yakaladığımda, vereceğim tepkiyi dört gözle beklediğini anladım.

Lia yanmayan bir kibritti, sadece tutuşmak için ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi sağlayacak birini bekliyordu.

Bunu memnuniyetle sağlarım.

"Oyunun zarafetini ve akıcılığını anlamamanın senin için neden zor olduğunu anlayabiliyorum," dedim ona sessizce, nefesini kadar eğilerek. "düşündüğünüz gibi vurup kırma, kapma, nezaketsiz şiddet olmadığı için ilginç."

Gözlerinin arkasında bir kıvılcım alevlendi. "Hiç de değil."

"Anlat bakalım," dedim.

Lia bir bayrak yarışı sopası gibi meydan okumayı kabul etti ve ah, onunla koştu. "Hiç yakalamak için havaya uzanan bir alıcı gördünüz mü?"

Tüm vücudunun o kadar farkında, o kadar kontrolünde ki, bir tanesini almayı başarıyor" -dudaklarını yavaşça yaladı- "ayak parmağının sadece bir kenarı çizginin içinde, böylece sayılıyor."

Cevap verirken sesim cam çiğnemiş gibi çıkıyordu. "Bu oyunlar, birisinin başlatıp durdurduğu bir araba kazasını izlemeye benziyor.

Binlerce kez ve her şeyin nerede yanlış gittiğini görmek için bakmayı bırakamıyorsunuz."

Aslında Amerikan futboluna karşı bir şeyim yoktu. Tam tersi, gerçekten. Çoğu profesyonel sporcu için geçerli olduğu gibi, ben de tüm sporlardan zevk alırdım. Evet, futbol benim favorimdi ve kanımda vardı ama neredeyse her yıl Super Bowl'u izlerdim. Lig Londra'da oynandığında maçları izlerdim.

Ama bunu şimdi kabul etmemin imkânı yoktu. Hele de şimdiye kadar karşılaştığım en garip ön sevişme türünü tetiklerken. Koltuğunda öne doğru kaymıştı, ayakları baldırlarımın arkasına dolanıyordu, parmaklarım saçlarının kenarıyla oynuyordu. Yağmurdan dolayı yumuşak ve serindi.

"Ahh," dedi muzaffer bir edayla, "ama izlemeyi bırakamazsın. Bunun bir yapısı var. Eleştirel düşünme ve öngörü gerektiren bir çerçeve." Lia uzun kirpiklerinin altından bana baktı. "Birbirlerine karşı sıraya girdiklerinde, rakipleri hakkındaki her şeyi okuyorlar. Her irkilmeyi, her göz kırpmayı, söylenen her kelimeyi. Koşacak mı yoksa pas mı verecek? Savunma oyuncusu hücum mu edecek? Her cevap farklı bir seçenek ve hepsi için hazırlar."

Sesinin o gizli tonuyla sanki edepsizce konuşuyor gibiydi. Yaptığımız şeye gülmek mi yoksa barın tepesinde kıyafetlerini yırtmak mı istediğimi bilemiyordum.

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, o da tam olarak emin değildi.

İçimden kıkırdadım. "Televizyona bak," dedim bacağının yan tarafına dokunarak. Yüzünü televizyona doğru çevirdi, çenesi inatla sabitlenmişti. Taburemi yaklaştırmadan önce omzumun üzerinden baktım. Bar hâlâ neredeyse boştu, bu da şu anda benim için gayet uygundu. Kimse bizi izlemiyordu. Yaklaşırken kolum tamamen sırtına dolandı, yüzümü omzunun hemen üzerinden geçirdim, böylece kulağına mırıldanabildim. "İzle," diye talimat verdim. "Sadece topu değil. Saha boyunca hareket eden tüm oyuncularını izle. Bu bir satranç oyunu gibi, anlıyor musun? Çok ileri gidemezsin yoksa ofsayta düşersin, sana karşı oynayanların ve seninle oynayanların tamamen farkında olmalısın. Topun nerede olduğuna ve vücudunuzun nasıl konumlandığına dair tam bir farkındalık." Dudaklarım saçlarına değdi ve tüm vücudu titredim. "Diğer takım topa sahip olduğunda defans oyuncularının geri çekilmesini izleyin. Şimdi bakın, forvetlerinde top var ve yardım edebilecekleri ihtimaline karşı hareket edecekler. Tek bir hareketli parça gibi çalışmalılar."

"Mm-hmm," diye başardı. "Anlıyorum." Lia boğazını nazikçe temizledi ve göz ucuyla parmaklarının yumruk şeklinde kıvrıldığını fark ettim.

Taze kokuyordu ve hafifçe dönerek burnumu saçlarının tepesine yerleştirdim.

İçime çektim.

Nefesini verdi, dudaklarından titrek bir hava geçti.

"Oyunu bu kadar güzel yapan şey oyunun gidiş gelişleri," diye fısıldadım. "Su gibi. Bir gelgit ve akış var, asla tam olarak durmayan bir hareket. Onu bu kadar hipnotize edici yapan da bu."

Dizini bacağıma bastırđı; göğsü hızla inip kalktığı için yaptığının farkında bile olmayabileceğı çaresiz bir hareketti bu. Sesim daha da derinleşti. "İşte bu yüzden bir an bile kafanı çeviremezsin. Çünkü o an her şeyi değıştirebilir.

Gördün mü," diye mırıldandım, parmaklarım gömleğinin pamuğunun altında belinin kıvrımını bulana kadar elimi sırtında gezdirdim, "o pas mükemmeldi.

Eğer bir kişi dikkat etmemiş olsaydı, eğer bir kişi tam olarak olması gereken yerde olmasaydı..." Duraksadım, bir oyuncunun orta sahadan fırlayışını,

forvetlerden birinin topu ona gönderişini ve diğeriinin mükemmel bir kafa vuruşuyla topu ağıların köşesine gönderişini izledim. Tribünler patladı,

oyuncular kutlama için toplandı ve farkında olmadan dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bethnal Green,

şerefsizler, bugün masada üç puan kazanacaklardı.

Yan tarafa baktığımda Lia da gülümsüyordu.

"İşte orada," diye fısıldadım. Yüzü döndü ve ağızlarımız kıl payı birbirinden ayrıldı.

"Ne?" O kadar sessiz konuştu ki onu zar zor duyabildim.

Alt dudağıımı yaladım ve lacivert gözleri hareketi takip etti. "Gördüğün an, bu oyunun ne kadar mükemmel olduğunu anlayacaksın."

Lia gözlerini kırpıştırdı, hafifçe geri çekildi ve ben bir hayal kırıklığı dalgasıyla savaştım.

Eli bira bardağına uzandı ve bardağını ağızına götürdüğünde, tatmayı çok istediğim bardağı, gürültülü bir çarpma sesi ve kırılan bardak onu yerinden sıçrattı. Bira bardağının ağızından taşarak gömleğinin önünü ıslattı. Yüzü hayal kırıklığıyla buruşarak küfretti.

"Bekle," dedim ve sandalyemden sıçrayarak Carl'dan bir çubuk havlu kaptım. Carl sesin kaynağını bulmak için mutfağı geri döndü ve Lia siyah gömleğinin önünden aşağıya doğru inen pisliğı temizlerken enseme ovuşturdum. Seksi bir şekilde kesilmiş olması bile gerekmiyordu.

ama yine de göğsüne yapışmış, sütyeninin çizgilerini ıslak malzemeden görünür hale getirmişti.

İçinden . "Bu gün için ne mükemmel bir son," dedi. "Daireme dönene kadar bir öğrenci evi gibi kokacağım."

"Çantanda yedek yok mu?" Ben sordum.

Lia başını salladı. "Elbette, bugün turist gibi görünmek istemediğime karar verdim ve sırt çantamı geride bıraktım." Birayı silmek için havluyu kullanmaya devam etti. Perişan görünüyordu.

Tekrar etrafıma bakındım ve üzerinde çok fazla düşünmeden anlık bir karar verdim. Köşedeki çift sadece bir kez başlarını kaldırmış ama Carl ön taraftan ayrıldıktan kısa bir süre sonra dikkatlerini tekrar birbirlerine vermişlerdi.

"Temiz bir gömlek istersen üst katta boş bir oda var" dedim.

Lia'nın elleri yavaşladı ve başını kaldırıp bakması bir an aldı. Gözleri dikkatle yüzümü inceledi.

"Sadece sen istersen," dedim sessizce. "Ya da senin için bir tane alıp hemen aşağı inebilirim. İstersen aşağıda üstünü değiştirebileceğin bir tuvalet var."

Havluyu yere bıraktı ve çenesini kaldırarak bakışlarımla yüz yüze geldi. "Üst kat seçeneğini beğendim."

Lanet olsun, ben de öyle.

Derin bir nefes aldım ve bu güzel kadını üst kata, kardeşimin barının kapısını kapatıp kilitleyebileceğim boş dairesine çıkarmanın zekâsını tartmamaya karar verdim. Orada bir kanepe vardı. Ve bir yatak. O noktada mutfak masası bile yeterdi.

Carl mutfaktan döndü. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Vickie bir bardak düşürdü. Her şey yolunda."

"Doğru." Başımı Lia'ya doğru eğdim. "Ona üst kattan temiz bir gömlek getireceğim."

Gözleri kısıldı. Ben de benimkileri kısmıştım.

Bir McAllister'ı gittiği yoldan vazgeçirmenin hiçbir anlamı olmadığını bilecek kadar uzun süredir ağabeyim için çalışıyordu. Ellerini kaldırdı. "Ben burada olacağım. Her zaman olduğum yerde," diye mırıldandı.

Gülümsedim.

Lia elini sırtıma koydu ve ben de döndüm. Bana bakarken başı omzumu zar zor sıyırdı. "Gidelim mi?" diye sordum.

Bana orantısız bir sırtışla cevap verdi ve ben de onu yukarı çıkardım.

Üçüncü Bölüm

LIA

Olağanüstü kalçalı seksi adamı barın üst katına çıkan dar merdivenlerden yukarı doğru takip ederken önümde İKİ SEÇENEK duruyordu.

1- Bin parçaya bölünecektim çünkü o bir katildi.

2- Hayatımda gördüğüm en güzel adamla destansı bir şekilde yatacaktım.

Üstelik sadece güzel de değildi. Sadece futbol hakkında konuşmasını dinlerken neredeyse orgazm olduğumu düşünürsek, tatmin olma şansımın oldukça yüksek olduğunu fark ettim.

"Burada mı yaşıyorsun?"

Omzunun üzerinden baktı ve bana o kadar çocuksu ve lezzetli bir sırıtış gönderdi ki neredeyse takılıp düşecektim.

Pürüzsüz, Lia.

"Hayır, daha çok depo olarak kullanılıyor ama sıkıştığınızda kalabileceğiniz bir yer var." Sahanlıkta durdu ve anahtarı bulana kadar ellerini kapı çerçevesinin üzerinde kaydırды.

Kapı tokmağı da koyu kırmızı kapının panelleri gibi çok güzeldi. "Bu çok güzel," diye mırıldandım, yükseltilmiş kenarlardan birine dokunarak.

"Kapılara karşı bir ilgin var, değil mi?"

Nelerden hoşlandığımı söyleyeyim. Jude adında, uzun bacaklı, geniş omuzlu, granit gibi kesilmiş bir çenesi olan ve çenesini kaplayan saçlarıyla beni düpedüz yaramaz hissettiren İngiliz erkekleri. Ama tabii, kapılar hakkında konuşabiliriz.

Gülümsedim. "Hiç böyle kapılara bakıp da kimin yaptığını merak etmez misin?"

Bu mu?"

Jude kapının kilidini açtı ve benim için iterek açtı. " sayılmaz," alaycı bir şekilde itiraf etti.

Barın üstündeki oda büyük değildi ama temizdi. Yumuşak griye boyanmış alçı duvarların bir kenarı boyunca kutular istiflenmişti. Güzel süslemelerle kaplı tavandan tabana pencereler aşağıdaki sokağa bakıyordu.

Odanın arka tarafında, antika kristal kapı kolları olan, beyaz boyalı, birbirinin aynısı iki kapı vardı. Kapılardan birini açtı ve kafasını içeri uzatarak elinde büyük ve beyaz bir şeyle göründü.

"Büyük olacak ama temiz," dedi, gözleri benimkileri sabit tutarak. Sonunda onları net bir şekilde görebildim. Derin, berrak bir yeşildiler.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyini net bir şekilde görebildiğim için biraz rahatlamış hissediyordum, bu yüzden gömleği aldım ve büyük bir dolaptan fazlası olmayan ikinci kapıdan geçtim. Bir dolap olabilirdi ama bana nefes almak için gerekli bir an verdi. Birayla ıslanmış gömleğimi sessizce çekiştirirken, duvara yapıştırılmış birkaç resmi inceledim. Jude kolunu benzer yüzlü bir adama dolamıştı. Jude'un şimdiki görünüşüne bakılırsa -otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordum- resimdeki adam on beş yaşındaydı ve her ikisi de parlak yeşil bir takım forması giyiyordu. Bir futbol forması, diye düşündüm küçük bir gülümsemeyle. Şaşırmadım. Belki de lisede oynamıştı.

Dolabın mahremiyetinden ayrılmadan önce, tamamen boş olmak için bir an ayırdım. Çantamdan telefonumu çıkardım ve yağmurda koştuktan sonra ne kadar boktan göründüğümü ölçmek için kamera özelliğini kullandım.

Yüzümü buruşturarak saçıma baktım. Kıvrık-tastik. Telefonu çantama geri koydum ve ellerimle ve elastik bir bantla elimden geleni yaparak saçlarımı topuz yapıp başımın tepesine sabitlemeye çalıştım. Yanaklarımı sıkıp kendimi toparlamak için derin bir nefes aldıktan sonra bir ritim tutmam gerekti. Bilirsiniz işte. Yatağı olan bir odada yalnız olmanın ve "*tamamen mükemmel*" gibi şeyler söylediğinde kalçalarımın birbirine yapışmasına neden olan ateşli bir İngiliz erkeğin sonuçlarını fark ettiğiniz yer.

"Bir içki daha ister misiniz?" diye .

Bu beş kelimeyle metaforik bir kapı açıldı. Bazen, yaptığım işin doğası gereği, durumları sanki bir kitapta geçiyormuş gibi düşünürdüm. Karakter sempatik bir seçim mi yapıyordu? Okuyucu, önceki geçmişe, kültürel normlara, anlatıdaki yerleşik kalıplara dayanarak olayların neden bu şekilde kararlaştırıldığını anlayabilir miydi?

Benim sessizliğimde o sessizce konuştu. "Buna mecbur değiliz elbette. Ancak daha önceki konuşmamızın ışığında mahremiyet fırsatı sunmazsam ihmalkâr davranmış olurum."

Bana bir çıkış yolu veriyordu. Doğruca aşağıya inebilirdik ve o da bunu bana karşı kullanmazdı. Daha önce oturduğumuz yerlerde oturacak ve muhtemelen ben Oxford'a giden trenimi yakalamak için ayrılana kadar ağır, zararsız bir flörtleşmeye girişecektik. Onu bir daha asla göremeyecektim ama keşke biraz şımarmış olsaydım dediğim geceyle ilgili bir hikayeyle eve dönecektim. Küçük daireme geri dönecek, tek başıma yatağa girecek ve fazladan bir içki için kalsaydım ne olurdu diye merak edecektim.

Çantamın askısı, parmaklarımla tuttuğum yerde tenimi ısırdı. Bir yandan, *o gece tanıştığım bir adamla yatacak* türden bir kız değildim. Yargılamak yok, Washington'da o tip arkadaşlarım vardı. Onlara daha fazla güç ve tüm bunlar. Ama bu ben değildim.

Kısmen, tanıştığım gece onunla yatmak istememe neden olan biriyle hiç tanışmadığım için.

Ve Jude beni o taburede nefes nefese bırakmış, kulağıma yaramaz futbol şeyleri fısıldıyordu. Sorun istemek değildi.

Ayrılırsam, çıkarsam pişman olurum.

Merak ederdim. Keşke derdim. Ve şansımı deneyip onun gibi bir erkeğin nasıl öpüştüğünü öğrenmediğim için hayıflanırdım. Ve her şeyden çok, kaçırdığımı hissetmekten nefret ederdim.

"Ne oluyor, değil mi?" Fısıldadım.

Ceketi çantama geri koydum ve küçük odadan çıkmadan önce derin bir nefes aldım.

Kapı aralığından çıktığımda sırtı bana dönüktü ve Tanrım, vücudu muhteşemdi. Uzun ve genişti, güçlü omuzları ve ince kalçaları vardı. Elleri viski şişesini tuttukları yerde büyüktü, kolları kaslıydı ve seçemediğim birkaç dövmesi vardı.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Bir an için dondu kaldı, sanki bunu söylememi beklemiyor gibiydi. Ama döndüğünde, aptal ve yakışıklı yüzünü memnun bir sırıtış kapladı.

"Berbat bir içki olabilir." Viskiye yere bırakarak yerdeki kutulardan birinin önüne çömeldi. "Zencefilli gazoz ve soda var, ikisi de oda sıcaklığında."

Ben yüzümü buruşturunca güldü.

"Biliyorum," dedi. "Bunun bir trajedi olduğu kesin."

"Zencefilli gazoz, sanırım."

Jude işe koyuldu, ben alanda dolaşırken ve elimi her şekil ve boyutta şişelerle kaplı küçük bir bar arabası boyunca takip ederken iki çöp içki hazırladı.

Kutuların karşısında bir divan vardı ve onu görünce gülümsedim.

"O zaman yataklara da mı düşkünsün?" diye sordu. Bu soruda sesi daha alçak perdeden çıkmıştı ve imalı olduğu belliydi.

"Gençken ben de böyle bir yatak isterdim." Yorgan basit mavi ve beyaz çizgiliydi ve basit beyaz bir yastıkla süslenmişti. Ama süslü beyaz ve altın rengi metal çerçeve, on yaşındaki hayallerimden fırlamış gibiydi.

"Ve ailen buna mecbur kalmadı mı? Korkunç," diye alay etti.

İçimi çektim. *Babam annemden bir ton yaşlıydı, ben küçükken kalp krizinden öldü, annem çıldırdı ve bekâr bir anne olmanın ona göre olmadığına karar verip kaçtı, bizi büyük üvey kardeşimin gözetimine bıraktı* gibi şeyler söyleyeceğiniz türden bir gece gibi gelmiyordu.

"On dört yaşına kadar ikiz kız kardeşimle aynı odayı paylaştım, bu yüzden ranzalar hemen hemen tamamlanmış bir anlaşılmıyordu."

O geniş omuzlarından birini duvara dayayarak mırıldandı. Ben keşfetmeye devam ederken koyu renk gözleri beni izledi. "İkizler, ha?"

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Eğer şu anda kötü bir şaka yaparsan, buradan giderim."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Bir kadeh uzattı.

Yavaşça yaklaşırken, gömleğimi değiştirdiğimden beri Jude'un neredeyse hiç hareket etmediğini fark ettim. Kendi hızımda, kendi zamanımda ona doğru ilerlememe izin veriyordu.

İçkiyi aldığımda parmaklarımız birbirine değdi ve bu onun çenesini hafifçe kaldırmasına, göğsünü genişleten yavaş bir nefes almasına neden oldu.

"Şuradaki resim." Başımı üzerimi değiştirdiğim boşluğa doğru eğdim. "Bu senin kardeşin mi?"

Jude kara kaşlarını kısa bir süre kaldırdı. "Evet, öyle. Orada olduğunu unutmuşum." "Senden çok daha genç görünmüyor."

"Lewis'le aramda sadece iki yıl var," diye cevap verdi. Başka bilgi vermedi ama sanırım bu küçük alışverişin amacı bu değildi. Tek istediğimiz konuşmak olsaydı, kışımızı kaldırıp aşağıya inebilirdik.

"Futbol forması giyiyordun," diye suçladım. "Bu kadar alıngan olmana şaşmamalı."

Bunu söyledikten sonra yüzüne yayılan gülümseme ancak yırtıcı olarak tanımlanabilirdi. Beklenti.

Yine... kalçalarım çaresizce sıkıştı. Gözlerini tutarak bardağı dudaklarıma götürdüm ve yavaşça yudumladım. Sonra acıyla yutkundum.

Korkunçtu.

Kardeşi bar sahibi olan birine göre, epey boktan içkiler yapıyordu. Ya da.. belki de viskiden nefret ediyordum. Daha önce hiç denemedim.

Jude kendininkinden bir yudum aldı ve bardağı indirirken alt dudağını yaladı. "Bu ayıyı dürtmeye devam ettiğine göre iyi bir münazara maçından hoşlanıyor olmalısın."

Sırıttım. "Belki de öyle."

Tam boyuna doğru doğruldu ve karnımda çırpıntılar patladı. O yatakta uzanırsak beni tamamen kaplayacaktı. Işığı kapatacak ve bana istediği gibi hükmedebilecekti.

"Amerikalıların toplu halde anlamamasına şaşırmadım," dedi. Bir yudum daha içtikten sonra kadehini yere bıraktı. "Bu konuda en iyisi değilsiniz, bu yüzden doğal olarak saçma."

Ben de bir yudum aldım ama bardağımı elimde tutmaya devam ettim çünkü bana doğru sinsice bir adım atmadan hemen önce sesinin yumuşak tonu kendimi... deneyimsiz hissetmeme neden oldu. Hayır, yirmi iki yaşında titreyen bir bakire değildim ama Jude belli ki daha yaşlıydı. Bu işte benden daha iyi olduğu açıktı.

"Olmamamız ne büyük bir trajedi," diye fısıldadım. "Tüm o yerde çırpınmalar, yaralıymış gibi davranmalar. Ustalaşması zor bir oyuna benziyor."

Jude şok olmuş bir kahkaha attı. Ama gözleri parlıyordu. Yanaklarım sıcacık oldu.

"Sen..." sesi kesildi ama bakışları vücudumun her yerini taradı.

Bir adım geri çekildim, arkamdaki duvara çarptı. "Ben neyim?"

Bardağımı kutunun üstüne koydum. "Sinir bozucu." Bir adım daha attı.

"Bunu bir iki kez duymuştum." Ona uzanmamak için ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı. Parmakları kalçalarımı saran gömleğin eteklerini karıştırdı. Bana dokunmadan bir kısmını avucunun içine almayı başardı. Tenim dokunmadığı için yanıyordu. Onun büyük ellerini her yerde istiyordum. "Eminim insanları delirtmeyi seviyorsundur."

Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Şu bak." G mleğimi yumrukladı ama beni doğru çekmek yerine bunu beni yerime sabitlemek için kullandı. "Başka bir şey söylemeyi ne kadar çok istediğin o mavi gözlerinden okunuyor."

Kalçalarımı birbirine s rtt m. Fark etti.

 enem meydan okurcasına yukarı kalktı. "Beni mı sanıyorsun?" Şimdi alt dudağımı yalayan bendim ve burnundan hava üfledi, bayrağımı bir kez daha sallarsam saldırmaya hazır bir boğa gibi. "Beni tanı mıyorsun."

" ekici olan da bu değil mi?" Diğer elini kaldırdı, sadece ba parmağının ucu ağzımın ortasına geldi. "Sakin bana öyle olmadığını söyleme." Alt dudağımı aşağı doğru çekti ve aman Tanrım, sesli bir şekilde nefes alıyordum. "Şu anda bildiğin tek şey beni üstünde istediğin. Beni o güzel, uzun bacaklarının arasında istiyorsun." Aşağı eğildi ve burnunu elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi, ağzı tenimde geziniyordu. Bana dokunmaktan çekiniyordu.

Elim dışarı fırladı ve kot pantolonunun belini kavradı, parmaklarım kenardan kıvrıldı, sıcak, sert ten parmak eklemlerimin arkasına değdi. Jude ba ını geriye çekti ve bana baktı, orman ye ili gözleri okunamaz, anlaşılmaz derecede derindi.

Çenesi sıkı tı. "Yanılıyor muyum?"

"Korumanız var mı?" diye sordum. Sorusuna cevabım buydu ve gözlerinin parlamı ından bunu anladı.

"Arka cep."

Elim bel kemerinden kaydı ve bu sırada onun uzunluğuna dokundum. Keskin bir nefes aldı ve oh, daha fazla kalça sıktı çünkü haksız değildi. Onu  st mde ve bacaklarımın arasında istiyordum. A ıklanamayacak kadar  zg n ve yalnız hissettiğim bir günün ardından bu çılgın geceyi istiyordum. Yeni tanıştığım bu adamın kollarında fiziksel bir rahatlık bulmak istiyordum.

Belki sorumsuzcaydı. Belki de tedbirsizceydi. Ama *bana*  yle gelmedi. ikisini de sevmiyorum.

Arada sırada çılgınca bir şey yapma isteği duyuyordum. Normalde bunu engelleyebilirdim. Hayatımın başka bir yerinde daha güvenli bir rahatlık arayabilirdim.

Ama bu dürtüyü durduracak ve bana bu  ıkı ı sağlayacak kimse yoktu. Sadece ben ve o, birlikte uçurumun kenarına gelmek  zereydik.

Arka cebine uzandığımda, folyo paketi hissettim. Tamam, prezervatifle dolaşıyordu. Ama ben de onun gibi görünüp konu saydım, muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Londra'nın yarısının burada olup ona külot fırlatmaması bir mucizeydi.

Dudağımdaki eli çenemden aşağı indi, ancak enseme kavradığında durdu. Sertçe.

Yüzümde gördüğü şey karşısında gözleri parladı. Cebinde prezervatif varsa ne olmuş yani? Bu gecenin benim için olduğu kadar onun için de tuhaf olması mümkündü. İkimiz de bir rol oynuyorduk.

Benim tamamen yabancı biriyle yatağa girmeyi alışkanlık haline getirmediğim gibi, onun da üstü başı yırtık turistlerle yatmayı alışkanlık haline getirmemiş olması mümkündü.

Ama bu gece... rol tam da ihtiyacım olan şeydi. Belki onun da ihtiyacı olan şeydi.

Prezervatifi yatağın üzerine attım ve bakışlarıyla doğrudan karşılaştım. "Bütün gece bana bakacak mısın yoksa paranı ağzının olduğu yere mi koyacaksın?"

Ağzını korkutucu bir öpücükle ağzıma attığında sözlerim hemen yutuldu.

Kollarımı boynuna doladım, parmaklarım milyonlarca kez yapmışım gibi kalın saçlarına gömüldü ve Jude başını eğerek dilini aynı sayıda yapmış gibi ağzımın içine soktu. Benim kalçalarım dışarı çıktı, onunkiler içeri girdi ve sonra güçlü bir elini kışımın altına koyarak beni duvara yasladı.

Artık kimin boğa olduğundan ve kimin bayrak salladığından tam olarak emin değildim çünkü dilimi ağzına çekip ciğerlerimden bir inilti çıkarırken, sanki birbirimize doğru koşuyormuşuz, destansı boyutlarda bir çarpışmaya mahkummuşuz gibi hissediyordum.

Elleri kıyafetlerimi parçaladı, benimkiler de aynısını yaptı.

Dişleri keskin ısırıklarla dudakları çekiştirirken çok az incelik vardı. Taytımın altındaki eti büyük, kavrayıcı elleriyle kavradı ve fermuarını aşağı itip elimi ona doladığımda boynumun derisine kirli kelimeler mırıldandı.

Temiz gömlek yere düştü ve sütyenimin askısını omzumdan çekerek çıkardı, siyah dantelin altında bulduğu sıcak teni emici öpücüklerle kapladı.

Duvara karşı kıvrandım, denedim, denedim, daha yükseğe tırmanmaya, yaklaşmaya, ona daha fazla dokunmaya çalıştım.

Öpüşleri kirliydi, dili tek başına benimkine ritmik bir şekilde bastırırken yıldızları görmeme neden oluyordu. O geri çekilene kadar saç tellerini şiddetle çekiştirdim. Saçları bir felaketti, dudakları öpücüklerimden şişmişti.

"Şu haline bak," diye fısıldadı. Şaşırtıcı bir şefkatle parmak eklemlerini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Muhteşem görünüyorsun."

Onun gibi bir adamın, gözleri, gülümsemesi ve kaslarıyla, o aksanla muhteşem olduğumu söylemesinin, eğer istediği buysa beni ters takla atmaya hazır hale getirdiğini kafamda itiraf etmek klişe miydi?

"Yatak. Şimdi."

Emrimle birlikte sırtıttı.

Bize doğru yürüdü ve kığım yatağa çarptığında hemen üzerime düşmedi. Yatağın üzerinde yükselmiş, yorganın üzerine yayılmış yarı çıplak halime bakıyordu.

"Tayt. Kapalı."

Geri dön komutuna kaşlarımı kaldırdım ama ellerim onları yavaşça kalçalarımın altına itti. Onları tekmelediğimde keskin bir nefes çekti. Parmaklarım göbek deliğimin etrafında narin bir daire çizdi ve sanki ona yemek için sabırsızlandığı lezzetli bir şey göstermişim gibi dişlerini gösterdi.

Kot pantolonunu çabucak çıkardı ve gözlerimin açılmasını engellemeye çalıştı.

Çünkü lanet olsun, muhteşemdi. Hayır, sıkıcı Amerikan sesimle kafamda kulağa pek hoş gelmiyordu ama Jude üstünü örtüp üzerimde gezinirken kafamda kulağa hoş gelmemesi umurumda değildi.

Düşünmeyi tamamen bıraktım ve soğuk olan yerlerimi ısıtmasına, emmesine, öpmesine ve tatmasına izin verdim.

Ellerimi yatağa bastırmasına izin verdim.

Kalçamı omzunun üzerinden yukarı itmesine izin verdim.

Ben sırtımı dönüp rahatlayarak çığlık atana kadar kalçalarını keskin itişlerle döndürmesine izin verdim.

Daha önce hiçbir erkeğin bana söylemediği kelimeleri ve cümleleri tenime söyle.

Ve çok geçmeden, adımı haykırdıktan ve sanki cenneti görmüş gibi bana baktıktan sonra, üstüme sarkmasına izin verdim, terden sırılsıklam olmuş sırtım ve kaslarla kaplı kollarım kendi tenime karşı kayganlaştı.

İkimiz de inanılmaz derecede yüksek bir zirveden aşağı inerken beni usulca öpmesine izin verdim. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve kalkmam gerektiğini düşündüm. Giyinmeli ve trene binmeliydim.

Bedenimden uzaklaştı ve ben yüzümü buruşturdum, bu da onun pişmanlık duymadan sırtmasına neden oldu. Koluna bir yumruk attım, o da gülerek beni geri çekti.

onun kollarına.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım, kolum karın kaslarının üzerinde sallanırken ve hâlâ çarpan kalbinin üzerindeki teni öperken bile.

"Sadece biraz daha kal," diye fısıldadı. "Bu gecenin bitmesine henüz hazır değilim, aşkım."

Gözlerim kapandı. "Sadece birazcık."

Bunu yaptığımda her şey beni yakaladı. Günün ve bu beklenmedik akşamın yorgunluğu iliklerime kadar işlemiş, beni o yatağa bağlayan hoş bir ağırlık olmuştu.

Sadece birazcık.

Güneş doğana kadar aklımdan geçen son düşünce buydu.

Dördüncü Bölüm

NE KLIŞE AMA.

Tanımadığınız bir odada, tanımadığınız bir adamın kolunun ağırlığıyla gözlerinizi açtığınızda, bu bir şeydir. Ancak tüm bunlar, geceyi geçirmemeniz gereken bir yerde geçirdiğinizi ve entelektüel idolünüzle ilk buluşmanızı tehlikeye attığınızı fark ettikten sonra başınıza geldiğinde, yetişkin bir kadının gözyaşlarına boğulması için yeterlidir.

"Şiiiiit," diye mırıldandım nefesimin altında.

Omuzlarımın üzerinden hızlıca baktığımda Jude'un tüm çıplaklığıyla mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Ertesi sabahın parlak ışığında o kadar güzeldi ki, bu doğru bile değildi.

Üzerimize çektiği battaniye onu sadece beline kadar örtüyordu ve Tanrım, göğsü ve karın kasları gerçekten duraklayacak zamanım yokken duraklamama yetti. Göğüs kasları yemek tabağı büyüklüğündeydi ve karnını kaplayan her bir düzgün kas karesi mükemmeldi. Bütün geceyi böyle bir vücutla geçirmek ve sadece bir kez tadını çıkarmak ne büyük bir kayıp.

Onunla yattığım için utanmadım çünkü o deneyimden sonra hiçbir kadının şüphe duyacağını sanmıyorum. Bu *çatılardan* bir seksti. Ama bu bilgiyle bile, uyuyan ateşli kadını uyandırmamak için elimden gelenin en iyisini yaparak yataktan yavaşça çıktım.

İstemediğim şey garip bir değiş tokuştu. Bunu kendisi de söylemişti; tüm bu alışverişin cazibesi anonimlikti. O benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu, ben de onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ve o istese bile bir şey başlatacak durumda değildim.

Taytımı çekiştirip tekrar ona baktığımda, iri elleri kaslı göğsünün üzerine yayılmıştı, uyandığımda beni fırçalarsa gururumun bunu pek kaldıracabileceğinden emin değildim. Gömleğim ayaklarımın dibinde bir yığın halindeydi ve onu almak için eğildiğimde, yan yatmadan önce göğsünün derinliklerinde inleyerek hareket etti.

İnleme. Bir gece önce o sesi çıkardığını düşündüğümde gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Evet, o gecenin hikâyesini nesiller boyu anlatacaktım çünkü bunu hak etmiştim.

Bir noktada, o sesin inlediğini hayal meyal hatırlıyorum, *kanlı mükemmel*.

Aşağıdaki caddeden gelen bir ses, sevişme sonrası anılarımdan sıyrılmamı sağladı çünkü Catherine Atwood'la toplantıma zamanında yetişme umudum varsa, Paddington'a gidip trene yetişmem gerekiyordu.

Seattle'daki konuk konferanslarından birinde onunla tanıştığımda bana bu fırsatı sunmuştu ve seksi bir adam bana yıldızları gösterecek diye bu fırsatı tepecek değildim.

Sadece bir klişe olmakla kalmaz, aynı zamanda aptallığım yüzünden kendi kıcıımı da tekmelerdim.

Çantamı ve ceketimi kollarımın altına sıkıştırmış bir şekilde, bir peçete ve bir kalem gördüğümde bar arabasının yanında .

Daha fazla spor tavsiyesine ihtiyacınız olursa diye karaladım ve ardından cep numaramı yazdım. Bu, küçük odadan takıntı yapmadan çıkabilmem için yeterli bir kesinlikti. Mesaj mı atsam, arasam mı yoksa ona ulaşmanın bir yolu olmadığı için bir bira daha içmek için bara mı uğrasam diye düşünmek zorunda kalmayacaktım. Derin bir nefes alarak kapıyı sessizce kapattım ve merdivenlerden aşağı süzıldüm. Köşeyi döndüğümde barmenin taburelerden birinde oturduğunu görünce donakaldım.

Kaşları yavaşça kalktı, sonra boğazını temizledi ve dikkatini tekrar önünde duran beyaz kupaya çevirdi.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın." Kapıyı işaret ettim. "Sanırım arkamdan kilitleyebilirsin."

Başını sallarken dudaklarını kıvırdı, açıkça bir gülümsemeyi saklıyordu. "Güzel." Çantamı düzelttim.

Carl, sanırım adı buydu, taburede yavaşça döndü. Yanakları biraz pembe görünüyordu ve utancını olması gerekenden daha sevimli buldum. Ayağa kalkarken gözleri benimkileri zorlukla tutuyordu. "Tren için kahve ister misin canım? Paket servis fincanım var."

Gülümsedim. "Bu harika olur, teşekkür ederim."

Başını salladı ve barı kapatan kapıyı çekiştirdi. Tekrar başını kaldırmadan önce dumanı tüten siyah sıvıyı ustalıkla ten rengi bir bardağa boşalttı. "Nasıl buldun?"

"Eğer varsa birkaç şeker."

Masadaki tutuculardan birinden birkaç paket aldı ve barın üzerine koydu. Minnetle aldım ve şekerleri çantama tıktırdım. "Sen bir meleksin, Carl."

Gülümsemesi yumuşaktı. "Bana ilk kez bu isimle hitap ediliyor ama yine de rica ederim." Gözleri merdivenlere doğru kaydı. "Daha çok var mı?"

"Oxford."

Islık çaldı. "En iyisi yola koyulmak. Sabah ilk iş yoğun olacak."

Bardağı kaldırarak gülümsedim. "Tekrar teşekkürler." Kahve için.

Ve bana gerçek bir barda utanç yürüyüşü yapmışım gibi davranmadı, aslında yaptığım tam olarak buydu.

Aceyle tren istasyonuna giderken olayların ne kadar garip bir şekilde geliştiğini düşündüm. Bir gün önce, henüz görmediğim bazı yerleri göreceğim oldukça kolay bir gün geçirmeyi umarak evimden ayrılmıştım. Bazı yerler gördüm, tamam.

Pazartesi sabahı olduğu için istasyon tıklım tıklımdı ve cam ve demirden oluşan yüksek tavan, ihtiyacım olan trene atlamak için itişip kakışan bir sırada beklerken klostrofobik hissetmememe yetecek kadar yüksekti. Yine de en arkadaydım, bu yüzden kapılar arkamdan kapandığında, trenler arasındaki bağlantı vagonlarından birinin zeminine yerleştim, etrafımdaki konuşmaları dinlerken başımı sert plastiğe yasladım.

Ziyarete gelenler. İşe giden insanlar. Ya da benim gibi okula gidenler.

Ağabeyimin NFL'deki işi göz önüne alındığında çoğu insanın şaşırtıcı bulduğu gibi fazla seyahat etmemiştim. Ama Logan oynarken biz okuldaydık ve annesi -annemiz- bizimle kalıyordu. Böyle bir yerde olmak

Kanımı mutlu eden kültür değişimi. Yaşadığım gibi yalnız hissettiğim günler benim için normal değildi.

Belki de önceki gece, Jude'la geçirdiğim saatler ihtiyacım olan sıfırlanmaydı çünkü hızla giden trenin zemininde otururken yalnızlığım çoktan gitmişti. Oturduğum yerden dolayı geçen bulanık manzaranın hiçbirini göremiyordum - Londra'dan yayılan binalar, arabalar ve topluluklar - ama kendimi rahat hissediyordum, önceki tüm iğrençlikler uzak bir anı olarak kalmıştı. İçimi çektim ve Carl'ın bana cömertçe verdiği kahveden son ılık yudumu aldım.

Telefonum çantamda vızıldadı ve onu çıkardım. Bildirimlerde Catherine Atwood'dan gelen bir e-posta dikkatimi çekti ve onu gördüğümde rahat bir nefes aldım.

Geride kalıyorum. Sizinle anlaştığımızdan otuz dakika sonra buluşacağız.

En iyi dileklerimle, Catherine Atwood, PhD

Belki de koruyucu azizlerim olduğunu düşündüğüm Brontë kardeşlerin hayaletleri bana göz kulak oluyordu. Destansı sevişme fırsatımı gördüler ve bir kız kardeşe yardım ettiler. Bunu hayal etmek beni gülümsetti.

İkinci bildirim de beni gülümsetti, ancak farklı bir nedenden dolayı.

Finn: Keeley ile ikinci randevumuz harika geçti. Yarın tekrar çıkıyoruz.

En iyi arkadaşşıma cevap verirken başparmaklarım ekranda uçtu.

Ben: OMG SİZE SÖYLEMİŞTİM

Ben: Sana aslında senin inek olduğunu düşünmediğini söylemedim mi?

Finn: Sen yaptın. Şu anda haftada bin saat çalışmamı umursamıyor bile.

Ben: Bir doktorla çıkan biri için mükemmel bir özellik.

Finn: Geleceğin doktoru. Şu an uyumaya bile vaktim yok. Gerçekten hoşlandığım biriyle çıkmaya çalışmak aptalca mı?

Ben: Kapa çeneni. Onunla tekrar çık. Artık seninle hiç konuşmayacağım çünkü mutlu ve meşgul olacaksın, doktor olacaksın ve her zaman ona yalakalık yapacaksın.

Finn: Doğru. Muhtemelen döndüğünde de beni hiç görmeyeceksin. PDA hakkında ne hissettiğini biliyorum.

Finn: Bauer ve Claire çok iyiler bu arada. Onları geçen hafta gördüm ve yemin ederim, kız onu öptüğünde bir noktada orada olduğumu unuttu.

Bu beni hafifçe güldürdü çünkü normalde PDA'dan nefret ederdim. Claire'le Bauer'ın ellerini uzak tutamadıkları konusunda dalga geçiyordum ama garip bir şekilde onun yeni ilişkisi -ve Finn'inki- benim olduğum yerde olmayı kolaylaştırıyordu. Birisi vardı. Sessiz kız kardeşimin kötü çocuk snowboardcu ile olan ilişkisine hepimiz ne kadar hazırlıksız yakalanmış olsak da onu şiddetle seven biri.

Ben: Benim yokluğumda onları idare etmek

zorundasın. Ben: Gitmeliyim, trenim istasyona

yaklaşıyor. Finn: ?? Oxford'a yeni mi dönüyorsun?

Evet, buna on metrelik bir sopayla bile dokunmam. Oxford tren istasyonunda benimle birlikte trenden inen insanların akışını takip ederek ayağa kalkarken telefonumu bir kenara bıraktım. Oxford Üniversitesi, şehir içinde tek bir yerde bulunan tipik bir üniversite değildi. Nereye gitmeniz gerektiğine bağlı olarak, tren istasyonundan varış noktanıza ulaşmanız bir kırk dakika daha sürebilirdi.

İki hafta sonra, nihayet tüm bu "etrafta dolaşma" hallettiğimi hissettim. Evdeyken arabaya atlamak çok kolaydı. Burada ise

Bütün bir şey gibi. Gitmeniz gereken yere varmanın en iyi / en hızlı yolunu bulmak.

Oxford, Londra'dan daha küçük olmasına rağmen aynı derecede tarihle iç içeydi. Evime dönerken hâlâ bir film setinde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Dar merdivenleri atlayarak ikinci kattaki daireme çıktım ve parlak mavi kapının kilidini açtım. Saate bir göz attığımda üstümü değiştirmek, saçlarımı taramak, biraz rimel sürmek ve Catherine'in Oriel College'daki ofisine gitmek için yeterli zamanım olduğunu gördüm.

Küçük banyomdaki ayna yüzümü buruşturmama neden oldu çünkü saçlarım geceyi biriyle seks yaparak geçirmişim ve sonra da kapıdan kaçmışım gibi görünüyordu. Bir fırça darbesi ve biraz ürünle saçımı ördüm ve kafatasımın dibinde sakın bir topuz haline getirdim.

Siyah gömleğimde hâlâ bira kokusu vardı, bu yüzden onu çıkardım ve köşedeki sepete attım. Taytım ve babetlerim kaldı; üzerlerine yumuşak bir chambray gömlek ve sade bir altın kolye geçirdim.

Küçük mutfaktan aldığım bir elmayı çantama tıktırdım ve ofisine giderken bir şeyler atıştırdım.

Oraya vardığımda, ertelenen buluşma zamanımızı üç dakika ile geçtim. Karnımda gergin bir çukurun dönmesine yetecek kadar.

Okulu severdim. Öğrenmeyi seviyordum. Ve Catherine'le yaptığım ilk görüşmeden kaçmaya kadar yaklaşmışım ki Catherine bana büyük bir iyilik yaptı ve beni yönettiği araştırma grubuna dahil etmeyi kabul etti. UW'deki danışmanım, bunu yapmak için bir dönem boyunca bir derse eşit kredi istediğimde neredeyse sevinç gözyaşları döktü.

Bu, sizin deyiminizle "hiç de akıllıca olmayan" bir şeydi.

Ofis kapısını çalmak için elimi kaldırdığımda kendimi toparlamak için bir saniye bekledim.

Dün hissettiğim dürtü ne olursa olsun, Londra'da geçirdiğim gün boyunca beni hangi duygular sarmış olursa olsun, bunların benden uzak durması gerekiyordu. Ailemden ayrılmanın, tüm hayatımı birkaç aylığına terk etmenin destansı sevişmelerle ya da asık suratlı saray manzaralarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Öğrenmeye ve bunca yıllık eğitimimle ne yapmak istediğimi anlamaya bir adım daha yaklaşmaya geldim.

"Bunu yapabilirsin," dedim kendime.

Kapıyı çaldım ve içeri girmem için seslendi.

Catherine devasa masasının arkasındaki koltuğundan, siyah çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Günaydın, Bayan Ward. Burada olduğunuz için teşekkür ederim.

beni beklemeye istekli."

"Sorun değil." Deri koltuklardan birini işaret ettiğinde karşısına oturdum.

Kalemini bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak beni dikkatle değerlendirdi. "Sıradan bir ders almadığın için bunun kolay olmayacağını hatırlatmama izin ver. Senden dünya standartlarında bir çalışma bekleyeceğim Lia, çünkü benden eğitim alan herkesten bunu beklerim." "Anlıyorum." Spiral ciltli bir defter ve en sevdiğim mor defterimi aldım.

Sırt antamdan kalemimi çıkardım. "Ve başlamak için fazlasıyla hazırım." Sırıttı. "Güzel."

O konuştukça ben dinledim, beynimin yetişebileceğinden daha hızlı yazdım ve sandalyede otururken Jude ile ilgili anılarım hızla giden bir tren gibi kaybolup gitti.

Beşinci Bölüm

JUDE

Gözlerimi açtığım ve kendimi o korkunç küçük yatakta yalnız bulduğum an, günün tamamen boka saracağını biliyordum. Şaşırtıcı bir çabuklukla vücudumdan koparılan kıyafet yığınının içinde yere atılmış olan telefonuma baktığımda yıllardır uyumadığım bir saati gördüm.

Doğrulduğumda sırtımda ağırlar hissettim ve kendi kendime sııttım.

Otuz bir yaşında seks yüzünden ağrıyor. Ne şakaymışım. Sadece bu da değil, sanki umutsuzca kaçınmak istediği bir sarhoş randevusuymuşum gibi beni uyandırmadan odadan sıvışmıştı. Yine de bunu ona karşı kullanamazdım, çünkü fevri hareketlerimin arkasındaki itici güç buydu. O güzel, cesur ve bana meydan okumaktan korkmayan kadının kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Sokaklarda, özellikle de Londra'ya geldiğimde, kalabalık tarafından izlenen biri değildim. Ama bana baktığında, o büyük mavi gözlerde hiçbir beklenti yoktu, yaptıklarımın dolayısı nasıl biri olabileceğime dair ağır bir beklenti yoktu.

Ve benim hayatımda böyle bir soluklanma anına sahip olmak muhteşemdi.

Kardeşimin ağır ayak seslerini duyduğumda daha da görkemli hale geldi.

"İyi misin?" diye seslendi kapıdan. "Yoksa taşaklarının üzerinde bir kuş mu var?"

Gözlerimi devirdim. "Lanet olası Carl," diye mırıldandım, pantolonumu bacaklarımın üzerinden çekmek için ayağa kalktım. "İçeri girebilirsin."

Lewis kapıyı iterek açtı ve ben de ters ters baktım.

Bir elini göğsüne koydu. "Çok ." "Sen de mi?"

"Bu sabah içeri girdiğimde Carl'ın bana, örnek ağabeyimin bir Amerikalıyı barımda sevişmek için daireme götürdüğünü söylediğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Ben bunu hiç yapmadım bile."

Kaşlarımı kaldırdım.

"İyi. Jo ile evlenmeden önce bir ya da iki kez." "Dün gece neredeydin?"

"Annemle babama bir konuda yardım etmem gerekiyordu. Uğrayacağını bilmiyordum. Ne zaman geleceğini hep soruyorum ama aslında gelmiyorsun." Gülümsedi. "Bilseydim, benimle gelmen için seni zorlardım."

Suçluluk duygusu yüzümü buruşturmama neden oldu. Kardeşimi sevmeme rağmen, küçük ailemizdeki pürüzlü, işlevsiz kenarları yumuşatmaya çalışmak gibi korkunç bir alışkanlığı vardı. Annem ve babamla artık neredeyse hiç konuşmuyordum, bu da onu son derece rahatsız ediyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, ona karşı tam bir pislik değillerdi.

"Sanırım akşamımı nasıl geçirdiğimi daha çok seviyorum, teşekkür ."

Lewis güldü. "Ona asıldığına göre çok formda olmalı. Uzun zamandır bir kadınla birlikte olduğunu duymamıştım."

Lia'nın davetsiz bir görüntüsü zihnimden geçti. Onu öpmemi beklerken sırtını duvara dayamıştı. Evet... o ve daha fazlası olmuştu. Bunu özellikle göt herif kardeşimle tartışmak istediğimden değil.

Omzunu ittim. "İçine bir çorap koy, Lewis. Arada bir eğlenceli bir gece geçirmeye hakkım var, değil mi?"

"Böyle geceleri daha sık geçirseydiniz, etrafınızda olmak çok daha keyifli olurdu."

Gözlerimi devirerek bu konuyu onunla tartışmamaya karar verdim. Bu benimle ailem arasındaki en büyük tartışmaydı. Mütevazı, çalışkan bir aileden gelen anne babam, hayatımı bir oyuna feda etmemi anlayamazdı. Onlar çiftçiydi, dünyayı, toplumun iskeletini ayakta tutan bir çarkın dişlileriydi. Ve onlara göre kariyerim aptalcaydı. Sığ.

Ama asla anlamadılar.

O oyunda hayatımın en büyük aşkını buldum; siyah beyaz top ve sahanın yeşil çimleri beni merkezde tuttu. Beni ileriye götürdü ve hayatımdaki diğer her şey belirsiz hissettirirken bana bir amaç verdi. Bir yer

Mirasımı oluşturabileceğimi ve oyun oynadığım günlerden çok daha uzun sürecek bir etki yaratabileceğimi düşündüm.

Son birkaç sezona kadar, yaşım beni istediğimden çok daha hızlı yakalıyordu. Futbolu seven Lewis, sadece ailemizle daha fazla birlikte olmamı diliyordu. Ya da en azından çaba göstermemi... Aynı şeyi inatçı ebeveynlerimizden de diliyordu.

Gmleğimi geri çekerken Lewis'in bar arabasının üzerindeki şişelere bakmasını izledim. "Benim viskimi mi iiyorsun, seni pislik?"

"Siktir git. Zaten açıktı."

Güldü. "Sezon boyunca gerçekten içtiğine inanamıyorum."

"Ben de zar zor bitirdim," dedim, oldukça savunmacı bir tavırla. "Yarım biradan daha az ve viskinden de muhtemelen iki yudum."

Lewis başını salladı.

"Erken gelmişsin," dedim.

Bakışlarını şişelerden ayırdı. "Evet. Carl bana ağabeyimin sadece zorlanmadan ziyaret etmekle kalmayıp burada *uyuduğunu* da söylediğinde, bunun araştırılması gerektiğine karar verdim."

Bilinçli bir olmadan gözlerim doldu. "Ziyaret etmem için beni kandırmalarına gerek yok."

"yle değil mi?" Lewis çenesine vurdu. "Evet, altı yıl önce bir keresini hayal meyal hatırlıyorum."

Gerçekler birazcık da olsa gözüme battı.

"Shepperton'a da çok sık gittiğin söylenemez, küçük kardeşim." Elimi yüzüme sildim. "Sezon boyunca oldukça meşgulüm, biliyorsun." "Herkes kendi çapında meşgul, Jude," dedi sakın bir sesle. "Bütün gün barın muhasebe işleriyle uğraştım, sonra da annemle babamın yanına gittim. yardım et."

"Neyle?" Suçluluk duygusu, tıpkı onun söylediği gibi, bana .

"Kurulması gereken yeni sürüngen besleme kafesleri var. İşçilerinden ikisi hastaydı, o yüzden bu iş için ve kuzuları ölçmek için fazladan bir çift ele ihtiyacı vardı."

Çocukken yardım etmek zorunda kaldığımız her şey, yapmaktan nefret ettiğim her şey. "Geçen yıl onlara bir ek göndermeye çalıştım, daha fazla insan işe almasını, böylece bu kadar çok çalışmak zorunda kalmayacaklarını söyledim."

Lewis, "Bazı insanlar kendi topraklarında çok çalışmayı sever," diye cevap verdi. "Her şey bir ekle halledilemez, ağabey."

"Bana geri postaladığında öyle anladım," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Kardeşim sonunda sırtıttı. "Bara istediğiniz kadar para atmaktan çekinmeyin. Kabinleri değiştirmemiz gerekiyor. Eğer senin aziz kığın koltukları süsleyecekse, koltuklarda çatlaklar olamaz."

"İşe gitmem gerekiyor," dedim. "Eğer işiniz bittiyse."

İç çekti. "Sevişerek geçirdiğin bir gece bile seni rahatlatmıyor kardeşim."

"*Sevişerek geçirilmiş bir gece değildi,*" diye mırıldandım. "Sadece... sonrasında uyuyakaldık."

Lewis neşeyle yuhaladı. "Gazetecilerin bu manşetle çıktığını düşünsene. *Shepperton futbolcusu güzel bir gece uykusu çekiyor.*" Başını salladı.

Onu ittim. "Tek yaptığım bu değildi, seni ahmak."

Kardeşimi güldürmek, bir gece önce neden The Red Lion'da durduğumu anlamam için küçük bir andı. Lia ile yatağa neden bu kadar kolay girdiğimi. Hayatımda işime bağlı olan her şey artık basit değildi. On yıl boyunca tam olarak öyle olduktan sonra değil.

Ebeveynlerimle olan ilişkimin doğası -yani, oldukça varolmayan- Lewis ve benim büyüdüğümüz çiftliğe gelip, bir gece önce kardeşimin yaptığı gibi onlara bir konuda yardım etmeyi teklif edemeyeceğim anlamına geliyordu.

Ama bir bira içmek ve gülmek için durup küçük kardeşimi görebilirdim.

Ve onun yokluğunda, Lia bana nefis bir alternatif sunmuştu, Göğsümün arkasındaki, sahada beni ateşleyen o yanıği yeniden alevlendirecek bir şey.

Lewis kapıyı benim için açık tuttu. "Aç mısın? Maggie'nin yumurta yapıp yapmadığına bakabilirim."

"Açlıktan ölüyorum. Conworth ile konuşmaya gitmeden önce kahvaltı etsem iyi olur."

Omzunun üzerinden baktı. "Cumartesi günü çirkin bir maç var."

"Evet." Crystal Palace'a karşı 1-0'lık tam bir eziyet. Bugün biraz da bu yüzden ağrım vardı, sadece büyük mavi gözlü Lia yüzünden değil.

Lewis homurdandı. "Bundan daha iyisini yapmalısın. Yeni Fransız çocuk için seni yedek bırakacaklar. Çok hızlı, değil mi?"

Gülümsemem sıkıydı. "Farkındayım Lewis. Ama hatırlattığın için teşekkür ederim."

Cep telefonum çaldı ve müdürümden gelen bir mesaj ekranda belirdi, ardından bir önceki akşam kaçırdığım birkaç mesaj geldi.

Conworth: Egzersiz yapmadan önce ofisimde buluşup sohbet edelim. Bu hafta sonu daha iyisini yapmalısın.

Hayatımdaki herkes benden daha iyisini yapmamı istedi. Daha fazlasını yapmamı. Müdürüm daha hızlı olmamı istiyordu.

Kardeşim sadece denememi istedi.

Küçük bir beyaz köşe dikkatimi çekti, bar arabasının üzerindeki kehribar rengi sıvı şişesinin arkasında çarpık bir peçete görüntüsü belirdi. Oraya doğru yürüdüm ve yüzeyde kadınsı bir el yazısı görünce gülümsedim.

"Harika," diye fısıldadım ve cebime sokuşturdum.

Hayatımda bir sürü sorun vardı ama benim hissettiklerimi hisseden tek kişinin ben olmadığımı bildiğim için yüzümde geniş bir sırıtışla aşağıya, göt herif kardeşime ve onun boş barına doğru yürüdüm.

Altıncı Bölüm

Sonraki hafta, Atlantik'in bu yakasındaki ilk iki haftada kuramadığım bir ritme sahipti.

Vücudum uyum sağladı ve uyanmak için her sabah bol miktarda kahveye ihtiyaç duysam da, artık akşam yemeğinde kendimi zombi gibi hissetmiyordum. Evde, günlerimin kaosu daha geniş bir alanı kapsıyordu. İşlerimi ve randevularımı halletmek beni Seattle'ın bir ucundan diğerine kolayca götürebiliyordu. Oxford'da ise oldukça küçük bir alanı kapsıyordum. Yemek yemeyi sevdiğim yerler, okumayı sevdiğim yerler, çalışmayı sevdiğim yerler ve çimlere uzanıp gökyüzüne bakmayı sevdiğim yerler buldum, sanki araştırma konum sihirli bir şekilde kabarık beyaz bulutlardan düşüp yüzüme konacakmış gibi.

Hayal ettiğim gibi son derece şık İngiliz kızlarıyla arkadaş olamadım, ki bu bir dönem yurtdışında eğitim görürken gayet normal bir durumdu. Yan komşum olan Alyishia - bir dönem boyunca Oxford'da Raphaelite öncesi sanata odaklanmıştı - arkadaşça bir ilişkiye sahip olduğum en yakın şeydi. Koridorda birbirimizin yanından geçerken yaklaşık yedi cümle kurardık.

Büyük Britanya'da olduğum için bol bol bangers and mash ve beef pie yiyordum ve tabii ki dar kot pantolonuma sığdırabileceğim tüm et ve karbonhidratları mideye indiriyordum. Sonunda tartıya çıktığımda pişmanlık duyabileceğim bir diğer parça da kaymaklı çöreklerdi, ancak pantolonumu kapatmaya devam edebildiğim her seferinde, İngiltere'deyken korkunç yeme alışkanlıklarına rağmen ince kalmamı sağladığı için DNA'ma teşekkür ettim.

Profesör Atwood'la haftada iki kez buluşuyordum ve tam bir hayal kırıklığı içinde, dönem projem için bulduğum neredeyse her fikri reddetti. Ve tüm arasında, Bay Mükemmel Tek Gecelik İlişki'den tek bir kelime bile duymamıştım. Telefonumu bu kadar sık kontrol ettiğim için kendime kızıyordum çünkü ben o kız değildim. Rastgele biriyle çıkmıştım ve iyiydi, yaşadığım hiçbir şeye romantik bir mutsuzluk eklenmemişi, ama "omg, beni yakında arayacak mı?" kızı değildim.

Yine de en sinir bozucu kısmı, çalışıyor olmam gerekirken, Brontë'ler hakkında bir dönemlik krediye eşit bir araştırma ödevi hazırlıyor olmam gerekirken bana yaptığı şeydi ve sinir bozucu beynim rastgele anılara geri dönüyordu. Elini yan tarafına doğru kaldırdığında kalçamın etrafında kıvrılma şekli. Vücudunun rastgele bakışlarda ışığı yakalayışı, kendini bana doğru tuttuğunda pazusundaki şişkinlik, ellerimi sırtından aşağı kaydırduğım kışının destansı kıvrımı.

Bayanlar ve baylar, danışmanınızla görüşürken düşünmeniz gereken şey bu değildi. Göğsümün ısındığını hissettim ve alnımdan küçük boncuklar halinde seks hatırası terleri döküldüğünden emindim. Tam o sırada Atwood kâğıt yığınma nefret ettiğim şeyi yaptı.

Şaplak.

"Daha iyisini yapabilirsin."

Masasına kaba bir tokatla çarpan kâğıtların sesi hayatım boyunca aklımdan çıkmayacaktı. Son üç hafta içinde bu sesi o kadar çok duymuştum ki. Ne zaman karşısına oturup araştırmamın hangi açıdan yapılacağına dair notlarımı gözden geçirmesini beklesem, gözlüğünün kenarından başını kaldırıp siyah ve metal klipsi kâğıtların kenarından geçirip bana doğru fırlatması için kendimi hazırlıyordum.

Derin bir nefes aldım. "Belki de yapamam." Kaşları yavaşça kalktı.

"Pardon?"

Gözlerimi kapattım ve büyük bir yorgunluk dalgasıyla savaştım. Haftalar boyunca, Brontë'lerin hangi yönüne kendimi kaptırarak önümüzdeki iki ayı geçireceğimi belirleyemeden dönüp durmuştum ve sonuçta ilerleme konusunda hiçbir başarı elde edememiştim.

"Belki de aklıma iyi bir şey gelmiyordur." Yüksek sesle ofladım ve sandalyeye geri gömüldüm. "Belki de kaderimde işini çok ama çok seven biri olmak var, ama asla diğerlerinden ayıracak kadar ilginç bir konu seçemiyorum. Beni diğerlerinden ayıracak bir şey yok."

Atwood şaşkınlıkla gözlerini kıstı çünkü o asla ama asla çökmezdi ve ben de uysalca duruşumu düzelttim.

"Daha iyi, teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Şimdi diğerine gelince..." Gözlerindeki ifadeye bakarak kendimi hazırladım. "Bu ne saçmalık, bu kadar kolay pes edeceğini bilseydim, seni Michaelmas için buraya asla davet etmezdim."

Oof. Göğsümü ovuşturdum çünkü sanki dizüstü bilgisayarının köşesini göğüs kafesimin arkasına sıkıştırmış gibi hissettim ya da bunun ne kadar kötü acı verdiğine dair bir şey.

Cevap vermeyince biraz daha nazikçe dürtükledi. "Neden buna evet dedin, Lia?" Cevap vermek için ağzımı açtığımda elini kaldırdı. "Saçma sapan cevaplar yok. Bu ancak seni zorlamama izin verirsen işe yarar."

Boğazıma düğümlenen her alaycı cevabı yutmak zordu ama başardım. Hiçbir parçam onunla birlikte derinlere dalmak istemiyordu çünkü ne zaman biri hissettiklerimi neden hissettiğimi araştırmak istese, sırf bundan kaçınmak için kıcı kırık bir uçaktan paraşütle atlamak için karşı konulmaz bir dürtü duyuyordum.

İstenmeyen ve rahatsız edici düşünceler ulaşamayacağım bir yerde uçuşuyordu ve zihinsel olarak titreyen ellerim tek bir tanesine bile tutunamıyordu. Karşımda oturan Claire ya da diğer iki kız kardeşim Molly ya da Isabel olsaydı, Finn ya da erkek kardeşim Logan ya da karısı Paige olsaydı, muhtemelen onlar için bir cevap bulabilirdim.

Bu kez gözleri kısılmadı, sadece dürüst bir cevap arayışımı izlerken yüzünde sabırlı bir anlayış vardı.

Başımı salladım, parmaklarımı bir an için kucağımda birleştirdim. Kafamın içinde dönüp duran bir ipliği kavramak beni yeterince rahatlattı.

Hayatımla ne bilmiyorum ve yıllardır bundan kaçıyorum.

Bu düşünce paylaşılamayacak kadar çıplaktı. Bunu düşünmek bile beni tedirgin ediyordu çünkü bunu daha önce hiç kimseye itiraf etmemiştim.

"Gel bakalım," dedi nazikçe. "Yüzünüzde bir şeyler olduğunu görüyorum, Bayan Ward."

Elimle alnımı ovuşturdum. Terliyor muydum?

"Var," diye cevap verdim. "Sadece, elimizdeki konuya yardımcı olur mu bilmiyorum."

Profesör Atwood yavaşça başını salladı. "."

"Yani, yardımcı olabilir. Bilmiyorum." Odaklan, Lia, sadece odaklan, diye geçirdim içimden. Ben bundan daha iyiydim. Atlantik'i geçip yabancı bir ülkeye tek başıma uçmuştum ve bir gram bile anksiyete ilacı kullanmamıştım ki dürüst olalım, bu büyük bir kazançtı. Tüm bu alışılmadık şeyleri tek başıma yapmıştım ve inanılmaz bir şekilde başarmıştım. Evet, elbette, hiç aramayan ya da mesaj atmayan seksi bir İngiliz'le yattım, telefonumu seksen bin kez kontrol etmedim değil, belki bir şey kaçırmışımdır diye, ama gerçekten çok iyi yapmıştım. Ve hayatımda ne yaptığımı bilmiyor olmam ya da belki de okula devam etmeyi bu gerçekle yüzleşmekten kaçmak için kullanıyor olmam berbat biri olduğum anlamına gelmiyordu.

Hala seçeneklerim vardı.

Bu beni sanki biri göğsüme levyeyle vurmuş gibi durdurdu. Seçeneklerim vardı.

Bronte'ler yapmadı.

"Başka seçenekleri yoktu," diye fısıldadım, düşüncelerim o kadar hızlı akıp gidiyordu ki yetişmekte zorlandım.

Atwood başını eğdi. "Beni de o düşünceye götür."

Onunla göz göze geldim. "Başka seçenekleri yoktu. İçinde yaşadıkları gerçeklik - annelerinin ölümü, kadınların hâlâ kocalarının malı olarak görülmesi, ailelerinin mütevazı geliri, para kazanmak için girebilecekleri tek pozisyonun öğretmenlik olduğu gerçeği - hepsi ellerinde değildi. Anne'in öğretmenliği diğerlerinden daha çok sevdiğini, Charlotte'un ise *nefret* ettiğini biliyoruz. Yine de bu deneyim, onu ne kadar güçsüz ve aşağılanmış hissettirse de, klasik edebiyatın en ikonik feminist karakterlerinden birini şekillendirdi."

"Sevgili Jane Eyre'imiz," diye mırıldandı Atwood, ben saçmaladıkça gözleri parlıyor ve heyecanlanıyordu.

"Seçeneksizlikleri - yaşamak zorunda bırakıldıkları kafes - onlar hakkında değer verdiğimiz her şeyi şekillendirdi." Bunu söylerken kalbim hızla çarpıyordu ve Atwood'un yüzü yavaş bir gülümsemeye dönüştüğünde, orta yerime bir enerji patlaması yayıldı.

"Ve ...?" diye sordu.

Haklısın. Bu, yüksek lisans derslerinin gülünç derecede iddialı hissettiren, her şeyi "süper zeki insanlar konuşması" ile çerçevelemek zorunda olduğumuz kısımdı.

Dudaklarımı yaladım. "Bu, kendi hayatlarında yeniden yaratmaları imkansız olan kadın bağımsızlığının farkındalığıydı - bilinci idi."

Kendi gerçekliklerinin, bildikleri sosyal tabanın doğru bir yansımasını yarattılar, ancak kendilerinin henüz başaramadıkları bir şeyi başaran karakterler yarattılar."

Profesör Atwood sandalyesinde arkasına yaslandı, hâlâ sırtıyordu. "Bunu sevdim. Üç kız kardeşi de mi? Yoksa özellikle birine mi odaklanacaksınız?"

"Henüz emin değilim. Bir sonraki buluşmamızda sana haber verebilir miyim?" "Elbette."

Günlerim nasıl bir ritim tutturmuş olursa olsun, bu dönem Londra'da geçirdiğim için deli olmadığımı hissettiğim ilk andı. İyi hissediyordum. Yorgun ama iyi. Yorgunluk ironikti çünkü her gece ölü gibi uyuyordum.

Çantamı omzuma atıp gitmek için ayağa kalktığımda Profesör Atwood tekrar konuştu.

"Bir öneri, eğer buna açıksan." "Her zaman," dedim ona.

"Mekke'ye hacca gittiniz mi?"

Brontë kardeşlerin büyüdükları ve hayatlarını sürdürdükleri Yorkshire'dan bahsetmesi beni gülümsetti. "Ah, hayır. Ama gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Bence şimdi ve tekrar buluştuğumuz zaman arasında, gitmelisin. Hatta orada birkaç gün geçirin. Genç hanımların burada ya da Londra'da büyümüş olmalarından çok daha farklı olan dünyalarına kendinizi bırakın. Odak noktanızı nasıl daha da daraltacağınıza karar verirken, makalenizin ana hatlarını çizmeye başlamak istiyorsanız, Haworth'un bunu yapmanız için en iyi yer olduğunu düşünüyorum."

Başımı salladım. "Tamam. Bunu yapabilirim."

sonraki toplantımızı ayarladık ve makalem için fikirler, Haworth'ta birkaç gün geçirme düşüncesi beni o kadar heyecanlandırdı ki, evime dönene kadar tren biletlerimi ayırtmak için bile bekleyemedim. Yosun kaplı tuğla duvarın yanında parlak siyah bir bank buldum ve oturdum.

Tanrı interneti ve bu seyahatten önce biriktirdiğim tüm parayı kutsasın çünkü on beş dakika içinde bir tren biletim ve Haworth'ta eski bir eczacı dükkânı olarak kullanılan bir otelde iki yataklı bir odam vardı. Ve Brontë Parsonage Müzesi'nin karşısındaydı.

"İşte bu," diye mırıldandım, "hiç de saçmalık değil."

Bunun göreceğim manzarayla ya da Londra'ya kıyasla haritada bir iğne ucu kadar olan Haworth'un büyüklüğüyle hiçbir ilgisi yoktu. Sahip olduğum doğruluk hissiydi, olmam gereken yerdeydim, en mantıklı olan yoldaydım. Normalde, etrafta hoplayıp zıplayan bendim.

Çoğu zaman ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını kimse fark etmiyordu. Hareket etmeye devam edersem, Atwood'un ofisinde aklıma gelen o düşünceden kurtulabilirdim.

Hayatımın amacının ne olduğunu nasıl bilemem?

O düşünce. İçine dalmak istemediğim şey buydu.

Ve bu mükemmel bir hareketti. Tam ihtiyacım olan şey.

Adımlarımda bir sıçrama ile daireme geri döndüm çünkü toparlanıp tren istasyonuna gitmek için üç saatim vardı.

Tam kapımın kilidini açmak için anahtarı çıkarıyordum ki arka cebimdeki telefonum çaldı.

"Bekle, bekle, burada eski kış kilitleriyle uğraşıyorum," diye mırıldandım, omzumu kapıya sıkıştırarak.

Telefon tekrar çaldı ve kız kardeşim Isabel olduğunu anladım çünkü ailemde ısrarcı bir mesaj atan varsa o da oydu. Çantamı küçük masamın yanındaki sandalyeye bıraktım ve telefonumu çıkardım.

Ohhh, lanet olsun. Ekranımda bir İngiltere numarasının yanıp söndüğünü gördüğümde yaşadığım heyecan suç teşkil etmeliydi. *Uyarı! Kritik umut seviyesine ulaşıyor!*

Bilinmeyen numara: Sana daha önce mesaj atamayacak kadar futbol oynamakla meşgul olduğumu söylesem bana inanır mıydın?

Bilinmeyen numara: Bu arada ben Jude. hafta önceki bardan.

Bilinmeyen numara: Şimdi gidip üç kez mesaj attım, bu çok fazla, ama bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Seni tekrar görmek isterim.

Mesajları bir kez daha okuduğumda yüzümde beliren gülümsemeyi bastırmaya çalıştım. Ama kendine saygısı olan her kadının yapacağı gibi, telefonumu bir kenara koydum ve seyahatim için çantamı hazırladım.

Jude bir yanıt alacaktı ama henüz değil.

Muhteşem biri olabilirdi ama bana mesaj atmak için haftalarca bekledi.

Yirmi dört saat onu öldürmez.

Hızlı bir hava durumu kontrolünden sonra aynı soğuk ve yağmurlu havayı görünce, uygun miktarda katmanı ve su geçirmez botları yanıma aldım ve Paddington İstasyonu'na doğru yola çıktım.

Alnımı beni hızla ilerleyen İngiliz kırsalından ayıran cam pencereye yasladığımda Jude'un mesajlarını aklımdan çıkarmak biraz zor oldu. Giderek ağırlaşan göz kapaklarımın önünden geçerken, trenin hoş uğultusu beni uyutmaya başladığında, ne kadar bitkin olduğuma inanamıyordum.

Yorgunluğumu uzak tuttuğum günler yavaş yavaş beni yakalamaya başladığı için kendime kestirme izni vermek kolay bir seçimdi. Haworth'a giden dört saatlik tren yolculuğu çabucak geçti, ancak tren istasyonunda kazağımın üzerinde bir salya lekesi ve boynumda bir çatlakla uyandım.

Küçük köyün merkezine doğru yürüdüğüm andan itibaren, buranın projemi geliştirmek için birkaç gün geçirmek üzere mükemmel bir yer olduğunu biliyordum. The Apothecary Guest House'a yerleştikten sonra banyoda makyajımı tazeledim, ardından not defterimi alıp arnavut kaldırımlı dik sokaklarda yavaşça dolaşırken Claire'in Buckingham Sarayı'nda onunla konuştuğum gün bana söylediklerini hatırladım.

Parmaklarımı havadan nemlenmiş ve tarih kokan yosunlu taş duvarlarda gezdirdim. Gözlerimi kapatarak evde kimsenin ne yaptığını, neleri kaçırmış olabileceğimi ya da bundan sonra neler olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine kendimi kaptırdım. Akşam yemeğinden sonra otel odama döndüğümde, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladığımda beynim fikirlerle çalkalanıyordu ve yüzüstü yatağa düştüm. Uykuya dalarken aklıma Jude'a cevap vermem gerektiği gibi belirsiz bir düşünce geldi.

Uyku beni güçlü bir şekilde çekti ve yakışıklı yüzü düşündüğüm son şey oldu, muhtemelen bu yüzden beni öpüş şekli, bana dokunuş şekli hakkında puslu rüyalar gördüm. Bu, ertesi sabah neden yuvarlandığımı ve telefonuma uzanmadan önce ikinci kez düşünmediğimi açıklıyordu.

Gözlerimdeki uykuyu silerek bir an durdum ve söylediklerini tekrar okudum.

Sana daha önce mesaj atamayacak kadar futbol oynamakla meşgul olduğumu söylesem bana inanır mıydın?

"Ne salak ama," diye mırıldandım. Peki ona tam olarak ne söylemek istiyordum?

İngiliz bir erkek arkadaş edinmek istemiyordum. Gölün ötesindeki zamanım sınırlıydı. Hızla doğruldum, sırtımı yatak başlığına yasladım ve bunu yaptığımda başımı sallayan dönme hissiyle savaştım.

Tamam. Bu garipti.

Bu geçtikten sonra biraz su içtim çünkü Brontë daldırma haftamda baş döndürücü saçmalıklar için zamanım yoktu. Su küçük

Komodinin ve kafam açıkken, Jude ile nasıl başa çıkacağım konusunda kız kardeşlerimden birine mesaj atma dürtüsüyle savaştım.

Molly, en büyükleri, tavsiye için her zaman sağlam bir seçimdi.

Örnek A- Washington Wolves futbol oyuncusu Noah Griffin ile kaya gibi sağlam ilişkisi. Bir yıla yaklaşan bir süredir birlikteydiler ve Paige yakında bir düğün planlamazsa kıyamet kopacaktı. Molly romantik biriydi. Ona Jude'dan bahsetsem bayılırdı.

Ortanca kardeş Isabel bekâr olabilirdi ama konu erkeklere geldiğinde sıfır saçmalık politikası vardı. Romantizm konusundaki hassasiyeti "Eğer yokmuş gibi davranırsam, belki beni bulamaz" şeklindeydi. Ama yine de ona geri mesaj atmazsam kulaklarımı çınlatır ve onunla tekrar buluşursam ne olacağını görürdü.

Claire -ruhumun diğer yarısı olmasına rağmen- bana dikkatli olmamı söylerdi. Evet, sıırıslıklam aşıkı ama aynı zamanda temkinli olan da oydu. Onun sesini duymak çok kolaydı. *Sadece halka açık bir yerde buluştuğunuzdan emin olun. Bize resmini gönder. Ve korunmayı unutma!*

Kız kardeşlerimi düşününce göğsümün arkasında kısa süreli bir sızı oluştu. Ama tüm bu Oxford olayının bir parçası da böyle küçük durumları onlar elimi tutmadan atlatabilmektir. Başparmağım mor cep telefonu kılıfımın kenarına dokundu.

Ben: Özrü kabul edildi, ama umarım en iyi mazeret girişimin bu değildir. "Japon balığı öldü" ya da "Her gün süpürmek " demelisin.

Ben: de seni tekrar görmek isterim.

Telefonumu bir kenara koydum ve cevap beklemek istemedim. Ve bu sonraki birkaç günün gidişatını belirledi. Jude hiçbir zaman hemen yanıt vermedi, ama her zaman birkaç saat içinde oldu. Brontë County'yi keşfetme, kitap okuma, defterime bir taslak karalama ve ailem için küçük güncellemeler arasına serpiştirilmiş, günümde Oxford'da bulduğumdan tamamen farklı bir düzen buldum.

Haworth, ha? Oradan çok uzak olmayan bir yerde ama eve pek sık gidemiyorum. Güzel bir yerdir.

Ben: Yine de Londra fena bir yedek değil.

Jude: Aslında Londra'da yaşamıyorum. Beni sadece şehirde bir gece yakaladın.

Ben: Nerede yaşıyorsun? (Britanya'nın en büyük şehirleri dışında coğrafi bilgisi çok zayıf olan kıza sorar)

Shepperton'da yaşıyorum. Londra'nın merkezine gitmek çoğu zaman bir saatten az sürüyor.

Başparmaklarım Shepperton'ı aramak için kaşınıyordu ama kendimi tuttum. Adam bana daha çıkma teklif bile etmemişti. Jude ile mesajlaşmalarım arasında kendimi Haworth'un aynı bölgelerinde dolaşırken buldum, en sevdiğim yerlerden bazılarını son günlere sakladım - tabiri caizse yüksek bir notla bitirmek için. Dışarıda *Jane Eyre*, *Wuthering Heights* ve *Agnes Grey*'i okuyarak, hangi kız kardeşe odaklanacağımı belirlemeye çalışarak çok zaman geçirdim. Oturup kırlara bakmak için sessiz yerler buldum, kendimi onların yerine koyarken günlüğüme öfkeyle bir şeyler karaladım. Uyukladım... günde üç kez falan, ama her neyse.

Ve bu uykulardan birinden uyandığımda ilk rahatsız edici mide bulantısı dalgasını hissettim. Elimi karnıma bastırarak mide bulantısı geçene kadar birkaç derin nefes aldım. Yemek. Yemeğe ihtiyacım vardı.

Çantamda sakladığım granola barından bir parça kopardım ve telefonumun çaldığını duydum.

Jude: Destansı maceralarınızdan ne zaman dönüyorsunuz?

Ben: Burada iki günüm daha var. Gitmeden önce projemin taslağını tamamlamak istiyorum ama biri sürekli dikkatimi dağıtıyor.

Jude: Ah, evet. Tam bir ahmak. Merak etme, zaten gidip üç saat top tepmem gerekiyor.

Ben: Biri seni cezalandırıyor mu?

Jude: Senin o ağzın, Amerikalı ...

Dudağımı ısırđım. Bu, etrafında dans ettiğımız bir şeydi. Tekrar yorganın altına sokuldum ve bu hissin üzerimden geçmesine izin verdim. Bu noktada, onu görmeyeli üç haftadan fazla olmuştu ve Haworth'a geldiğimden beri mesajlaşmalarımıza bakılırsa, eğer başarabilirsek, döndüğümde onu tekrar görebilecektim.

Ben: Evet, ne kadar hoşuna gittiğini hatırlıyorum Brit.

Jude: Son derece. Mish sonra tekrar tadını çıkarabilirdim.

Jude: Ve zaman yönetimi becerilerim berbat olduğu için, daha kibar bir şekilde sormak için çalıştığımda, o güzel ağzı şahsen görmek için bir ay daha beklememek istiyorum.

Ben: Sanırım bunu halledebiliriz.

Sözleri biraz olsun aklıma yatana kadar karnım guruldadı. Bir ay.

Bir ay olmuştu.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Çılgınca takvim uygulamamı açtım ve takvimimde en son ne zaman regl olduğumu gösteren küçük noktaya geri döndüm. Beş hafta. Regl olmalıydım.

Geç kalmıştım.

Gerçekten çok ama çok kötü bir gecikmeydi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Yataktan fırladım, telefonumu beceriksiz parmaklarımla kendimden uzağı fırlattım ve yere düştüğünde ellerimi saçlarımla arasına sıkıştırdım.

"Sadece stres yüzünden geç kaldım," diye ısrar ettim. Kendi kendime. Çünkü yalnızdım.

Yabancı bir ülkede. Ve muhtemelen hamile.

Tek gecelik bir ilişkiden.

Gözlerim yandı. Burnum karıncalandı. Ellerim tehlikeli bir şekilde titredi. Bu gerçekleşiyor olamazdı.

Yani, bu olabilir. Prezervatif kullandığını hatırlıyorum. Ama içimden bir iniltiyle, zaman farkına alıştığım o ilk birkaç hafta doğum kontrol haplarımın... isabetli ya da isabetsiz olduğunu biliyordum.

Claire yıllardır bana telefonuma ilaçlarım için hatırlatıcılar koymam gerektiğini söylüyordu. Ama geçmişteki tavsiyelerin geri dönüp beni rahatsız etmesi ihtiyacım olan şey değildi.

İhtiyacım olan şey lanet olası bir hamilelik testiydi. Yere düşen telefonumu bulmak için eğildiğimde, aramam gerektiğini biliyordum ... Bilmiyordum. Claire'i. Isabel'i. Finn... hayır, Finn olmaz, bu durumda berbat olurdu. Ayrıca, *tıp fakültesinde ve yeni bir kız arkadaşı var*. Paige. Hayır. Uçağa atlar ve beni bir çubuğa iştirdi. Seçeneklerimi düşünürken telefonumun ekranının haber uygulamasında olduğunu fark ettim ve oradan uzaklaşmadan bir spor manşetine, bir fotoğrafta birinin çok tanıdık yüzünün üst kısmına gözüm takıldı.

Hey, Jude, Don't Let Me Down diye bağırıyordu, Beatles'ın şarkısına bir selamdı bu. Resmi görmek için aşağı kaydırmaya çalışırken elim çok kötü titriyordu, oysa biliyordum - ah benim yemlikteki tatlı bebek İsa'm, dağınık siyah saçlarından ve gözlerinden o olduğunu *biliyordum*.

Yüzü tam olarak görüldüğünde diğer elimle ağzımı kapattım. Görüntüde vuruşunun ortasındaydı, kaslı bacağı havada asılı duran bir topa doğru sallanıyordu. Yüzü, hatırladığım kadarıyla aptalca sıcaktı, konsantrasyon içinde donmuştu, kaslı vücudu mavi beyaz bir üniformayla kaplıydı. Belki de kafayı yememiş olsaydım, bütün gün flört ettiğim adamın - onu çalıştıran sporla dalga geçtikten sonra yattığım adamın - profesyonel bir futbolcu olmasının ne kadar çılgınca olduğunu düşünürdüm.

Futbol.

Her neyse.

Histerik kahkahalar boğazımda fokurdadı. Maçın ne kadar sıkıcı olduğunu söylediğimde yüzünün aldığı şekli düşündüm. Futbol oynamakla çok meşgul olduğu için bana daha önce mesaj atmadığını söylediği mesajlarını düşündüm. Çok geçmeden, ağzımdan çıkan sesleri durduramadığım için gözlerimden akan yaşları silerek kamburlaştım.

İşte o zaman oldu. Baş dönmesi.

Mide bulantısı.

Midem yavaşça, tatsız bir şekilde ve kusmadan önce tuvalete zar zor gidebildim.

Yedinci Bölüm

"İyi. Her şey girecek."

Eşyalarımı aceleyle toplayıp Oxford'a giden trene atladığımdan beri bunu binlerce kez söyledim. Üzgünüm Brontës, ama *vücudumda* küçük bir futbolcu bebek taşıdığımı öğreneceksem kendi evime dönmem gerekiyordu.

İnledim. Hem de bininci kez.

Belki de kötü bir kahvaltı yapmıştım. Ya da öğle yemeği. Ya da çay.

İstasyondan evime dönmek için rezervasyon yaptırırken hızım arttı.

Evet. Bu düşünce tarzını sevdim.

Dürüst olmak gerekirse, buna bağlı kalmak zorundaydım çünkü birkaç ay boyunca evim olarak adlandıracağım binaya yaklaşırken, kilitli kapıların ardına güvenli bir şekilde yerleşip gözden kaybolana kadar bunun doğru olduğuna kendimi kesinlikle ikna etmem gerektiğini biliyordum.

Hiç şampanya şişesini karıştıran birini gördünüz mü? Gerçekten büyük ve pahalı olanları, silah olarak kullanırsanız muhtemelen birini öldürebilirsiniz. Molly bir keresinde bir parti için bir tane almıştı, iş için hepimizin davetli süslü bir Amazon partisi. Açmak için çok uğraştı ve şişe itilip kakıldığı için baloncuklar *sinirlenmiş*, basınç boşalınca gidecek bir yer arıyorlardı.

Mantar , oh, patladılar.

Bunun zavallı bedenimin içinde gerçekleştiğini hayal ettim. Haworth'tan ayrıldığım süre boyunca, trende pencereden dışarı boş boş baktığım süre boyunca ve daireme geri döndüğüm süre boyunca gerçek bir at gözlüğü takarak çevremdeki hiçbir şeye dikkat edemiyordum.

İçimde o kadar büyük bir baskı oluşuyordu ki, mantar çıktığı anda, lanet olsun, hormonal bir Vezüv gibi patlayacaktım. Gözyaşları. Sümük. Lekeli cilt.

Bir yerlerde, böyle şeylere etiket koymaktan nefret eden o yanımda, bunun tam olarak ne olduğunu biliyordum.

Panik.

Şişelenmiş panik gibi hissettim.

Daireme çıkan merdivenleri çıkarken bu duyguya bir isim koymak bile benim için tehlikeli bir frekansta titreşmesine neden oldu. Dişlerim sıkıldı. Parmaklarım sıkı topar halinde kıvrıldı.

En üst basamağa çıktığımda nefesim lanet bir maraton koşmuşum gibi ciğerlerime girip çıkıyordu. Aşıya yüzünde kibar bir gülümsemeyle dairesinden çıkıyordu. Tüm o öfkeli, fokurdayan paniği gördüğü anda anladım çünkü kaşları endişeyle eğildi.

"İyi misin?"

Ağzım sıkı bir şekilde ona "Mm-hmm," diye cevap verdim çünkü dürüst olmak gerekirse, bundan başka bir şeyle başa çıkamazdım.

İtmedi, bunun için ona daha sonra teşekkür edecektim. Üç kız kardeşi ve bir anne figürü olmamalı çünkü şu anda evde olsaydım, *hepsi* yüzüme bakardı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, sesim titriyor, çenem sallanıyordu.

İçinde bulunduğum durumda ne kadar aptalca bir düşünce. *Şu anda evde olsaydım.*

İlk gözyaşı döküldü ve onu takip etmek isteyen hıçkırığı tutmak için kendime hakim olmam gerekti. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki anahtar kapıda tıngırdadı. Arkamdan Aşıya omzuma nazik bir el koydu.

"Dur sana yardım edeyim," dedi o güzel İskoç aksanıyla. Elimden anahtarı aldı, yumruğumu ağzıma bir mantar gibi bastırdım çünkü her şey sadece beş saniye daha olduğu yerde kalmalıydı.

Kapının kilidi açıldı ve ona minnettar bir bakış attım. Ama dürüst olmak gerekirse, konuşmaya çalışsaydım... ağzımı biraz bile açsaydım... granola barımı kustuğumdan beri geçen beş buçuk saat boyunca tuttuğum her şeyi kaybederdim.

Gülümsedi. "Her şey yoluna girecek. Her ne olursa olsun."

Sarsıntılı bir baş hareketiyle daireme girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Bir dakikalığına, beni buruşmaktan alıkoyan tek şey bu oldu.

yere düştüm. Telefonum çaldı ve sırt çantamdan çıkarmakta yavaş davrandım çünkü Jude olduğunu hissediyordum. *Hamile olabileceğim ve lanet olsun, profesyonel futbol oynuyor* bombası patladığında konuşmamızı gerçekten çok hızlı bir şekilde bırakmışım.

Çantamı yere attım ve küçük koltuğuma doğru ilerledim, bunu yaparken çantamı karıştırdım çünkü bir şeye ihtiyacım vardı.

Claire'e ihtiyacım vardı.

Mesaj bildirimlerini görmezden gelerek doğrudan FaceTime'a gittim.

Telefon görüşmeleriyle uğraşmıyorduk bile. Telefonu açmasını beklerken

kamera açıldı ve irkildim. Deli bir insan gibi görünüyordum.

Telefon bağlandığında, onun gülümseyen yüzünü gördüğümde - benimkiyle aynı, ama deli gibi görünmüyordu- mantar kaydı.

Claire'in gülümsemesi hemen kayboldu. "Sorun nedir?"

Çenem titredi.

"Aman Tanrım, sorun ne?" Şimdi de çenesi sallanıyordu. "Lia, iyi misin? Yaralandın mı?"

"I ..." Fısıldadım ama sesim neredeyse duyulmuyordu. "Yaralı değilim."

"Tamam." İç çekti. Ama yüzü buruş buruş ve endişeliydi. "Konuş benimle çünkü düşüncelerim beyin tümöründen, soyulduğuna, ne olduğunu bile bilmediğime kadar her yere gidiyor."

Bir kahkaha attım ama bu bile acı veriyor

gibiydi. "Uçağa binmem gerekiyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, ben sadece... Ben bir şey yaparken yanımda olmana ihtiyacım var."

"Tamam." Claire kameradan dışarı baktı ve başını salladı, erkek arkadaşı Bauer bir şey söyleyince el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Bekle Lee, yatak odasına geçmeme izin ver."

Kamerası döndü ve ben harekete odaklanmamaya çalıştım, bu işe yaramadığında gözlerimi kısıtım çünkü FaceTime'dayken yapmam gereken son şey kusmaktı. İğrençti. Bir kapı sesi duyunca gözlerimi açtım ve Claire yatağında oturuyordu.

"Tamam, pardon. Ne yapıyoruz biz?"

Biz.

Hayatım boyunca bir *biz*'in parçası olmuşum. Tek yumurta ikizine sahip olmanın olayı buydu. Sırlarınızı anlatabileceğiniz, başınızı derde sokabileceğiniz ve size yer açabilecek biri.

Buna ihtiyacın var. Evet, Molly ve Isabel'i sevdim ama Claire beni daha fazlasına dönüştürdü.

Şişmiş yanaklarımdan yavaşça nefes alarak uzandım, gece çantamın fermuarını açtım ve Haworth'taki tren istasyonuna giderken önünden geçtiğim bir eczaneden aldığım hamilelik testini aldım. Kutuyu yüzümün yanına kaldırdım ve bunu fark etmem birkaç saniye sürdü.

Claire gözlerini kırpıştırarak telefonunun ekranına doğru eğildi ve ben de ağzından çıkan kelimeleri izledim. Çenesi düştü. Gözleri genişledi.

"Vay anasını," diye fısıldadı.

Bir damla gözyaşı daha aktı ve kutuyu tutan elimin tersiyle onu da sildim.

"Oh, Lia."

"Evet."

Claire dudaklarını yaladı ve tekrar konuşmadan önce dudaklarını birbirine sürttü. Seçtiği kelimeler konusunda dikkatli davranması hiç ama hiç iyi olmuyordu. "Ne oldu? O... sen...?" Kendi nefesini üfledi ve bana garip, yoğun bakışlar attı. "Biri seni incitti mi?"

"Aman Tanrım, *hayır*," diye ısrar ettim. "Hayır, öyle değil. Ben istedim. Buraya geldikten birkaç hafta sonra onunla tanıştım."

Claire'in tüm vücudu gevşedi. "Tamam. Güzel. Sormak zorunda olduğumu biliyorsun. Biriyle yattığında bana söylememek senin yapacağın bir şey değil."

Alnımı ovuşturdum. "Biliyorum. Ama sana barda bir adamla tanıştığımı söylersem endişeleneceğini biliyordum ve..." Elimini belli belirsiz bir hareketle salladım.

El hareketimi taklit etti. "Ve ...?" "Kapa çeneni."

Claire sırtıttı. "Adı ne?"

Hemen başımı salladım. "Sana özeti sonra veririm. Şu anda sadece bilmem gerekiyor."

Ayağa kalktı ve tavrındaki değişiklik karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. İki dakika küçük ikizim anne moduna giriyordu. "Pekâlâ. Bunu şimdi mi yapıyoruz?"

"Sanırım öyle."

Kıçımı koltuktan kaldırıp küçük banyoya girdim. Kutu açıldığında nefes verdim. Sert bir şekilde.

"Ne?" diye sordu.

Elimdeki plastik parçasını inceleyerek omuz silktim. "Bu sadece... ne kadar garip bir alet, değil mi? Üzerine işiyorsun ve sana seksi bir İngiliz'in bebeğine hamile olup olmadığını söylüyor."

Claire gülümsedi. "Ne kadar sıcak?"

"Gerçekten çok ateşli." Cevabım o kadar asık suratlıydı ki bir kahkaha patlattı. "Tamam, hadi şu işi yapalım." Telefonu bir an için Çünkü aniden dizüstü bilgisayarı kucağındaydı ve bir şeyler yazıyordu. Bir omzunu silkti. "İdrarınızın en güçlü olduğu sabaha kadar beklemenin en iyisi olduğunu söylüyor. Ya da öyle bir şey." Ona attığım kuşkulu bakış karşısında ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, . Beklemeyeceğiz. . Eminim şu anda senin için de muhteşemdir."

Lavaboyu ve musluktaki düğmeleri kullanarak kendimce biraz destek yaptım. Açı iyi olunca paketi yırtarak açtım ve dikkatlice lavabonun kenarına koydum. Pantolonumu indirmeden önce onu "Kıç görmek başka tarafa bak," diye uyardım.

"Gerginim," diye itiraf etti.

"Gergin misin?"

"Evet! İlk hamilelik testimizi FaceTime'da yapacağımızı hiç düşünmemiştim."

Kaşlarım yavaşça kalktı. "İlk hamilelik testlerimizi düşünmüş olman bile beni korkutuyor."

Bunu elinin tersiyle itti. "Biliyorum. Sadece... Senden çok uzaktayım."

Yüzümü kameradan uzak tuttum, çünkü kısmen bir çubuğun üzerine işiyordum ve ayrıca bunu söylediğinde yüzünü görürsem ... Kendimi kaybederdim.

Kapak küçük bir klik sesiyle yerine oturdu ve testi lavabonun üzerindeki aynanın çıkıntısında dengeledim.

Sonsuz beş dakikalık bekleyişim için banyodan çıkmanın önemli olduğunu hissettim, bu yüzden pantolonumu tekrar yukarı çektim ve yatak odasına girdim. Yastıkları stratejik bir şekilde yerleştirerek telefonu yanıma koydum ve kendimi Claire'in ikiz yatakta benimle kucaklaştığına inandırdım.

"Paige ve Logan'ın ilk evlendikleri zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu. O da yatağına uzandı ve telefonu benim pozisyonumun aynısı olacak şekilde ayarladı. "Benimle birlikte üst ranzaya tırmanmıştın ve bu şekilde uzanarak ona yapmak istediğin tüm şakaları planlamıştık."

Şakağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve cevap olarak attığım kahkaha sulu oldu. "Evet. Logan uzun yıllar boyunca hem anne hem de baba olmuştu ve ben sadece

Ona fazla alışmamak için gitmesini istedim."

Claire kuru bir sesle, "Ben ona hâlâ alışamadım," dedi. Buna ikimiz de güldük.

"Adı ne?" diye fısıldadı.

Cevap vermeden önce ciğerlerimi doldurdum ve oksijeni dışarı vermeden önce tamamen genişlemelerine izin verdim. "Jude. Onunla tanıştım... ve..."- elimi salladım-"Buckingham Sarayı'nda olduğum ve evi özlediğim için sıkılıp sıkılmadığımı sorduğun günü hatırlıyor musun?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Evet." "O geceydi."

"Ahh." Claire tekrar konuştuğunda bana endişeli gözlerle bakıyordu. "O zamandan beri onu gördün mü?"

Başımı salladım. "Sadece son birkaç gündür mesajlaşıyoruz. İşle meşguldü."

"Ve o ... hoş biri miydi?"

Omuz silkişim acınasıydı. "Onunla ne kadar konuşsam da o."

Jude'u düşündüğüm zamanlar, onun hakkında düşünmek gibi değildi. Görgü kuralları.

İç çamaşırimi ne kadar da kibarca yırtmıştı!

"Ve korundun mu?" "Evet."

Yüzümü ovuşturdum.

Claire sessizdi.

"Keşke orada olsaydım, Lee." Burnunu çekti. "Bu gerçekten çok zor." Ellerim yüzümün hemen üzerinde kaldı. "Biliyorum."

Keşke o da benimle olsaydı. Onu küçücük banyoma kadar yürütürdüm. Testi talimatlara göre kontrol etmesini isterdim çünkü o benden daha sabırlıydı ve talimatları gerçekten okurdu. O banyodan çıkana kadar bu yatakta uzanırdım, o benimle birlikte yatağa geri tırmanana ve bana planladığımdan yaklaşık on yıl önce bir bebeğim olup olmayacağını söyleyene kadar.

"Lia, gidip bakmalısın." Sesi titrekti ve parmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım.

"Hayır, bilmiyorum." Avuçlarım neden ıslaktı? Dudaklarımı yaladım ve tuzlu geldi.

"Evet, biliyorsun." Sesi çok nazikti. Çok anlayışlıydı. Ben , sert sevgi talim çavuşu olurdu. "Bunu yapabilirsin, Lee."

Ellerimi bıraktım ve gözlerimi araladığımda Claire'in de benimle birlikte ciddi ciddi ağladığını gördüm.

"Korkuyorum," dedim, sesim fısıltıyı pek geçmiyordu.

"değil. O şey ne derse desin, bir yolunu bulacağız, tamam mı?"

ne anlama geleceğini, ne anlama gelmeyeceğini çok fazla düşünmeden telefonu kaptım ve yataktan yuvarlandım.

"Önce etiketi okuyun," dedi.

Gülümsedim. "Okuyacağım."

Kutunun arkasında bilmem gerekenleri görene kadar göz gezdirdim ve Claire'e yüksek sesle okudum.

"Tek çizgi hayır; iki çizgi evet."

Başını salladı. "Tamam."

Kutuyu bir kenara atıp bir an durdum ve metal çıkıntının üzerinde yüzüstü duran teste baktım. Orada yatarken bir metre uzunluğunda görünüyordu. Zihnimde, beni odanın dışına sıkıştırdığını hayal edene kadar büyüdükçe büyüdü.

"Yapabilirsin," dedi tekrar.

Büzülmüş dudaklarımdan sert bir hava üfleyerek testi kaptım ve ters çevirdim.

"Vay anasını," diye

fısıldadım. İki parlak mor

çizgi. Claire nefes aldı. "İki

çizgi mi?"

Sarsıntılı bir şekilde başımı salladım ve testi pervazın üzerine fırlatıp telefonu elime alarak banyonun zeminine çöktüm.

"Lia," dedi sertçe, "seni göremiyorum."

"Beni görmeni istemiyorum," diye ağladım. "Kahretsin Claire, hamileyim. Ben *hamileyim*!"

"Lütfen seni görmeme izin ver. Kameranın göğüslerine dayanması harika bir şey değil ama şu anda kız kardeşimin yüzünü görmeyi gerçekten çok istiyorum."

Yavaşça telefonu geri çektim, ellerimi bükülmüş dizlerime dayadım ama başımı arkamdaki duvara yaslayarak tavana benim için daha iyi bir yaşam seçimi olduğuna karar verdim.

"Ne yapmam gerekiyor?"

Sessizdi. "Bilmiyorum."

"Jude'a söylemek zorundayım," diye mırıldandım. "Değil mi?"

Claire içini çekti. "Bence nasıl bir insan olduğunu bilmeden bu soruya cevap vermek zor. Ama genel olarak cevap verecek olursam,

O zaman evet, bence ona haber vermek yapılacak en doğru şey. En azından ona, ihtiyaç duyduğunuz şekilde sizi destekleme fırsatı verin."

Sonunda gözleriyle buluştum. "Peki ya saklamak istemezsem?"

Bakışlarımı bir kaya gibi sabit, bir dağ gibi sarsılmaz tuttu. "O zaman bunu da çözeriz. Şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin, Lia. Tek bir şeye bile."

Bir anım canlandı ve sulu bir kahkaha attım. "Emmett'in doğduğu zamanı hatırlıyor musun?"

O da güldü. "Tabii ki."

Yeğenimizin doğduğu gün zihnimde çok netti. Ama garip küçük aile ağacımızda, o bizim küçük kardeşimiz gibi hissediyordu. Logan ve Paige, Paige hamile kaldığında bir yıldır evliydim ve Logan dört kız çocuğunun yasal vasisi olmasına rağmen, beşinci çocuğu dünyaya getirmek nefes almak kadar doğaldı. Bebeklerinin doğumunu sanki ikinci kez dünyaya gelecekmiş gibi bekliyorduk.

O sırada Claire ve ben on üç, Isabel on beş, Molly ise on yedi yaşındaydı. Dördümüz hastane koridorunda durmuş, kulaklarımızı kapıya , başka bir kız olacağını *bildiğimiz* o güzel feryat sesini bekliyorduk. Onu çok şımartacaktık, beşinci Ward kızını ve kız çetemize muhteşem bir ek olacaktı.

Doğduğunda vahşi ve yüksek sesle feryat etmemesi dışında. Gözleri açık ve sakindi. Gelmiş geçmiş en huzurlu bebektir. Logan bizi içeri almak için kapıyı açtığında, Paige'in etrafında toplandık - terden sıırsıklam olmuş, vahşi saçlı ve küçük bir kundak tutuyordu - sadece "Bu bir erkek" sözlerini duymak için.

Ağabeyime baktım ve "Saçmalık, öyle değil" dedim.

Ama onu, o mükemmel, buruşuk, kırmızı yüzlü erkek bebeği kucağıma aldığım an, sıırsıklam aşık oldum. Hepimiz aşık olduk. O *bizim* bebeğimizi ve var olan en sevilen çocuktuk.

"Onu kimin tutacağı konusunda nasıl kavga ettiğimizi hatırlıyor musun?"

Claire gülümsedi. "Isabel'e o kadar kızmıştım ki bir keresinde beni kandırıp onu yere bıraktırmıştı. Birinin Justin Bieber'ı bizim mahallede gördüğünü söylememiş miydi?"

Güldüm, garip bir şekilde sakinleştiğimi hissettim. Muhtemelen inkârды ama neyse. "Ne kaltak ama."

"O gün de onu saatlerce tuttu. Kimse onu almasın diye akşam yemeğini tek elle yedi." Claire sustu ve gözlerini bana dikti. "Neden

anılara yolculuk?"

Hiç birinin boğazınıza bir yumak iplik soktuğunu hissettiniz mi? Yutmaya çalıştığımda hissettiğim en yakın şey buydu.

"Yirmi iki yaşındayım, büyük, sevgi dolu bir ailem ve sağlıklı bir birikim hesabım var."

"Bunların hepsi çok doğru."

"Onu saklayacağım," dedim sessizce. Diğer her şeyi çözmek için zaman vardı. Ama böyle bir durumda ailesinin yardımına güvenebilecek biri varsa o da bizdik. Her biri benim için ateşin içinden geçerci. Tıpkı benim onlar için yapacağım gibi.

Gözleri doldu. "Tamam."

"Ama yine de Jude ile konuşmam gerekiyor."

Claire yüzünü sildi. "Evet, muhtemelen biliyorsunuzdur."

"Ve," dedim yavaşça, "Logan'a söylemem gerek. Ve Paige'e. Aman Tanrım, Paige yarın buraya uçacak, değil mi?"

Kız kardeşim gülümsedi. "Olabilir."

Parmaklarımı bacağıma vurarak anlık bir karar verdim. "Senden hiçbirine tek kelime etmeyeceğin büyük, korkunç bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Lia," dedi uyarıcı bir ses tonuyla. "Onlara söylemek zorundasın."

"Konuşacağım! Sadece önce Jude ile konuşmama izin ver. Hepsinin çılgına dönüp neye ihtiyacım olduğunu ve ne yapacağımı sormasını kaldıramam. Sorularının hiçbirine yanıtım olmayacak."

İsteksiz bir baş hareketiyle kabul

etti. "Teşekkür ederim. Seni

seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." İç çekti. "Konuşmaya devam etmek ister misin?"

"Hayır. Ona mesaj atıp önümüzdeki birkaç gün içinde bir araya gelip gelemeyeceğini öğrenmeliyim."

Kısa bir süre sonra vedalaştık ve ben birkaç dakika daha banyomun zemininde oturmaya devam ettim. Bu keşfin büyüklüğünü nasıl doğru düzgün özümsemeye çalıştınız?

Bir anda, hayatımdaki tüm seçenekler, bir tren istasyonunun varış tablosundaki harflerin tıklaması gibi değişti.

Bundan sonra hayatım kelimenin tam anlamıyla asla eskisi gibi olmayacaktı.

Jude'un ki de öyle. Başka çocuğu olup olmadığını bile bilmiyordum. Ya da gizli bir kız arkadaşı. Ya da belki deliydi. Ne olursa olsun, bilmesi gerekirdi. Eğer adım atmamayı seçerse, ona bir seçenek sundum ve sorumluluk ona aitti.

Öz ebeveynlerinizden biri tarafından kendi isteğinizle terk edilmenin bu gibi konularda karar vermenizi nasıl etkilediği komik. Bu düşünceyle... başparmaklarım ekranda uçtu.

Ben: Aslında önümüzdeki iki akşam boşum, eğer . Senin ormanları görmeyi çok isterim.

Jude hemen cevap verdi.

Jude: Ne kadar Amerikanvari bir ifade ama yarın akşam benim boş. Eğer benim evimde yemek yemeyi kabul edersen, sana adresi gönderebilirim.

Ben: Gönder.

Sekizinci Bölüm

JUDE

Birinin evim hakkında ne düşündüğünü ASLA ÇOK DÜŞÜNMEDİM. Genellikle kelimesi önemli. Hizmetçim Bayan Atkinson (ilk adı Rebecca'ydı, ama ona böyle hitap etmeye asla cesaret edemezdin), ben onun etrafında dolanıp az önce yaptığı işin arkasını temizlerken bütün gün bana söylenirdi.

"Lanet olası futbolcu," diye mırıldandı, elindeki toz alma şeyiyle/silahıyla bana vurarak. "Git bir şeyleri tekmele de işimi yapayım."

"Buraya hiç gelmedi ve ben seviyorum. Bunu sana söylemiştim, değil mi?" Gözlerini devirdi. Evet, söylemiştim. Ona söylemiştim.

Güçlü Shorthorns Shepperton FC'nin taraftarları, orta saha oyuncularının tek arkadaşının elli beş yaşındaki hizmetçisi olduğunu bilselerdi, altlarına işerlerdi.

Rebecca bir azizin sabrı ve kanlı bir terapistin tavsiyesiyle, "Genç hanımın ne düşündüğünü bu kadar önemsiyorsan," dedi, "markete git ve ona çiçek ya da çikolata al."

O aile odasının geri kalanının tozunu alırken ben de büyük gri kanepeye oturdum. "Bunun çok klişe olduğunu düşünmüyor musun?"

"Eğer bir erkek bana çiçek ve çikolata alsaydı, geceyi gözümü kırpmadan sırt üstü yatarak geçirirdim."

İnleyerek yüzümü kapattım. "Bayan A, merhamet edin."

Kıkırdadı. "Ben işimi bitirene kadar çık git buradan genç adam. Gidip bahçede antrenman yapmalısın. Pazartesi günü topu tutuş şeklin tam bir trajediydi. Yaşlandıkça kayıyorsun."

"Et tu?" Koltuktan kalkarak kuru bir sesle sordum. "Ben yaşlıysam, sen ne oluyorsun?"

"Tecrübeli ve inanılmaz derecede zeki." Gözlüğünün beni süzdü. "Bunu mu giyiyorsun?"

Beyaz tişörtüme ve siyah pantolonuma baktım. "Ne?"

"Sanki ona romantizm değil de kahve servisi yapacaktıysın gibi görünüyorsun." Rebecca toz alma çubuğunu yere bıraktı. "gelmişken, bu hoş Amerikalı kızı kısa bir sevişme için buraya mı davet ediyorsun?"

Islık çaldım. "Çok yargılayıcısınız Bayan Atkinson. Belki de bu yüzden gelmek istiyordur." Parmağımla onu işaret ettim. "Ayrıca, hiçbir fikrin yok. O iyi biri."

"Oh, eğer onu evinize davet ettiyseniz çok hoş biri." Toz almaya devam etti. "Yıllar boyunca birlikte dolaştığın fahişelerden bazılarını gördüm."

"Evet, on dokuz yaşındayken ve aptalken ve ilk yılımın aklımı başımdan almasına izin verdiğimde. Bunu yıllardır yapmadığımı biliyorsun." Telefonum çaldı ve Lewis'in numarası belirdi. VM'ye gönderdim ama onun görmesi için ekranı kaldırdım. "Lanet olası işimi diğer koca kafalı on dokuz yaşındakilere kaptırmamaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki artık yatıp kalkmıyorum. Ayrıca, yaşlandığında ve paran gittiğinde o sürtükler seni eskisi kadar önemsemez."

"Ne kadar kazandığımı biliyorum, genç adam. Hiçbir yere gitmedi."

O haklıydı. Shepperton'la olan mevcut sözleşmemin son yılında olmama rağmen, maaş bordromda bir sürü sıfır vardı ve beni ilgilenen başka bir takıma transfer edecekleri anlamına gelse bile, en azından bir veya iki yıl için yenileme alacağıma inanmak için her türlü nedenim vardı. En azından en üst kademedeki kalabildiğimiz sürece. Son iki galibiyetimiz yardımcı oldu ve bizi biraz daha yukarı taşıdı.

Ortada kaybolmaktan nefret ederdim.

Saatime bir bakış attıktan sonra koltuktan kalktım. "Birazdan burada olur. Sanırım gidip üstümü değiştirsem iyi olacak."

"Akıllı çocuk." Durakladı. "Onu Oxford'dan trene bindirmedin, değil mi?"

"Hayır. Bir komşusunun arabasını ödünç verdiğini söyledi."

"Saçından çekileceğim." Geçerken yüzümü okşadı. "Terbiyeli ol, Jude Michael McAllister. Kapıları aç, sandalyeleri çek ve içeri girer girmez ona saldırma, tamam mı? Ona sorular sor ve cevaplarını dinle, ona normal bir insan gibi davran."

"Ona insan olmayan biri gibi davranmanın aksine mi?"

"Akıllı olma. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Kadınlar sadece sizin zevk almanız için yaratılmış kaplar değildir, çünkü bir topa vurmak için milyonlarca sterlin alıyorsunuz."

Cevap verdiğimde sadece biraz savunmacı hissettim. "Bunu biliyorum."

Rebecca son temizlik malzemelerini kaldırıp fırına attığı akşam yemeğini kontrol ederken ben de üstümü değiştirmek için merdivenlerden yatak odama çıktım. Benimki evin en büyük odasıydı ve geniş pencereleri bahçedeki yeşil çimlere bakıyordu. Ortada gri tonlarında dekore edilmiş büyük boy bir yatak vardı. Suçlu tişörtü çamaşır sepetine atarken, yaptığım şeyi Lia'ya söylemenin en iyi yolunu bininci kez düşündüm.

En az beklediğim kısım buydu. Beni tanımamış olması, normal olduğumu düşünmesi, çekiciliğin büyük bir parçasıydı.

Onun için futbol bir seçim demekti, hoşunuza gidebilecek ya da gitmeyecek bir şey. Ve eğer sevmezseniz, başka bir şey seçerdiniz.

Burada futbol hayatımızın içindeydi. Sadece canınız sıkıldığında açtığınız bir maç değil, kanınızda dolaşan bir kültürdü. Buna bir gönderme olarak, yaptığım şeyi er ya da geç itiraf etmek zorunda kalacağımı düşünerek gardıroba uzandım ve parlak mavi Shepperton tişörtlerimden birini aldım. Göğsündeki logo küçüktü, yani kapıyı üzerimde adımın yazılı olduğu tam bir formayla açacak değildim.

"Jude," diye Rebecca. "Bir ziyaretçin var."

"Kahretsin," diye fısıldadım, gömleği çekiştirerek giydim. Merdivenlerin dibine ulaştığımda tüm vücudum heyecanla dolmuştu. Hayır, onu kapıda karşılayanın hizmetçim olması ideal değildi ama o buradaydı ve önemli olan da buydu.

Rebecca, Lia'yı güldüren bir şey söyledi ve bu ses beni gülümsetti.

Ön kapının yanında durdular ve evimin tam ışığında, hatırladığımdan daha da güzeldi. Onu son gördüğümde uzun olan ve sırtından aşağıya doğru kıvrılan saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

Sarı bir şey giyiyordu ama dürüst olmak gerekirse ne giydiği pek de umurumda değildi.

Rebecca elini Lia'nın omzuna koyarak yüksek sesle, "Sakın yemekten kendine pay çıkarmasına izin verme, canım," diye fısıldadı. "Bu benim gizli tarifim ve o mutfakta tam bir felaket."

Lia'nın gözleri benimkilerle buluştu, gözlerinin mavisi o kadar derindi ki sanki bir yumruk gibiydi. Gülümsedi. "Not edildi."

"Hoşça kalın Bayan Atkinson," dedim. "İyi akşamlar."

Rebecca bana uyarıcı bir bakış attı ve o kısacık zaman diliminde bile Lia'dan benim kadar etkilendiğini anladım. "Seninle tanışmak harikaydı, canım," dedi Lia'ya.

Lia gülümsedi. "Sen de öyle."

Rebecca kapıyı arkasından sessizce kapatarak çıktı. İşte o zaman Lia'nın parmaklarının önünde birbirine sıkıca kenetlendiğini ve yanaklarındaki yüksek rengi fark ettim.

Gergindi.

"İçeri gel," dedim ona. "İçecek bir şey ister misin? Şarap istersen kırmızı ve beyaz şarabım var."

Lia gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Aslında biraz suya hayır demezdim, eğer sorun olmazsa. Duru ya da köpüklü, fark etmez."

"Tabii ki."

Buzdolabından ona bir şişe almaya gittim ve göz ucuyla onun aile odasında dolaştığını, benim ve kardeşimin yıllar boyunca çekilmiş fotoğraflarına baktığını gördüm. Küçük beyaz bir çerçevenin önünde durdu ve onu eline aldı.

Fotoğraf yıllar önce, üst düzey bir oyuncu olarak ilk maçımdan sonra çekilmişti. Üzerimi değiştirmiş ve duş almıştım, yani takım elbiselerimi giymemiştim ama Lewis ve ben Shepperton formalarımızı göstererek geniş geniş sırtıyorduk. Aynı şekilde gülümseyen ebeveyn resimleri yoktu, bu yüzden ailemle ilgili daha fazla ipucu bulmak için istediği kadar bakabilirdi ama tek bir tane bile bulamazdı. Hayat karmaşıktı ve Lia'yla -işim ya da ailem hakkında- ayaküstü sohbet etme fikri biraz imkânsız geliyordu.

Ne yaptığımı bilmek aramızdaki dinamiği değiştirecekti ve birden kendimi gerçekliğin bu küçük parçasını korumak isterken buldum.

Ona söyledim. Sonunda.

Çerçeveyi yere bıraktı ve ben kendime ikinci bir şişe su alırken mutfakta benimle buluştu.

"Eviniz çok güzel," dedi. "Teşekkür ederim."

"Kardeşim Amerika'da profesyonel bir futbol oyuncusuydu."

Suyum boğazımda kaldı.

Sanki ben bilmiyormuşum gibi devam etti. "Aslında bir şampiyonluk kazandı. Şimdi de aynı takımın savunma koordinatörü."

Göğsümü ovuşturdum. "Şimdi ne olacak?"

Lia başını salladı. "Bunu daha iyi açıklayabilirdim. Özür dilerim. Düşündüğümünden daha gerginim."

Elimden geldiğince dikkatli şekilde suyu yere bıraktım, zihnim olayların garip dönüşüyle dönüyordu.

"Sana söylüyorum çünkü sadece... futbolla dalga geçtiğimi düşünmeni istemedim. Gerçekten anlamıyorum ve bu bir mazeret değil ama tüm hayatım Logan'ın işi etrafında dönüyordu." Uzun ve zarif parmakları şişenin üzerindeki etiketi karıştırmaya başladı. "Futbol, Amerikan futbolu, hayatım boyunca her hafta sonu izlediğim şeydi. Geceleri ödevlerimi yaparken onunla birlikte maç filmi izleyerek büyüdüm. Savunma planlarını, derinlik çizelgelerini ve her maçın yayılımını bilerek büyüdüm ve bu benim hayatımdı çünkü beni ve kız kardeşlerimi o büyüttü."

Pembe ve yumuşak dudakları konuşurken dikkatli bir hassasiyetle hareket ediyordu ve şu anda bana söylediklerinin her kelimesinin üzerinde çalıştığını hissediyordum. Bahçeden gelen ışık yüzünün yan tarafını ve boynunun uzunluğunu yakaladı ve tek yapabildiğim bakmak oldu.

Benim sessizliğim içinde konuşmaya devam etti. "Kısacası, barda söylediklerim için kaba davrandıysam özür dilemeye çalışıyorum. Uzun süredir burada olmadığımı biliyorum ama hepiniz futbolunuza karşı çok korumacısınız ve sıkıcı olduğumu söylememeliydim." Gözleri benimkileri aradı. "Ya da yere düşmekle ilgili söylediğim şey. O da kabaydı."

Belki de onunla tekrar yatmak için kolumu keseceğimden Lia'yı davet etmiştim ama her kelimesinde göğsümün arkasında bir yerde garip bir yer kazıyordu. Eğer söyledikleri doğruysa -ki doğru olmaması için hiçbir neden yoktu- hayatımdaki deliliğin nasıl bir şey olabileceğini tam olarak bilen bir kadına rastlamayı başarmıştım. Her yönünü anlayacaktı çünkü spor farklı ve kültür farklı olsa da, benim yaptığım şeyi yapmak için gereken adanmışlık seviyesini gerçekten anlayan, oynamayan çok az insan vardı. Bu oyun için neden kanımı akıttığımı takdir ederdi.

Yaklaştım ve ani yakınlığım karşısında nefesini içine çekti.

Ellerim ve onun şişeyle oynadığı yerde durdu.
Parmakları buz gibiydi.

Lia çenesini yukarı kaldırdı. Bu gece daha uzundu, muhtemelen farklı ayakkabılar giyyordu ve onu bu açıdan ne kadar kolay öpebileceğimi görmeyi çok istediğimi fark ettim. Onu mutfak tezgâhımın üzerine çıkarmak ve bacaklarının arasına girerek mümkün olduğunca yakından öpmek istedim.

Onu çok az tanıyordum. Neden tanıyormuşum gibi ? "Neden bu kadar gerginsin?" diye sordum.

"*Bir yabancının evindeyim* ve beni öldürüp cesedimi saklamayacağından hâlâ emin değilim."

Sırıttım, ellerimi kollarında gezdirdikten sonra tekrar aşağı indirdim. "Çok şüphesin."

Lia yutkundu, gözleri yüzümde kocaman olmuştu. "Bunları yapacak mısın?"

"Planlamıyordum, hayır."

"Güzel." O bana dokunmasa da parmaklarımı kendi parmaklarının arasında kaydırmama izin verdi. Çok daha yumuşak, çok daha pürüzsüz olan tenimin onunkine sürtünmesi bir şekilde kirli hissettirdi. Sanki çıplaktık, sanki çoktan yatağa girmiştik. Yanaklarının kızarmasına bakılırsa o da bunu hissetmişti. "Gizlice evli falan değilsiniz, değil mi?"

Gülümsemem yavaştı. "Karım yok, kız arkadaşım yok." "Hayvanları sever misin?"

"Hangi tür olduğuna bağlı. Köpekler, evet. Kediler, bazen, eğer gözlerimi oymaya çalışmıyorlarsa. Koyunlarla karmaşık bir ilişkim var çünkü bir koyun çiftliğinde büyüdüm. Balıkların anlamsız olduğunu düşünüyorum ve atlardan ölesiye korkuyorum."

Lia usulca güldü. O dipsiz gözleri yüzümü ararken ne arıyordu? Çok ciddi görünüyordu. Bardaki ateşli kızıdan ne kadar da farklıydı, düğmelerime basıp duruyordu, çünkü düğmelerime basılmasından hoşlandığımı hissediyordu.

Ondan hoşlanmıştım. Onu ne kadar çok istediğimi bildikten sonra bunu fark etmek garipti. Ama istiyordum. Ondan hoşlanmıştım. Bana basit sorular sorması ve hizmetçime karşı tatlı davranması hoşuma gitmişti. Sesli harfleri Amerikan aksanıyla düz bir şekilde söylemesi bile hoşuma gitmişti.

Parmakları sanki gitmemden korkuyormuş gibi sıkıca benimkilere dolandı. İşte o zaman "Profesyonel futbol oynuyorum." dediğimi duydum.

Lia'nın dudakları kenarlarından kıvrıldı. "Biliyorum."

Gözlerimi kırptım. "Tanıştığımız geceyi biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Ben Haworth'tayken haber uygulamamda karşıma çıktınız. Resminizi gördüğümde telefonumu yere düşürdüm."

"Şimdi mi?" Onu yavaşça kendime doğru çekerek mırıldandım. Yüzünde ne bir şaşkınlık, ne bir korku, ne de daha fazlasını öğrenmek için bir istek vardı. Tüm varlığım rahatladı.

Başını salladı, gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu. "Beatles şarkı sözlerinde senin adını kullanmışlar."

"Gazeteciler kendilerini çok zeki sanıyor." Bir elimi onunkinden çekip kurtardım, önce belinin kıvrımlarında, sonra da kalçalarında gezdirdim. "Sana söylemediğim için özür dilerim."

Lia elini göğsüme koydu ve parmaklarını iki yana açtı. "Ne zaman? Oyuncuların sürekli yere düşmesi hakkında yorum yaptıktan sonra mı?"

Kıkırdayarak kalçalarına en ufak bir baskı uyguladım. "Yeterince adil."

"Birbirimizle paylaşmadığımız çok şey var."

Hafifçe kekelemesi, parmaklarımin gömleğinin eteğinin altından yukarı kaymasıyla tetiklendi ve burada kilometrelerce uzunlukta pürüzsüz bir ten beni karşıladı.

"Kocanız ya da erkek arkadaşınız var mı?" diye sordum. Lia başını salladı.

"Hayvanları sever misin?" Burnum saçlarına gömüldü ve ciğerlerime derin nefes çektim.

"Mm-hmm."

Fırının zamanlayıcısı çaldı. İçinde muhtemelen cayır cayır yanacak olan mükemmel bir akşam yemeği vardı ama ikimiz de görmezden geldik.

"Jude?"

Dudaklarındaki ismim bana garip şeyler yapıyordu. Buna karşılık olarak mırıldandığımda, dudaklarım onun yumuşak şakaklarında gezindi.

"I ..." Elmacık kemiklerinden dudaklarının köşesine doğru öpücüklerimi kondurduğumda sesi kesildi. "Lanet olsun, beni öldürüyorsun."

Başımı eğerek alt dudağını ağızıma aldım ve kalçaları bana doğru eğildiğinde avucumla kıvrımlarını kapattım.

Buraya. İlk seferinde onu tam buraya götürürdüm. Mutfakta, akşam yemeği yanarken ve pencereler açıkken ve parlak, havadar alan onun çıkaracağı seslerin yankısını tutarken.

O zaman bütün gece konuşabiliriz.

Aynı şeyi üst dudağına yaptığımda Lia , geri çekildiğimde ağzının dolgun pembeliğini dilimle yatıştırdım.

"Bu gece seninle acele etmeyeceğim, aşkım." Kahretsin, sesim deli gibi çıkıyordu, sanki çakıl, bıçak ve asit çiğnemiş gibiydim.

"Jude?"

"Mmm?" Çenesinin kenarını ısırdım ve keskin bir nefes aldı.

Eli göğsümü itti ve yüzüne bakmak için geri çekildim.

Lia dudaklarını yaladı ve mavi gözlerini tüm gücüyle bana dikti. "Ben hamileyim."

Dokuzuncu Bölüm

JUDE

Sabah beşinci kapımı çarpana kadar biri nihayet beni bu kötü tavrımdan dolayı uyarmamıştı.

"Pekâlâ," diye homurdandı Declan, etli pençesiyle beni iterek, "bu kadar yeter. Eğer bütün kapıları çarpmaktan vazgeçmezsen, ellerini koparacağım."

Onu omuz silktim. "Hepsine çarpmadım."

Takım arkadaşlarımız yanıımızdan geçerken, hepsi duşlara ya da ağırlık odasına giderken, birden fazla yan gözle baktım.

Declan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve patentli eliyle beni kısırdı

Takım Kaptanı bakıştı. "Fizyoterapistlerden birini ağılattın."

"Dizim iyi. Kendisine sorulmadan dürtmesine ve kurcalamasına gerek yoktu."

"Peki ya yeni asistan?"

Dişlerimi öyle sıkıyordum ki neredeyse kırılacaklardı. "Topla kafasına vurmak *istememiştim* tabii ki."

Declan burnunun kenarını ovuşturarak iç çekti. "McAllister, sorununun ne olduğunu söylemek için on saniyen var, böylece hıncını bizden çıkarmayı bırakabilirsin. Şu anda sen daha da kötüleştirmeden baş etmemiz gereken yeterince sorunuz var."

Duvara yaslandım ve karşımdaki parlak mavi ve beyaz boyaya baktım. Kariyerimin en güzel yıllarını bu koridorda yürüyerek, bu renklere ve beni tanımlayan logoya bakarak geçirmiştım. Hayatımda başka ne olursa olsun, bu arenaya girdiğim anda kim olduğumu biliyordum.

Ve bugün, tanıyamadım. Kendimi bile zor tanıdım.

İnledi. "Bu on saniyeden daha uzun sürecektir, değil mi?" "Muhtemelen," diye itiraf ettim yan gözle bakarak. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Bunu duydun mu? Pek iyi arkadaş sayılmayız."

"Biz değiliz." Kocaman omuzlarını hafifçe silketti. Declan bir kaleciye göre iriydi ve çok fazla yer kaplıyordu ama yine de yeterince hızlı olmayı başarıyordu. "Ama bu yıl genç bir takımımız var ve seni örnek alıyorlar. Işıklarda adı yazan sensin, köşede kollarını iki yana açarak gol attığında çılgın atan taraftarları dinleyen sensin. Sizin yerinizde olmak istiyorlar, ama aynı zamanda kendiniz için bunu berbat ederseniz yerinizi bir çırpıda elinizden alacaklar."

Ona kuru bir bakış attım ama onunla beş yıl oynadıktan sonra Dec'in cesaretlendirme tarzını oldukça iyi biliyordum.

"Demek istediğim, performansınıza yansıyan bir şey varsa, bunu çözerseniz iyi olur. Çünkü bunu sahaya anda bir sorunuz var demektir. Ve bunun olması için bu takım için çok değerlisiniz. Bugünden önce bunun endişelenmem gereken bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Oldukça ... hayat değiştiren bir akşamın ardından gelen kötü bir antrenmandı." "Anlat bana."

Ona bir bakış attım. "İki saniyeliğine terbiyeli davranabilir misin?"

Cevap olarak aldığım şey, hoyratça söylediği emrine eklenmiş bir *lütfe* yerine sabit bakışlarıydı.

Koç ekibinden biri mırıldanarak bizi selamladı ve o geçtikten sonra, biraz yalnız kalabilmemiz için boş bir basın odasını işaret ettim. Declan benden önce içeri girdi, siyah bir masa sandalyesine yayıldı.

Declan, "Lanet olsun, kapıları ve her şeyi kapatıyor," diye mırıldandı. "O kadar kötü mü?"

Sırtımı kapıya dayayarak bir dakika boyunca boş gözlerle karşı duvara baktım. Orada gördüğüm şey, Lia'nın bombasına ... yani ... pek de nazik olmayan bir şekilde karşılık verdiğimde tüm rengini kaybetmiş yüzüydü.

"Birkaç hafta önce," diye yavaşça başladım, "menajerimle görüşmek için Londra'daydım ve kardeşimin barına uğradım. Bir kızla tanıştım." Gözlerimi kapatarak o gece aramızdaki ilişkinin ne kadar kolay olduğunu tekrar hayal etmeye çalıştım. Evime geldiği o ilk birkaç dakika ne kadar kolay geçmişti. "Amerikalı, Michaelmas için Oxford'da okuyor. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Emin misin?"

Başımı salladım. Haklı bir soruydu ve Lia bir gece önce evimden hışımla çıktığından beri kendime birden fazla kez sormuştum. "Bir geceydi. Numarasını bıraktı ve birkaç kez mesajlaştık ama dün geceye kadar tekrar buluşmak için zaman bulamadık."

Declan'ın göğsü derin bir nefesle genişledi. Bir şeylerin yaklaştığını biliyordu. Bizim pozisyonumuzdaki adamlar gelişigüzel yattıklarında her zaman bir şeyler tehlikeye girerdi. Yıllardır çeşitli türlerde serpintiler görmüştük. Erkeklerin eşlerini, kız arkadaşlarını hayranlarıyla ya da aldatması, kadınların iğrenç hikayeleriyle gazetecilere gitmesi.

"Dün akşam yemeğe geldi ve bunun ötesinde bir plan yapmadık. Başta her şey iyiydi, iyiden de iyiydi. Sonra bana hamile olduğunu söyledi."

Bu onun çenesini hafifçe yukarı kaldırdı, gözleri dikkatle değerlendiriyordu. "Peki sen ne dedin?"

"I ..." Boğazım zor bir yutkunmaya çalıştı. "Ona neden bana söylediğini sordum."

Declan ağzını büzdü.

Bir elimi kaldırdım. "Biliyorum, en iyi anım değil ama açıkçası bunu söylemesini beklemiyordum. Koruma kullandık. Ben aptal değilim."

"Çok iyi ifade edilmemiş olabilir ama bizim durumumuzda adil bir soru. İnsanlar para için her türlü konuda yalan söylerler."

Ne diplomatik bir cevap. Bu yüzden ona daha sonra söyleyeceğim şeyi söylediğimde yüzüm buruştu.

"Bana bu yüzden patladığını sanmıyorum," dedim enseme kaşıyarak.

"Parayı sevmiyor mu?"

"Daha çok, buna ihtiyacı olduğuna inanmıyorum." Elim boynumdan çektim. "Logan Ward ismini biliyor musun? Amerikan futbolu."

Başını öne eğdi. "Tanıdık geliyor ama ."

"Aşağı yukarı on yıl önce Washington Wolves ile bir şampiyonluk kazandı. Şimdi savunma koçu."

Declan başını salladı. "Ve?"

"Lia, adı bu, Logan'ın küçük kız kardeşi."

Anlayış ortaya çıktı. "Lütfen bana söylediğin şeyi söylemeden önce bunu bilmediğini söyle." Yüklü sessizlik benim adıma cevap verdi ve Declan nefesinin altında küfretti. "McAllister, seni pislik."

"Bana bu bombayı pat onun hakkında, aileleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yani hayır, söylediğim şeyi söylememeliydim ama *bunu söylemesini* beklemiyordum. Onunla bir kez tanıştım, etrafında yarım düzine saat geçirdim ve bunların çoğu uyuyarak geçti." Tüm binanın ağırlığı omuzlarımı aşağı itiyormuş gibi hissediyordum. Çocuklar, bir aile, bir eş, hepsi soyut olarak düşündüğüm şeylerdi. Her zaman önümdeki diğer önceliklerin altında kalıyordu.

Bir lig kupası kazandığımda ve onu ellerimle kaldırdığımda ... o zaman yerleşmeyi düşünürüm.

Ailemin her zaman inandığı gibi hayatımı anlamsız ve sığ bir şey için harcamadığımı kanıtladığımda... o zaman kendi özel hayatıma odaklanırdım.

Ne zaman ...

Ne zaman ...

Ne zaman ...

Ondan önce bir düzine şey geldi çünkü özlediğim bir şey değildi. Geceleri yanımda birinin olmasını dileyerek uyumadım. Geceleri uyanık kalıp hayatımı ve kariyerimi nasıl doğru yönde ilerletebileceğimi düşündüm.

Beni sadece param için, işim için isteyen kadınlardan uzak durmak kolaydı.

"Hamile olduğunu söylediğinde tek görebildiğim manşetler, avukatlar, DNA testleri ve asla katılmadığım pembe dizi saçmalıklarıydı. Ve eğer bu işin sonuna gelirse ve ben daha iyi bir hedef olduğum için yalan söylerse ne kadar kızacağımı."

Declan beni sessizce inceledi. Gerçi bu onun çalışma şeklinin bir parçasıydı. İyi dinlerdi ve söylemediklerimizi de dinlerdi. En iyi dinleyiciler onlardı, değil mi? Sessizliğin boşluklarında tüm önemli şeyleri duyanlar onlardı.

"Onun spor dünyasında yetişmiş olmasının tam olarak ne anlama geldiğini düşünecek zamanım olmadı. Onu yetiştiren adamın elit bir atlet olması. Bana kardeşinden bahsettiği sırada tek düşündüğüm, onun bu çılgınlığı anladığı idi. Ve hemen ardından bana hamile olduğunu söyledi. Benim çocuğum olduğu için Declan, ilk başta fark etmedim bile."

Yüzünü buruşturdu. "Peki ya onun tepkisi?"

Nefes verdim. "Bana siktir olup gitmemi söyledi, ağlamaya başladı, sonra da hışımla çekip gitti. Ön kapımı çarpma şekli bugünkü performansımı gölgede bıraktı."

"Demek ikiniz öfkeliisiniz."

"Görünüşe göre."

Declan öne doğru eğildi, dirseklerini kalçalarına dayadı, ellerini birbirine kenetledi ve ciddi bir bakışla beni kıstırdı. "Sence senin olduğu konusunda yalan mı söylüyor?"

Burnumun kenarını sıkarak gözlerimi sıkıca kapattım ve onun yüzünü gözümde canlandırdım.

Onu öpmeye çalışırken önce sinirlerim gerildi.

Sözcükleri söylemek için beni iterken bir sonraki

kararlılık. İnançsızlık. Gözlerinin genişlemesi.

Acıdı. Kaşlarının kıstırılması.

Sonra da öfke. Lia'nın mavi mavi gözlerinin ardında gördüğümünden daha az parıldayan bir öfkeyle patlayan havai fişekler .

Sadece birkaç dakika içinde onun pek çok farklı yönünü gördüm.

-Bu kadın tüm niyet ve amaçları için hâlâ bir yabancıydı. Kendisine ait olmayan bir ülkede, tek başına bir yabancı.

Elimi bıraktım ve Declan'a baktım. "Hayır. Yalan söylediğini

sanmıyorum." "O zaman düzelt, seni aptal." Ayağa kalktı. "Neye ihtiyacı olduğuna bak ve

o."

Yüzümde boş bir ifade vardı herhalde çünkü gözlerini devirdi.

"Doktora görünmesi gerekiyor mu? İhtiyacı olan vitaminleri alıyor mu?

Güvenli bir yerde mi yaşıyor? Onu saklamak istiyor mu? Lanet olsun, McAllister, sen otuz bir yaşındasın. Kendine gel, ara onu ve bu işi düzelt."

Sırtıma bir tokat attı ve odadan çıkabilmek için beni yana doğru itti.

Cep telefonumu çıkardım.

: Özür dilerim. Götlük ettim. Antrenmanım bitti ve bir dakikan varsa sohbet etmek isterim.

Telefonum elimde çalmaya başladı, ekranda büyük harflerle Lia'nın adı görünüyordu. Cevap verdiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Alo?"

Sessizdi. "Lia?"

"Evet. Buradayım."

Tekrar duvara yaslandım. "Dün gece verdiğim tepki için özür dilemem gerekiyor. Tam bir pisliktim."

"Evet, öyleydin." Derin bir iç çekti. "Ama... Ben de hışımınla çekip gitmemeliydim. Sanırım yalan ima etmeniz... pek hoşuma gitmedi." Ben daha ağzımı açmadan sözümü kesti. "Ve biliyorum, neden temkinli olduğunu biliyorum. Ama bu yüzden sana önce Logan'dan bahsettim. Yaptığı şey yüzünden birinden asla faydalanmam."

"Biliyorum," dedim ona. "Gerçek şu ki Lia, birbirimizi tanımıyoruz. Hem de hiç."

"Bu işi biraz tersinden yapıyoruz, ha?"

Gülümsedim. "Biraz."

"Ne bileyim, kahve içmek için buluşabilir miyiz? Ya da çay?"

"Bu bizim için çok akıllıca ve yetişkinlere uygun bir karar gibi görünüyor."

Lia güldü ve ses, son yirmi dört saatten sonra nihayet doğru bir şey yaptığımı hissettirdi. Onunla konuşmam nasıl geçerse geçsin ya da o nasıl ele almak isterse istesin, önceliklerimin değişmesi sorun değildi.

"Yarın açığım, eğer sen de ."

"Neden Londra'da bir yerde buluşmuyoruz? İkimiz için de mutlu bir ortam olur."

"Bunu yapmadan da yapabilirsin... Bilmiyorum... mobbinge uğramadan?"

Gülme sırası bendeydi. "Evet. Shepperton'da, Londra'da olduğumdan çok daha sık tanınıyorum. Bazen bir hayranım yaklaşıyor ama bu pek sık olmuyor."

"Kardeşim için de durum biraz böyleydi," dedi. "Aslında onun yaptıklarını düşünürsek, büyürken oldukça normal bir hayatımız vardı."

O bir anomaliydi ve durumdan oldukça hoşlandığımı fark ettim.

Sadece bu da değil, hâlâ onun hamile olduğu ve bebeğin benden olduğu gerçeğini kabullenmem gerekiyordu.

Birdenbire bunu ona söylemek istedim. Pek de iyi tanımadığım bu kadına zeytin dalı uzatmak istedim.

"Üstesinden gelemiyorum," diye sessizce itiraf ettim. "Dürüst olmak gerekirse, Lia, bunu hiç düşünmemiştim. Çocuk sahibi olmayı."

Sesli bir şekilde nefes verdi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben sadece yirmi iki yaşındayım, Jude. Bu çok uzun zamandır aklımda yoktu."

Gözlerimi kapattım. Genç, özellikle de benimle karşılaştırıldığında, gerçekten bir yetişkin gibi hissetmenin zirvesini zor geçiyordu.

"Lia," dedim, "bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı?"
Hoparlörden sessizce burnunu çekti. "Evet."

Onuncu Bölüm

Jude Michael McAllister hakkında bildiklerim serçe parmağıma sığardı. En azından şimdilik.

Bir bebeğin babası olacaksın- küçük bir kafede küçük bir masada oturup onun o çok sevdiğim İngiliz kahvaltısını mideye indirmesini izlerken *ikinci çekim* daha iyi bir başlangıç yapmıştı bile.

Bunu da bildiğim şeyler listesine ekleyin:

-Jude bütün bir yemeği dört lokmada yiyebilirdi.

-Siyah örgü şapkasıyla harika görünüyordu.

-Çayını tek şekerli aldı.

İkinci seferde de beni başka bir adamın bebeğini kendisininmiş gibi göstermeye çalışmakla suçlamadı.

"Aç değil misin?" diye sordu tabağıma bakarak. "İyi hissediyor musun?"

Burası, kopardığım zavallı kruvasanların ve benzer muameleye maruz kalan çöreklerin mezarlığıydı.

Bu üzücü bir şeydi, çünkü karbonhidratlar hamilelikte en sevdiğim şeydi.

Arkama yaslandım ve ona değerlendirci bir bakış attım. "Kendimi iyi hissediyorum. Sabah bulantıları beni öğleden sonra vurma eğilimindedir, ancak sadece birkaç kez oldu. Olduğunda da yeterince yemek yemediğimi ya da yeterince su içmediğimi düşündüm."

Başını salladı.

Kafenin sahibi tezgâhın altına eğildi ve masamızdaki çöplerin bir kısmını süpürdü. "Başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı?"

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim ona gülümseyerek.

"Teşekkürler Sheila," dedi Jude ona. "Sakıncası yoksa sohbet ederken biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Adam ona biraz para uzattı ve kadın da kapının üzerindeki kapalı tabelasını çevirmeye gitmeden önce adamın omzunu hafifçe sıvazladı. "Birkaç şey almak için markete . Hemen dönerim."

Kapıdan çıkıp merdivenlerden koşarak inerken, Jude'un ona verdiği parayı sokağın sonunda köpeğine sarılmış uyuyan bir serserinin bardağına sıkıştırışını izledim.

"O iyi biri."

Jude başıyla onayladı. "Kardeşim Lewis'e yıllar önce ilk mutfak işini o vermişti."

"Bu senin tek kardeşin mi?" Dairedeki resmi, Jude'a çok benzeyen adamı düşündüm.

"Evet, öyle. Tanıştığımız barı, ben çalmaya başladıktan sonra satın almasına yardım ettim.

Kendine ait diyebileceği bir yer istiyordu."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu çok cömert bir hediye."

Jude bana hüzünlü bir gülümseme fırlattı ve çenesindeki gamzenin en ufak bir ipucunu gösterdi. "Öyleydi. Aslında biz bir koyun çiftliğinde büyüdük. İkimiz de o hayata pek ısınamadık, ben de ona farklı bir yol çizmesi için yardım edebileceğimi düşündüm." Çayından bir yudum aldı. "Peki ya siz? Kardeş misiniz?" Ani ve geniş gülümsemem karşısında Jude güldü. "Bu yüklü bir soru mu?"

"Hayır. Şey, belki." Çenemi elimin üzerine koydum ve derin bir nefes aldım. "Claire benim ikiz kardeşim. Isabel bizden iki yaş büyük. Molly de Isabel'den iki yaş büyük. Aslında üvey kardeşim olan Logan, on yaşımdan beri bizi büyüten kişi. Karısı Paige'den olan oğlu Emmett ise teknik olarak yeğenim ama aynı zamanda kardeşim gibi hissediyor çünkü yaşça ona Logan'a olduğumdan daha yakıным."

Sözlerimi bitirdiğimde Jude'un çenesi neredeyse yerinden çıkacaktı. "Bu bir aile değil, lanet olası bir ordu."

Güldüm. "Bu... kaos. Buna bayılıyorum." "Biliyorlar mı?" diye sordu sessizce.

Kahkahalar boğazımda düğümlendi, göğsümün hemen arkasında bir sızı başladı, sanki sözleriyle bir musluğu açmış gibiydi. "Sadece Claire. Önce seninle konuşmak istedim."

"Öyle tepki verdiğim için çok özür dilerim, Lia." Öne doğru eğildi ve o yeşil gözleriyle beni kıstırdı. O kadar yeşildi ki aynı girdaplı

karnımda onunla tanıştığım da hissettiklerimi hissediyorum. Aptal ağzı ve benim aptal öfkem o anı mahvetmeden önce beni mutfağında öpmeye başladığında. "Bu bir mazeret değil, ama o anlardan biriydi - çünkü çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim, bilirsin - verdiğim tepki beni bile hazırlıksız yakaladı. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa," diye ekledi.

"Öyle. Sanırım ben de aynı sorundan muzdariptim." Sıcak yanaklarımı kapattım. "Hayatım boyunca kimseye siktir olup gitmesini söylemedim."

Güldü, geniş göğsünün derinliklerinde bir yerden çıkan büyük, gür bir ses. Bu ses beni endişelendirmesi gereken bir dizi kıvılcımı ateşledi. Kimyamızın uyuşmaması bizim sorunumuz değildi.

Sonradan fark ettim ki, onun mutfağında verdiğim tepkinin bir nedeni de buydu. Aramızdaki alev, Jude'dan ayrı kaldığım süre boyunca kaynamıştı. Tek gereken aynı odada olmaktı ve benim tutuşmaya başladı. Eğer düşünürseniz, bu korkunç derecede çaresiz bir duygu. Birisi sadece varlığıyla size böyle hissettirme gücüne sahipse, bu ilk başta son derece rahatsız edici. Ve benim buna tepkim -başımın üstünden geçen o gelgit dalgası- onun silahını çektiği kadar hızlı bir şekilde benim silahımı çekmek oldu.

İri ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Bundan sonra ne yapmak istiyorsun, Lia? Nerede yardımcı olabilirim?"

Bundan sonra yapmak istediğim şey, adımı öyle İngiliz ve ateşli bir şekilde söylememesini istemektir. Her şeye ve doğum kontrol hapı kullanmasına rağmen beni süper spermleriyle hamile bırakmıştı, bu yüzden adımı onun dudaklarında duymak beni sıcak bir macun gibi hissettiriyordu.

"Sanırım... Sanırım yardım etmek isteyip istemediğini bilmem gerekiyor. Bu işte benimle birlikte olmak istiyor musun?"

Sormak istediğim son şeydi ama ebeveynlerin terk etme meselesi benim için biraz hassas bir noktaydı. Tüm kız kardeşlerim için.

Annemizden çok daha yaşlı olan babamız, biz küçükken kalp krizinden ölmüştü. Onu gördüğüm resimler dışında pek hatırlamıyordum. Ama annemiz bir gün, altın yemek bileti gittikten sonra dört çocuklu tek bir ebeveyn olmanın artık istediği bir şey olmadığına karar verdi. Brooke bizi Logan'ın bıraktı ve aslında bu benim ve kardeşlerim için yapabileceği en iyi şeydi. Logan ve daha sonra karısı Paige, bize şu anda sahip olduğumuz aileyi verdiler. Onlar benim halkımdı -Jude'un deyişiyle küçük bir ordu- ve her zaman arkamı kollayacaklardı.

Ve tıpkı benim gibi, bir çocuğa -benim çocuğuma- birinin kibri için bir dekor olarak davranılmasına asla izin vermezlerdi.

Eğer Jude babacılık oynamak istemiyorsa, bu çocuk ortaya çıkmadan önce konuşsa iyi olur.

"Bu işin içinde olmak istiyorum," dedi. "Sanırım kafamı toparlamak için zamanım var, ha?"

Ona gülümsedim. "Evet."

İkimiz de hayatımın dünyanın öbür ucunda olduğu gerçeğinden bahsetmedik. Ya da işinin doğası gereği yasal anlaşmalara ihtiyacımız olacağından. Bir gün velayet anlaşmalarına ve nafaka tartışmalarına ihtiyacımız olacaktı.

Tüm bu düşünceler midemin rahatsız edici bir şekilde sıkışmasına neden oldu. İki elimle zihinsel olarak tüm bu saçmalıkları aşağı ittim.

"Bir doktora görünmeniz gerekiyor mu?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. "Aslında bilmiyorum. Google'da biraz araştırma yaptım ama sadece bir sömestr için geldiğimden NHS'nin ücretsiz sigortasından yararlanıp yararlanamayacağımı bilemiyorum."

"Bir telefon edeceğim."

Sakin güvencesi midemi ve tüm bilinmeyenler karşısında kabaran sinirlerimi yatıştırmaya yetti. Sheila'nın kafesinin dışında vedalaştığımızda, birinin benimle iletişime geçeceğine dair söz vererek beni metro istasyonuna geri götürdü.

Bu, sonraki birkaç haftanın nasıl gelişeceği konusunda doğru yönde atılmış küçük bir adım olarak emsal teşkil etti. Onu göremedim çünkü maç programı doluydu (görünüşe göre normal lig maçları dışında oynadıkları kırk farklı kupa turnuvası vardı. Bana sormayın bile çünkü hala anlamaya çalışıyordum).

Ben: Tamam, penaltı atışlarının heyecan verici olduğunu kabul ediyorum. Beraberlikten daha iyi. Bunların aptalca olduğunu kabul etmelisin.

Güzel gol, BTM. Kaleciyi nasıl atlattığını beğendim. Jude:

Kurallar böyle, canım. Bu yüzden puanlar önemli.

Ben: Evet, o da neyin nesi? Demoted gibi olabilirsin. Hepiniz vahşisiniz.

Jude: Heyecan verici olan da bu. Seni dönüştüreğim.

Jude: Doktorla randevun nasıldı?

Güzel. Kalp atışlarını duymak ya da ultrason yapmak için henüz çok erken, bu yüzden sadece iyi beslenmenin üzerinden geçtik ve sabah hakkında konuştuk. Tüm hayati değerlerimi aldı. Kan basıncım biraz yüksekti.

Jude: Mas it? Bu senin için normal mi?

Ben: Mell, bir şeye dokunmaya korkuyordum çünkü ofis çok süslüydü ve ayrıca içeride Victoria Beckham'gördüğüme oldukça eminim. Ya da onun görsel ikizini. Beni İngiltere'nin en iyi doktoruna falan mı gönderdin?

Jude: Takım doktorumuza sordum. Faturayı bana göndereceklerini söylediler, tamam mı?

Ben: Kimse benden tek bir kuruş bile istemedi. Ya da bir pound. Her neyse.

Param var ama. Her şeyi senin ödemeni beklemiyorum.

Jude: Üzgünüm, antrenmana gitmem ve ardından müdürümle görüşmem gerekiyordu.

Ben: Profesörümle bir toplantıya giriyorum. Taslağımlı lime lime etmek üzere.

Jude: Endişelenme. Belki gelecek hafta bağlantı kurabiliriz?

Özür dileme sırası bende. Bu hafta çılgıncaydı. Taslak konusunda haklıydım.

Jude: Bu ne demek oluyor? mı başlıyorsun? Ben:

Hayır, sadece daha derine inmem gerekiyor.

Jude: Neyin derinliklerine daldığınızı sorarsam cevabınızı anlayabilir miyim?

Ben: Charlotte Brontë'nin eğitim ve istihdam geçmişi ve bunun eserlerindeki kadın bağımsızlığının kavramsal varlığını nasıl etkilediği.

Jude: Tamam o zaman.

Ben: Temel olarak, işinden nefret ediyordu ve bu konuda yazıyordu çünkü diğer kadınların da aynı durumlara zorlanmasından ediyordu.

Jude: Mantıklı.

Ben: Futbolda neden reklam arası yok? Futbolda. Her neyse. işemesi gereken insanlar için iyi değil.

Ben: Bekleyebildiğim kadar bekledim ve golünü kaçırdım. REKLAMLAR OLMALI.

Jude: Neden Amerikan şirketlerinin futbolu desteklemediğini düşünüyorsunuz? Bizim üzerimizden o kadar para kazanamazlar çünkü biz insanların bu oyunu oynamasına izin veriyoruz.

Ben: Tamam, , buna ben girdim.

Claire: EĞER YAKINDA AILEMIZE SÖYLEMEZSEN. AKLIMI KAYBEDIYORUM, LIA. Bugün Isabelle neredeyse kayıyordum. Ben

Yemin ederim, iŖte olmasaydı ve dikkati kolayca dağılmasaydı, beni bu konuda zorlardı.

Ben: Biliyorum. Bana bağırma.

Logan ve Paige beni eve getirmek isteyecek. Ve ben de dönemi bitirmek istiyorum.

Claire: Le sigh. Anlıyorum. AMA . Benden çok Ŗey istiyorsun. Yine de Bauer'e söyledim. *yüzünü sakla*

Ben: Yapacağını tahmin etmiŖtim. Berbat bir

yalancısın. Ben: Onlara yakında söyleyeceğim.

Claire: Yakında tanımla.

Yakında. Git Bauer'la falan öpüş. Claire: Nasıl

hissediyorsun? Jude iyi davranıyor mu?

Ben: Yorgunum ama iyiyim. Geçen gün Oxford'da bir çöp kutusuna kustum ve yanımdan geçen insanların yüzlerini görmeliydiniz. Biri bana nefesinin altında "sarhoş Amerikalı" dedi. LOL.

Ben: Ve evet. Ben sadece bu hafta ve geçen hafta mesajlaşıyordum. Çok meŖgul. Futbolcuların burada bir haftada C+ maç oynayabildiğini biliyor muydunuz? Bu delilik!

Claire: OMG, DIN DEđİŖTIRDIN MI NOM?

Ben: Ben sadece... öğreniyorum. Ama düşündüğüm kadar kötü değil. İzlemesi hipnotize edici. Artı ... Kalçalarını gördün mü?

Claire: Hayır, ama sen kesinlikle

yaptın. Doğru.

Isabel: Claire bugün eve geldiğinde kickboks dersine ilgili garip bir şey söyledi. Sonra da o garip 'bir şey saklıyorum' suratını yaptı.

Isabel: NELER OLUYOR?

Yakında arayacağım! Üzgünüm, burası çok yoğundu. Seni seviyorum. Mwah.

Isabel: Ne yaptığını sanma. Sen gitmeden önce gelip ziyaret edebilir miyim? Tatile çıkmak için bir nedene ihtiyacım var.

Ben: Evet. Yakında konuşuruz. <C

Paige: NEDEN TELEFONLARINA CEVAP VERMİYORSUN, DOSTUM?

Meşgul olduğumda arayabilirsin. Ailemizdeki herkesin telefonu büyük harfle falan mı kilitli?

Paige: Özür dilerim. Seni özledim. Sesini özledim. Ne zaman eve geliyorsun? Hala yeterince bilgi edinmedin mi?

Rahatsız edeceğin üç kız kardeşin daha var. Ve Emmett. Git onları

rahatsız et. **Paige:** Ben de seni seviyorum, L.

Ben: <C

Jude: Bu hafta sonu maça gelmek ister misin?

Ben: Yani... şahsen mi? ılgınca bağırarak taraftarların olduğu tribünde mi?

Jude: Genel fikir bu. Eğer bir kutuda oturmayı tercih edersen sana izin verebilirim.

Ben: Asla. ılgınca bağırarak taraftarları seviyorum. Logan'ın loca biletlerini de hiç istemedim. Loca koltukları hercai menekşeler içindir.

Jude: Aferin kızıma. Biletleri senin adına ana girişteki pencereye koyacağım. Mavi ve beyaz giydiğinden emin ol; aksi takdirde Bethnal Green taraftarı olduğunu düşünecekleri için seni koltuk değiştirmeye zorlarlar. İnanın bana, bunu istemezsiniz. Serseriler.

Ben: Ciddi olamazsın.

Jude: Bu konuda asla şaka yapmam. Ev sahibi ve deplasman taraftarlarını karıştırmazlar. Ben: Hepiniz çıldırmışsınız.

Jude: Daha sonra görüşürüz.

Ben: <C

Kahretsin, özür dilerim, sana kalp göndermek istememiştim. Bunu kız kardeşlerimle ve Paige ile yapıyorum ve ... üzgünüm. Garip.

Jude: Endişelenme.

Jude: <C (Bunu nasıl yaptığını anlamam gerçekten uzun zaman aldı)

On Birinci Bölüm

JUDE

"Dışarıda endişeli görünüyordun, Jude. Bugün alamadığın neyi daha çok istedin?"

İstediğim şey mikrofonu suratıma çarpmaktı ama gazeteciye gülümsedim. "Her şeyden biraz daha fazla sanırım. Bizden daha iyi oynadılar ve bunu söylemenin güzel bir yolu yok. Daha iyi pas yaptılar, daha iyi savunma yaptılar, daha çok gol attılar. Bu da kazanmayı zorlaştırıyor."

"Sizce Shepperton ara bittikten sonra kendini toparlayabilir mi? Yoksa transfer penceresi açıldığında kadroda bazı değişiklikler mi görmeniz gerekiyor? Yönetimin sezonun geri kalanında daha genç yeteneklere yöneleceği konuşuluyor."

O gülümsemeyi canımı acıtana kadar yüzümde tuttum. "Bence şu anda harika bir takımımız var. Sadece önemli anlarda daha iyi iletişim kurmamız gerekiyor. Eğer yönetim bu kış bazı değişiklikler yaparsa, kulüp için en iyisini yapacaklarına inanıyorum." Başımı salladım, sonra odanın kapısına doğru ilerlemeye başladım. "Teşekkürler."

Daha fazlasını sormak istiyordu, bu çok açıktı, ama dürüst olmak gerekirse, konuşmak için pek havamda değildim.

Boktan bir havada boktan bir maçtı ve tek yapmak istediğim sıcak bir duş almaktı.

Seksen dokuzuncu dakikada topu aldığımda ve koşmak için serbest bir alana sahip olduğumda her şey mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı.

Ama galibiyet yerine, beraberlik yerine, yanlış yöne gittik. Bethnal Green kalecisi şanslı bir piçti çünkü topa dokunduğu tek parmak bizi beraberlikten kurtarmaya yetti. Üç puan aldılar.

ve masada Arsenal'in önüne geçti. Biz olduğumuz yerde kaldık. Vitesinden çıkamayan lanet bir araba gibi.

Basın odasından çıktım ve duşlara doğru sağa döndüm. Paris St Germain'den transfer ettiğim yeni takım arkadaşlarımdan biri yanımdan geçerken Fransızca bir şeyler mırıldandı. Bayan Atkinson'ın önünde asla tekrarlamaya cesaret edemeyeceğim bir isimle sesleniyor gibiydi. Declan başka bir basın alanından çıktı ve çenesini kaldırdı.

"Bugün bok gibi görünüyordun, McAllister."

Ona bir bakış attım. "Nasıl oldu da senin kaptan olmana karar verdiler, aklım almıyor."

"Çünkü seni daha iyi hissettirmek için egonun etrafında dolanmayacağım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bugün nerede çuvalladığımı itiraf edebilirim. Ya sen?" Cevap vermeyince sesini alçalttı. "Hemen arkanda topu alabilecek, kaleye yandan gelebilecek biri vardı ama sen onun yerine zafer şutu atmaya çalıştın. Hâlâ oynayabildiğini kanıtlamaya çalışıyorsun diye günü kurtarmak her zaman senin işin değil."

"Bir dahaki sefere mükemmel bir atış yaptığımda bunu hatırlayacağım," dedim kuru bir sesle.

"Eğer şansın varsa, o zaman kullan. Ama öyle olmadı. Kaleden çok uzaktaydın, doğru açıyı yakalayamadın ve topu istediğin şekilde bükmek için çok hızlı koşuyordun. Ama Sebastien'e pas verseydin, top onda olurdu."

Gururumdan kendimi savunmak istedim ve kelimeleri yutarken boğulacak gibi oldum. "Bu yüzden mi bana isimler takıyor?"

"Muhtemelen." Gözleri hiç dalgalanmadı. "Kafanı kışından çıkar, Jude. Ciddiyim."

Duş alıp üstümü değiştirirken sözleri kafamın içinde çınlıyordu. Takım arkadaşlarımdan hiçbiri benimle konuşmuyordu, hepsi bir galibiyete ihtiyacımız varken bir mağlubiyet daha almanın üzüntüsüyle sessizce mırıldanıyordu.

Soyunma odasının sessizliğinde, kaybetmenin ağır yükü, havada hokkabazlık yaptığım tüm topoların teker teker düşmesi gibi geldi.

Belki diğer oyuncular için de böyleydi ama asla sormadım. Benim için kaybetmek, bir sonraki maça kadar peşimi bırakmayan çılgık atan bir ölüm perisini serbest bırakmak gibiydi. Tek duyabildiğim, on sekiz yaşındayken Almanya'da oynamak için hayatımdan vazgeçtiğimde ailemin beni uyardığı şeylerdi.

Neden normal bir hayattan memnun olamıyorsun?

Neden yaptığımız işle gurur duymuyor ve anlamlı bir şekilde katkıda bulunmamıza yardımcı olmuyorsunuz?

Boşuna. Anlamsız.

Oyun oynamak dünyanın dönmesini sağlamaz.

Her kaybettiğimizde, birisi artık değerli olmadığını ima ettiğinde, ailemin beni izlediğini ve başından beri haklı oldukları için başlarını salladıklarını hissettim.

İç çektim. Çoğu maçta, Lewis'in geldiği tek tük maçlarda bile tribünlere bakmayı aklıma bile getirmezdin, çünkü bu sadece ailemin beni nasıl anlamadığını, hayatımda başardıklarımı tam olarak görmediğini hatırlatan bir başka şeydi. Zihnimdeki o boş koltuklar içimdeki tüm ateşi yakıyordu. Ve bugün, hepsi boş değildi.

Bunca yıllık oyunculuk hayatımda bir kez olsun bir mağlubiyetten beni bekleyen biriyle çıkmamıştım. Nasıl tepki vereceğini ya da benimle nasıl başa çıkmaya çalışacağını bilemezdim, bu yüzden her ne olursa olsun kendimi hazırladım. Tanımaya çalıştığım bu kızın nasıl tepki vereceğini görmek için kendimi hazırladım.

Odadan çıktığımda kapıda durdum, çünkü koridorun karşısında Lia gülümseyerek ve güzelce kızarmış bir yüzle beni bekliyordu.

"Merhaba." Sesim aptal gibi çıkıyordu.

Gülümsemesi da yayıldı. "Bu çok eğlenceliydi." Başımı öne eğdim. "Kaybettik."

"Biliyorum, ama... ah dostum, bir maça gitmeyeli ne kadar uzun oldu biliyor musun? Herhangi bir maça?" Bir elini göğsüne koydu. "Tribünlerdeki enerji gibisi yok. Ve lanet olsun, taraftarlar konusunda şaka yapmıyormuşsun. Var olduğunu bile bilmediğim küfürler duydum."

Maçtan arta kalan tüm yıpranmış, sinirli yanlarıma nasıl da merhem oldu. Beni yatıştırmaya çalıştığı için değil, kaybetsem bile içindeki güzelliği gördüğü .

Ben otoparkın çıkışına doğru yürürken adımlarımız birbirine karıştı. Omzu benimkine değdi.

Durdum. "Sırılsıklam olmuşsun."

"Dışarıda yağmur yağıyordu," diye fısıldadı, sanki bana bir sır veriyormuş gibi.

Yüzüm ısındı. "Tabii ki. Ama bu senin için iyi olamaz."

Bunu elinin tersiyle itti. "Dostum, ben Seattle'lıyım. Yağmur beni korkutmaz."

Lia yürümeye başladığında, hayret etmekten kendimi alamadım. Saçları dağınıktı, başının üstünde zar zor duruyordu, soğukta, iliklerine kadar yağan yağmurda 1-0'lık o feci yenilgiyi izlemişti ve sanki ona kazanan bir piyango bileti vermişim gibi davranıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Gülümsemesi çok tatlıydı. "Anlamaya çalıştığın şey bu değil mi? Ben senin kim olduğunu anlamaya çalışırken sen de benim kim olduğumu." Sanki çok basitmiş gibi omuz silkti.

Belki de öyleydi.

Belki de işi zorlaştıran bendim.

Hayatımdaki her şey karmaşıktı ama o hariç. Ve en garip kısmı da buydu. Onunla nerede durduğumu tam olarak bilmiyordum ama aniden, doğru yapmam gereken tek şeyin onun için umutsuzca önemli olduğunu hissettim.

Takımım kaybetti, muhtemelen bencil bir gibi davrandığım için. Ama bu yapabileceğim bir şeydi.

"Aç mısın?" Ona sordum.

"Evet." Lia ellerini önünde kavuşturdu. "Şu anda patates kızartması için birini öldüreceğimi söylemiyorum ama ciddi şekilde canını yakardım."

"Cips."

"Hmm?"

Elimi sırtına koyarak onu çıkışa doğru yönlendirdim. "Onlara cips deniyor, aşkım. Ve eğer bana tekrar gelmek istersen, sana hayatının en güzel sandviçini yapacağım."

Lia yürümeyi bıraktı ve parmağıyla beni işaret etti. "Bir evde birlikte yalnız kalmak için temel kurallara ihtiyacımız var mı?"

"Bilmiyorum. Biliyor muyuz?"

Belli ki ona gerçek bir cevap vermemi bekliyordu. Lia birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Güldüm. "Bak ne diyeceğim, bu gece kıyafetlerimizin üzerimizde kalacağına dair birbirimize söz versek... bu sana sorumluluk sahibi olduğumuzu hissettirir mi?"

Dudaklarında minik bir gülümsemeyle yürümeye başladı. "Sadece bu gece için, söz mü?"

"Başlangıç olarak."

Lia başını salladı. "Bunu sevdim. Kendi kurallarımızı koyalım McAllister. Bana destansı bir sandviç yaptıktan sonra."

Bir saate yakın bir süre sonra, kanepemin köşesine kıvrılmış, çenesini dizlerine dayamış, beklenti dolu gözlerle beni izliyordu.

Tabağı yere koymadan önce onu işaret ettim. "Denemeden yargılamak yok o."

"Söz veriyorum," diye yanıtladı ciddiyetle.

Lia benim Shepperton kapüşonlu tişörtlerimden birini giymişti. Kurutucunun içindeydi ve ince bedenini cüceleştiriyordu. Ben tabağı kucağına koyarken o da kollarını yukarı iterek bir gösteri yaptı.

Elleri dondu. "Bu da ne böyle?"

"Yargılamayacağını söylemiştin."

"Kızartmalarımın üzerinde ekmek var." Gözlerini kırıştırdı. "Neden patateslerimi ekmek kaplıyor?"

"Cips." Ona bir peçete uzattım. "Bu bir cips butty. Tereyağlı ekmek ve cips."

"Aman Tanrım, *neden*?"

"Söz vermiştin." Kanepede onun yanına oturdum. "Ve artık kendi kurallarımızı koyduğumuza göre bana yalan söyleyeceğini düşünmekten nefret ediyorum."

Nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve ben gülümsedim. Bu kadar basit bir şey için gülümsemek iyi hissettirdi. Bunu en son ne zaman yapmışım? Gol attığımda ve maç kazandığımda hep gülümserdim ama hepsi bu kadardı.

Birisi için bu kadar basit bir şey yapmak ve bunun bana neşe vermesi çok yeni bir duyguydu.

Lia sandviçi kaldırırken bana yan gözle baktı. Bir ısırık aldı ve çiğnedi.

Gözleri kapandı. Tüm vücudu sarktı. Ve sonra inledi.

Kanepede yer değiştirmek zorunda kaldım çünkü bu sesi en son duyduğumda elimin bacaklarının arasında olduğundan oldukça emindim.

"Ohmygawd," dedi. Bir ısırık daha. "Neden bu kadar ?"

Güldüm. "Paylaşacak mısın?"

Gözleri kısıldı. "Hamile bir kadının aşermesine engel mi olacaksın?"

Kolum kanepenin arkasına doğru uzandı, parmaklarım omzunun hemen dışından geçti ve saçlarının uzunluğu gıdıkladı. "Hayır," diye mırıldandım. "Sanırım sen bu kadar mutlu görüldüğün sürece yapmazdım."

Lia bir lokma daha çiğnemeyi bitirdi, tabağı yere bırakmadan önce dikkatle yutkundu. "Bana flörtöz bakışlar mı atıyorsun, Jude McAllister?"

"Sen söyle," diye mırıldandım.

Cevap vermek yerine bir ısırık daha aldı, dudakları gülümseyerek kıvrıldı.

Parmaklarım saçlarını hafifçe çekti. "Seninle ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum Lia Ward, gerçek bu."

Yanakları tatlı, yumuşak bir pembeye büründü ve ben de bu sessizlik anından yararlanarak tabaktaki cipsin geri kalanını kaptım.

"Oh, seni göt!" Güldü ve almak için öne doğru eğildi. Yine de çok hızlıydım, sandviçin geri kalanını büyük bir ısırıkla yuttum. O eski pozisyonuna dönmeden önce, kanepede geriye doğru düşerken kolunu çektim.

Doğal olarak, kolum omzuna dolanmış bir şekilde yan tarafıma kıvrıldı. Başı boynumun kıvrımına mükemmel bir şekilde oturdu ve onun temiz, harika kokusunu derin bir nefesle içime çektim. Lia'nın vücudunda hiçbir değişiklik yoktu, bunun için çok erkendi ve belki de bu tür bir şey şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirdi, ama doğru hissettiriyordu.

"Varsayımsal flörtöz gözlerden çok hızlı bir şekilde sarılmaya geçtik," dedi parmağıyla göğsümde daireler çizerek.

"Öyle yaptık." Gözlerimi kapattım. En son ne zaman sahadan başka bir yerde bu kadar derin bir doğruluk duygusu hissetmişim? Her zaman hareket halindeydim, her zaman gidiyordum, her zaman düzeltmek, yapmak ya da çalışmak için kendimi ileri doğru itiyordum.

Nadiren huzurlu anlar yaşıyordum. Bunu sona erdirme düşüncesi bana bir suç gibi geliyordu.

Onu çok az tanıyordum. O da beni daha iyi tanı mıyordu. Yine de kendi kurallarımızı koyabileceğimiz konusunda anlaşmıştık. Neden yapmayalım ki?

Onunla kanepede uzanmak kadar basit bir şey yapmanın ne kadar mükemmel hissettirdiğini görmezden gelemezdim. Yine de bunu kabul etmek çok hızlı görünüyordu. Düşüncelerimin garip ipliğiyle birlikte seyahat edebiliyormuş gibi, Lia çenesini göğsüme koydu ve o gözlerle beni sabitledi. Nasıl bir silah olduklarının farkında mıydı acaba? Ne kadar zarar verebileceklerinin?

Boştaki elim çenesinin çizgisini izledi, başparmağımın kenarı dudağının alt kenarında hafifçe gezindi. Onu daha yakına çekip o mükemmel yumuşaklıktaki, mükemmel pembelikteki dudaklarını yudumlarsam ne yapardı? Yanaklarında görebildiğim artan sıcaklıkta cevabımı bulmuştum. Vücudumun verdiği tepkide, arzumun açık bir kanıtını bulmuştum. Ve bu kolay olacaktı, değil mi?

Ama bu ... Eğer çizgiyi aşmak isterse parmak ucuyla geçmesine izin verirdim.

İşte o zaman titreyerek nefes aldı ve yüzünü tekrar göğsüme koydu.

Tamam o zaman.

Gözlerimi kapattım ve vücudumun alt yarısının gemiye binmesini diledim.

Sesim hafif ve rahattı, numara yapmak için elimden geleni yaptım.

"Bedenim seni üzerimden kaldıramayacak kadar yorgun, eğer senin için de uygunsa."

İç çekti, göğüs kafesi avucumun ve parmaklarımın altında genişliyordu.

O iç çekişte, daha fazla soru sormaktan çekindiğini hissettim ve söylemek gerekirse, nasıl cevap vereceğimi bildiğimden emin değildim.

"Biraz ." Bununla birlikte parmağının hareketi durdu ve aşağı baktığımda uzun, siyah kirpiklerinin yelpazesinin kapandığını gördüm.

Bu doğruluk duygusuna daha da yerleşerek, yaptığımız şeye çok fazla bakmayı reddederek, kendime de aynısını yapma izni verdim.

On İkinci Bölüm

Hiç deja vu ile uyandınız mı?

Bunu daha önce de yapmıştım.

Jude'un kanepesinde uyuma kısmını değil. Benim sırtım ağrıyordu, onunki de daha iyi olamazdı ama yine de oradaydık.

Güneş gökyüzüne doğru süzülürken, onun çılgın bedeninin üzerine yayılmış bir şekilde, bir kez daha tüm önemli parçalarım onunkilere dokunurken uyandım.

Sanki uykumda bilinçsizce onu becermeye çalışıyormuşum gibi bacağım kalçasının üstünden yukarı doğru kalktı.

Elim gömleğinin eteğinin altına girmişti ve parmaklarımın yerleşimi karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Görünüşe göre, parmak uçlarımın derisinin altında onun mutlu izi için bir işaret vardı çünkü o saç çizgisi ve etrafındaki yumuşak, sıcak, ağır kaslı deri, keşfetmeyi ne kadar çok istediğim için ayak parmaklarımı kıvırdı.

Siyah saçlı kafasının tepesinden çok büyük ve çok orantılı ayaklarına kadar her yeri acayip bir orman jimnastiği gibiydi ve böyle uyandığımda tüm parçalarla oynamak istememek çok zordu.

Onu uyandırmamak için küçük hareketler yaparak burnumu göğsüne doğru çevirdim ve derin derin içime çektim. Hamilelik hormonlarından mı kaynaklanıyordu? Kokain, Noel, tarçınlı çörek ve açgözlü küçük göğsüme istifleme istediğim güzel her şey gibi kokuyordu. Kokusuyla birlikte gelen temiz ve erkeksi his, iki elimle sarılmak istediğim bir şeydi.

Ailemin kolay şefkatini ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Kucaklaşmaları. Eğlenceli itişip kakışmaları. Emmett ile güreşmek. Birisi

Logan ve Paige'in mutfağında konuşurken arkamda oturup saçlarımı örüyordu. Hayatımda hiç bu kadar uzun süre birinin bana sıkıca sarılmadığı ya da ben konuşurken sırtımı ovmadığı bir an olmamıştı.

Tıpkı bir gece önce yaptığım gibi çenemi göğsüne dayadım ve yüzünü inceledim.

Bu kadar yakışıklı olması aptalcaydı.

Ayrıca onu uyandırmayı ve gözleri yuvalarından fırlayana kadar ona binmeyi o kadar çok istemem de aptalcaydı. Belki *aptalca* değildi çünkü bunun nasıl olacağına dair kendi kurallarımızı koyacağımızı söylemiştik, ama bu dürtü kesinlikle komplikasyonları da beraberinde getiriyordu.

İçimdeki o küçük, minicik bebek (Sir Google'a göre kabaca bir ahududu büyüklüğünde) için vasatın altında, klinik bir kelime. Bazen beynim geleceğe doğru çok fazla koşmaya başladığında - sabırla cevaplamamı bekleyen tüm cevaplanmamış sorulara - ellerim titremeye başlıyordu ve kendimi dibinde beni neyin beklediğini göremediğim karanlık bir çukurun üzerinde duruyormuş gibi hissediyordum.

Tek boynuzlu atlardan ve pırıltılardan yapılmış kuş tüyü bir yatak olabilirdi ve hafifçe zıplayarak inerdim.

Ya da daha korkutucu, yüzleşmek istemediğim daha büyük bir şeydi ve her seferinde, beni korkutması gereken bir hızla o çukurun kenarından geri çekildim.

Ya bu işte iyi değilsem?

Oh, bu fısıltılı düşünce omurgamdan aşağı yavaşça buz damlacıkları göndermeye yetti.

Uzuvlarımdaki hafif titreşim onu uyandırır mı?

Uyandırırsa dikkatini dağıtabilir miyim?

Kapalı gözlerimin ardında bunu yapabileceğim tüm yollar dans ediyordu ama onları geri ittim. Daha net olduğum anlarda, karanlık bir bilinmezlikten kaçıyormuşum gibi hissetmediğim zamanlarda, Jude'la hissettiğim fiziksel kimyaya balıklama dalmaktan daha iyisini biliyordum. Tıpkı önceki gece tek yaptığı dudaklarımın alt kenarına dokunmak olduğu zamanki gibi.

Bu beni zonklayan, ağrılı bir karmaşaya mı dönüştürmüştü? Evet.

Sorunlarımızdan herhangi birini çözdü mü? Hayır. (Ona bir ağaç gibi tırmanmak isteyen içimdeki hormon kraliçesi buna çok surat astı).

Sahip olduğumu bilmediğim bir kararlılıkla, elimi gömleğinin altından dikkatlice çıkardım ve mutlu izine sevgiyle veda ettim. Jude

kıpırdamadı, ki bu iyi bir şeydi. Uyansaydı, sesi kısık ve sert olsaydı ve bana *aşkım* deseydi, beş saniye içinde soyunurdum.

Ama o dışarıdaydı.

Ayağa kalkabilmek için kanepenin diğer tarafına doğru ilerlerken, Logan'ın maç gününden sonra da aynı şekilde davrandığını hatırladım. Özellikle de bir mağlubiyetten sonra.

Kardeşimin zihinsel yükü çok ağırdı ve Jude'un da aynı şekilde olup olmadığını merak ediyordum. Tüm sporcular öyle değildi. Galibiyetlerini, mağlubiyetlerini ve hatalarını sahanın sınırlarında bırakabilirlerdi. Ama liderler öyle değildi.

Logan'ın beynime yüklediği ağırlıkla mutfağa girerken, rahatsızlığımın ne kadarının sadece ailemi özlemekten değil, tamamen başka bir şeyden kaynaklandığını fark ettim. Onlardan gerçeği saklıyordum çünkü bu daha kolaydı. Her nasılsa, tüm gözler üzerimde olmadan, zor olanın içinden sorunsuzca geçebileceğimi hissediyordum.

Telefonumu çantamda buldum, bir gece önce şarja takmadığım için şarjı tehlikeli derecede azalmıştı ve Claire'den gelen ve beni gülümseten bir mesaj gördüm.

Claire: Arkadaşlarımı Bul konumunun dün gece Shepperton'da kaldığını fark etmediğimi sanıyorsan delirmişsin. YINE ONUNLA MI YATIYORSUN? Aptal mutlu aşık detaylar için ölüyor.

Claire: Ayrıca, herkese söylemen için sana bir mühlet vereceğim çünkü Finn'i gördüm ve neredeyse yine kayıyordum ve YALAN SÖYLEMEKTE KÖTÜ OLDUĞUMDAN BAHSETMİŞ MİYDİM?

Ben: Onunla yatmıyorum, gerçi dün gece yattık. Sadece uyuduk. Maçlarını kaybettiler ve o "Ben büyük ve sert sporcuyum ve takımın kötü performansının zihinsel yükünü taşıyorum" yüz ifadesine sahipti (biliyorsunuz) ve sonrasında gerçekleşen sarılma planlı değildi, inanın bana. Bana patates kızartmalı sandviç yaptı ve öylece oldu.

Claire: Bu yüzü tanıyorum. Günaydın.

Ben: Geç oldu, neden ayaktasın?? Günaydın. Seni özledim.

Claire: Ben de seni özledim. Gençlik merkezinde yeni bir okuma programı için bazı müfredat işleriyle uğraşıyorum ve durmak istemedim. Yarın izinliyim ve uyuyabilirim. Gerçekten uyudun mu? (Sana ciddi gözlerle bakıyorum)

Ben: Evet. Tamamen giyinik sarılma. Beni öpmek istedi ama.

Claire: Ve sen direndin mi? Etkilendim. Bu yüzü biliyorum ve çok güçlü. Bauer son yarışmalarından birinde düştükten sonra o suratı takınmıştı. Eve gittiğimizde onu yok etmek için yaptığım şey beni biraz şaşırttı. İşin içinde aksesuarlar vardı.

Ben: OMG DUR. Bilmek istemiyorum.

Claire: Lia, cidden, onlara ne zaman söyleyeceksin? Hamile olduğunu haftalardır biliyorsun. Tepkilerinden korkma, tamam mı? Sizi seviyorlar. Buradaki herkes senin için en iyisini istiyor. Ve başına geleceklerden korkma. Aile bunun için vardır. Ben sana yardım edeceğim.

Jude'un masasında otururken telefonuma baktım ve bu kadar bile içimi görebildiği gerçeğine hayret ettim. Bundan sonra ne olacağını anlamaya çalışmak beni hâlâ dehşete düşürse de bu tutarlılık beni rahatlatıyordu.

"Günaydın," diye homurdandı Jude, yüzünde hafif bir gülümsemeyle mutfığa girerken. "Kahve? Çay?"

"Kahve harika olur."

Bir dolabı açarken durakladı. "İçebilir misin?" Başımı salladım. "Bir ya da iki fincandan bir şey olmaz."

"Doğru."

Telveyi ölçtü ve Seattle'daki evimde kullandığım türden, gayet normal görünümlü bir kahve makinesine su ekledi.

Eski dairem, diye zihnimde düzelttim. Geri döndüğümde beni beklemeyen daire. O çukur tekrar açıldı ve zihnimde onu tekmeleyerek kapattım.

"Henüz kafein almamış biri için fazlasıyla büyük gülümsüyordun," dedi.

"Claire'e mesaj atıyordum."

"Bu senin ikiz kardeşin, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Ben içimi çektiğimde, o da bıyık altından kıkırdadı. "Onu özlüyorum," diye itiraf ettim.

"Bu olacak."

Onun mutfağında bu kadar kolay hareket etmesini izlerken dizlerimi göğsüme doğru çektim ve Jude hakkında bilmediğim her şeyi düşündüm.

"Henüz aileme bile söylemedim."

Jude bana şaşkın bir bakış attı. "Neden olmasın?"

"Claire biliyor," diye düzelttim. "Ama sanırım geri kalanı için zamanım tükeniyor."

Bir şey söylemeden önce küçük bir dolaba uzandı ve önce küçük bir kap, sonra da iki beyaz tabak çıkardı. Tabağın üzerine bir çörek koydu ve önümdeki masanın üzerine . Buzdolabından bir kap reçel ve ardından kaymak çıkardı.

"Her şeyi bilmek isteyecekler," diye açıkladım. "Nasıl hissettiğimi, ne istediğimi ve neler olacağını..." Sesim kesildi.

"Bundan sonra ne olacağı sana ve bana bağlı, tamam mı?" Karşıma oturdu, krema ve reçeli bana doğru uzattı. "Madem kendi kurallarımızı kendimiz koyuyoruz."

"Evet."

Kaşları kalktı. "Bundan emin değil gibisin."

"Öyleyim." Nefes aldım. "Ama büyük bir aile, aynı zamanda fikirleri olan bir aile, sadece büyük ve fikirli değil, aynı zamanda büyük hayat olaylarında hep birlikte yürüdük, anlıyor musun? Onların da *düşünceleri* olacak. Ve ben de meşhur bombayı patlattıktan beş dakika sonra hepsini öğrenmiş olacağım."

"Ahh," diye dikkatle cevap verdi.

Bir an için detay verip vermeyeceğini görmek için bekledim ama sessiz kaldı.

"Senin ailen de böyle mi?" Kayıtsızca sordum.

"Hayır." Tabağı yaklaştırdı, yüzümü daha fazla karbonhidratla doldurmam için bir işaretti bu. Sanki cesaretlendirilmeye ihtiyacım varmış gibi. "Bayan Atkinson'ın ikramı," diye açıkladı. "Sezon boyunca çok fazla yememeye çalışıyorum ama bugün biraz şımarık için iyi bir sabah olduğunu düşündüm."

Sözlerinin altında bir şeyler yatıyordu ve bunları söylerken ses tonunda bir sıcaklık vardı ama Claire'den aldığım mesajların ardından bunun ne olduğunu keşfetmeye hazır olduğumdan emin değildim. Kendi kurallarımızı koymak harika bir şeydi ama

Jude ve benim gerçekte ne *olduğumuzu* hâlâ bilmiyordum. Ve şimdilik, bununla bir sorunum yoktu. Onun için de öyle.

Ama bunu bilsem bile Claire haklıydı. Aileme söylemekten korkuyordum çünkü bu, hiçbir sorunun cevabı yokken tüm sorularla yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Benim hakkımda, ben ve bebek, ben ve Jude ve bebek ve ben ve Jude. Bir sürü cevaplanmamış soru içeren ayrı kategoriler.

Çöreği açıp üzerine kremayı ve ardından reçeli sürerken, ailemin dinamiklerini geçmiş olmaya birine ne kadar nadiren açıklamam gerektiğini düşündüm.

"Onlara bugün söyleyeceğim."

Beni dikkatle izledi. "." "Ailene henüz

söylemedin mi?" "Hayır."

Detaylandırmasını bekledim. Ama yine sadece o tek kelimeydi. İçinde hiçbir duygu yoktu, tıpkı gözlerinde ya da ağzında hiçbir değişiklik olmadığı gibi. Hah.

Çörekten aldığım ısırık, çiğnerken ağzımdan çıkan inilti gibi uygunsuz bir şekilde büyüktü. Karşılık olarak yaptığı çarpık sırıtış bir sürü şeydi. Sevimliydi. İnsandı. Seksi. Yutkunmayı başardım. "Vay anasını, bunları o mu pişirdi?"

"Sanırım yaptı, ama yapmadıysa bile bunu asla kabul etmeyecektir."

"Eğer bir çörek , hayatım boyunca tanıştığım herkese *tüm hayatı boyunca*. Onu asla kovmayın."

Jude çok eğlenmişti, gözleri ilk gecedan beri görmediğim kadar sıcaktı ve dans ediyordu.

"Ne?" Ağzım mutlulukla doluyken sordum. Bakışları... benim çöreğimden daha doluydu. Ve o bebeğin üzerinde çok fazla krema vardı.

"Bu kadar küçük bir şeyden en son ne zaman bu kadar zevk aldığımı hatırlamıyorum."

Yutkunurken yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hayal ettim. Bu adam beni kolayca telaşlandırmıştı. Normalde telaşlanan ben olurdum. Erkeklerle. Ya da belki Jude'a kıyasla hepsi erkekti. İstedığımı elde etmek için bu adamın etrafında daireler çizmemin ya da onu alt etmemin hiçbir yolu yoktu.

Ve dürüst olmak gerekirse, tek istediğim az önce yaşadığımız gibi daha fazla zaman geçirmekti - karmaşık olmayan sarılma, biraz flört ve bir parça pişmiş

Mallar. Çöreğin bir köşesini kopardım ve ona uzattım, uzanmaya çalıştığında parmaklarımı geri çektim.

Canım istediğinde onu lezzetli bir şeylerle besliyordum. Bu benim yeni kurallarımdan biriydi.

Anlayış, tam kalçalarımın arasında hissettiğim buharlı bir şeyle gözlerini aydınlattı.

Jude ağzını açtı ve ben de çöreği içine koydum. Elimi geri çekmeden bileğimi kavradı ve parmaklarımın ucunu hafifçe emerek yerinde tuttu.

Şimdi vücudumun tamamen farklı bölgelerinde hissediyordum. Eğer tişörtümden dışarı çıkmasaydım, bu bir mucize olurdu.

"Lezzetli," diye mırıldandı.

İkimiz de koltuklarımıza yerleşirken dudaklarını yalaması beni kıpır kıpır ve huzursuz hissettirdi ve yüzündeki sırıtışa bakılırsa o da bunun farkındaydı.

"Birazdan tesise gitmem gerekiyor," dedi bana.

Başımı salladım. Ne yapacağımı biliyordum, bu yüzden şaşırmadım.

"Toplantılar mı?"

"Bugün olmaz. Diz ardı kirişim üzerinde biraz çalışmam gerekiyor ve eminim menajerim neden yaşlı ve yavaş olduğumu ve artık gol atamadığımı hatırlatarak kulaklarımı kanatmayı istiyordur."

Bunu söylerken sesi o kadar lezzetli bir şekilde huysuz çıkıyordu ki gülümsedim. "Bu komik mi?" diye sordu.

Yemin ederim, yüzümdeki sırıtmayı silmeye çalıştım. Kucağına tırmanıp ona ne kadar yaşlı ve yavaş olmadığını ve sayı yapabileceği tüm farklı yolları göstermek çok cazip geliyordu ama bunun her elit atlet için bir çürük olduğunu da biliyordum.

"Hayır." Ağzımın kenarındaki çörek kırıntılarını sildim. "Sen çıkarken ben de çıkayım mı?"

Jude omuz silkti. "Arkadaşınızın arabasını Oxford'a geri götürmeniz gerekmediği sürece benim aceleye gerek yok."

Başımı salladım. "Bu hafta sonuna kadar ihtiyacı yok. Sen yokken burada çalışabilirim, senin için de uygunsa? Belki telefon görüşmesini de aradan çıkarmış olurum."

Ne kadar önemsiz görünen bir şey sormuştum. Ama değildi ve sanırım ikimiz de bunu biliyorduk. Hiçbir gözetim olmadan onun alanına girmeme izin vermesi büyük bir olaydı.

Ayağa kalktı ve bir an için sandalyede oturduğum yere baktı. Jude elini kaldırarak dudaklarımın kenarındaki bir kırıntıyı fırçaladı. "Neye ihtiyacın varsa, senindir."

Tamam o zaman. Eğer benim ona bir at gibi binmek istememi sağlamaya çalışıyorsa, mükemmel bir iş çıkarıyordu.

O gülümseme, o sıcaklık geri döndü ve sanırım kafamda neler olup bittiğini tam olarak biliyordu.

Belki aramızda cevaplanmamış binlerce soru vardı ama birbirimizi isteyip istemediğimiz bunlardan biri değildi.

"Üzerimi değiştirip gitmem gerekiyor," dedi.

Başımı salladım. Güzeldi. Onun da üzerini değiştirip gitmesine ihtiyacım vardı çünkü artık karnım karbonhidratla doluydu ve kahve sistemime giriyordu, hissetmemem gereken her türlü duyguyu hissediyordum.

Hepsi karmaşık.

Sanırım o da bunu biliyordu. Sessizce sordu: "Ailenle yapacağın görüşmenin bir parçası olmamı ister misin?"

Öyle mi yaptım? *Bunu saniyenin yüzde biri kadar bir süre düşünmeme izin verin ...*

Kesinlikle olmaz.

Logan oracıkta kalp krizi geçirirdi. Paige, sırf Jude'u hadım edebilmek için bir FaceTime görüşmesinden fiziksel olarak fırlayıp yanımda beliren ilk insan olmanın bir yolunu bulurdu. Sadece ... hayır.

Ve henüz bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu. Bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu.

He

nüz "Hayır, değil. Sanırım kendim yaparsam daha kolay

olacak." "Emin misin?"

"Hayır," diye cevap verdim.

Jude gülümsedi. "Fikrini değiştirmek için on dakikan var çünkü O yüzden muhtemelen saat dörde kadar

evde olmayacağım." "Fikrimi

değiştirmeyeceğim."

Onun orada olması kesinlikle işleri daha da zorlaştıracaktı. Ve onlara söylemek zaten yeterince zor olacaktı.

On Üçüncü Bölüm

LIA

HER GÜÇLÜ HÜCUM ŞEMASININ belirli temel bileşenleri vardır ve aileme bu haberi verdiğimde, olaya tam olarak bir futbol oyun kitabından çıkıyormuş gibi yaklaşıacaktım.

İyi bir hücum akıllı eşleşmeler yaratır, en iyi hücum oyuncunuzla en zayıf savunma oyuncunuzu karşı karşıya getirir. Belki Logan ve Paige ile bunu yapamazdım ama en sadık müttefikimi getirebilirdim: Claire.

Evlerine doğru yola çıkmıştı, ben haberi verirken onlarla oturmaya ve desteğe ihtiyacım olursa devreye girmeye hazırdı.

Ayrıca kontrolü elimde tutmaya niyetim varsa bunu sadece Logan ve Paige'e söylemem şarttı. En azından ilk telefon görüşmesinde. Molly ve Isabel beni seviyorlardı ama nasıl tepki vereceklerini kestiremiyordum, bu yüzden şimdilik hücum gücümün yetersiz kalması riskini göze alamazdım.

Kafamda, Seattle saatiyle sabah yedide (benim saatimle öğleden sonra üçte) yapacağımız telefon görüşmesini Logan'ın ofisindeki beyaz tahtaya çizilmiş bir oyun olarak canlandırabiliyordum. X'ler, O'lar ve oklar, kimin hangi yöne koşacağını, kimin post route'u, kimin fade'i koşacağını ve bunun bir pas oyunu mu yoksa koşu mu olduğunu gösteriyordu.

Bugün oyun kurucu bendim ve ailem de önümde dizilmiş, görünmez bir gol çizgisini engelleyen garip bir pozisyondaydı. Telefon görüşmesinden ne istediğimden bile emin değildim, gözyaşlarına boğulmak istemediğimden başka.

Ağlamak yok = başarı.

Saatin ibreleri yavaş yavaş üçe yaklaşırken karnımda gergin bir sıkışma hissettim. Belki de Jude'un bir parçası oluncaya kadar beklemeliydim.

Ve eğer bu spor metaforunu daha da ileri götürürsem, O-line'ımı güçlendirdim.

Belki de günü onun güzel evinin sessizliğinde geçirdiğim için, zamanın yavaşça akıp gitmesi bana özellikle ... yani *yavaş* gibi geliyordu. Etrafta dikkatimi dağıtacak kimse yoktu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, odaklanamıyordum.

yapmam gereken işlere odaklandım.

Dizüstü bilgisayarım bütün gün el değmeden mutfak masasının üzerinde durdu ve ben de birkaç kez kanepeden özel bahçesindeki tik ağacından yapılmış mobilyalara geçerek defterime kopuk kopuk bir şeyler karaladım. Evimden getirdiğim Charlotte hakkındaki kitaptan birkaç sayfa okudum ama kelimeler birbirine karıştı ve kendimi bir saat boyunca aynı sayfayı okurken buldum.

Beni Jude'un evinin etrafında yavaşça dolaştıran da bu hayal kırıklığıydı. Basit bir takip miydi? Evet.

Ama hadi, onun çocuğunu doğuruyordum, bu yüzden beni özel alanında gözetimsiz bıraktığında etrafı biraz gözetlemenin çok garip olduğunu düşünmedim.

Tüm odalar tertemizdi ve bu onun kişiliğinin bir yansıması olduğu kadar, tam zamanlı bir hizmetçiye sahip olduğu gerçeğinin de bir yansıması gibi görünüyordu. Beni temin ettiği gibi, o gün izinliydi ve rastgele uğramazdı.

Ev yenilenmişti ama yine de İngiltere'deki neredeyse tüm binaların cazibesini taşıyordu. Sakin maviler ve beyazlarla dekore edilmiş misafir yatak odasındaki tavanın eğiminde, taç pervazın kıvrımlı ahşap detayında ve o güzel peyzajlı bahçeye bakan pencerelerdeki camın dalgalı noktalarındaydı. Jude'un bahçesi komşularından uzun sarmaşık kaplı tuğla duvarlarla ayrılmıştı ve bu, mekana çok sevdiğim büyülü, eski dünya hissini veriyordu.

En çok zamanı, evin geri kalanı kadar temiz olan yatak odasında geçirdim, ancak hiçbir yerde bulunabilecek kişisel ayrıntıların şaşırtıcı bir eksikliği vardı. Büyük şifonyerin önünde durdum ve çekmeceleri kaydırarak açtım, her şeyi düzgünce katlanmış buldum. En alt çekmecedeki, üzerinde çiftlik logosu olan kirli gri bir gömleğin altında birkaç soluk fotoğraf vardı, bana söylediğine göre muhtemelen ailesinin eviydi. Gömleğin altından yumuşak, beyaz ve kabarık bir şeyin çıktığını gördüğümde gözlerim kısıldı. Onu çekip çıkardım ve küçük koyunu elime aldığımda gülümsedim. Bir çeşit yumuşak yünden yapılmıştı ve minik pembe burnu ve siyah yuvarlak gözleri oldukça sevimliydi.

Kendimi onu bir tılsım gibi göğsümde tutarken buldum.

"Sence koyun sevimli mi?" Küçük Raspberry'ye fısıldadım. "Belki kreşine de koyun yaparız."

Odadan çıktığımda, beynimin bu telefon görüşmesinin nasıl geçeceğine dair gergin spekülasyonlarla çalkalanmasına engel olamadım.

Telefonum çaldı.

Claire: On dakika içinde orada olacağım. Bunu nasıl yapmak istiyorsun?

Derin bir nefes aldım ve yüzlerini daha net görebilmek için FaceTime görüşmesini dizüstü bilgisayarımdan yapmaya karar verdiğim mutfığa gittim. Elim farkında olmadan karnımın var olmayan şişliğine gitti.

Küçük ahududu bebeğim hâlâ saklanıyordu, pantolonumun bel bandındaki ufak sıkılık dışında çıplak gözle görülemiyordu. Aklıma hiç bir düşünce geldi; acaba annemiz -Brooke- çok mu gösteriyordu, yoksa gömleğinin altına basketbol topu sokmuş gibi görünen hamile kadınlardan biri miydi?

Bu da cevaplayamadığım bir başka soruydu. Claire ve bana hamileyken çekilmiş tek bir fotoğrafını görmüştüm belki. Geçmişimizin o kısımlarını yeniden gözden geçirmek öncelikler listesinde pek de üst sıralarda yer almıyordu. Fotoğraftan hatırladığım tek şey, babamızla birlikte katıldığı siyah kravatlı bir davette giydiği süslü bir elbisenin siyah danteliyle örtülmüş devasa bir şişlikti.

Hâlâ küçük koyunu kavrayan elimin topuğu göğsümdeki ani basınç artışına baskı yaptı ve o görüntüyü kafamdan zorla çıkardım. Claire. Claire'e cevap vermem gerekiyordu. Bunu nasıl yapmak istiyordum?

Ben: Çabuk ve acısız.

Claire: Biliyorum. Ama ben daha çok, onları zihinsel olarak hazırlamamı ister misin demek istemiştin.

Masaya oturdum ve MacBook'umu açtım. FaceTime'ı açtığımda elim biraz titredi.

Ben: Sadece iyi olduğumu söyle, ama onlarla bir şey hakkında konuşmam gerekiyor ve destek için orada olmanı istedim.

Claire: .

Claire: Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.

Claire: İçeri giriyorum. SENİ SEVİYORUM, LEE.

"Sanırım kusacağım," diye fısıldadım. Saate hızlı bir bakış atarak, bu sirk başlamadan önce bir çörek daha yiyip yiyemeyeceğimi merak ettim. Gözlerimi kıştırarak direndim çünkü ne kadar lezzetli olursa olsun çörek hiçbir şeyi çözmeyecekti. Jude için de gerçek buydu. Bunu yaparken onun da yanımda olması kelimeleri daha kolay çıkarmamı sağlamayacaktı. Ayrıca, o ne düşünürse düşünsün, ben onların hayal kırıklığına uğramasından endişe etmiyordum. Ben onların endişeleri için endişeleniyordum.

Hemen eve dönmemi isterlerdi.

Beni kollarıyla sarmak ve yükümü taşımama yardım etmek isterlerdi ve büyük, kaotik, inatçı ailemden isteyebileceğim en kötü şey uzak durmaktı.

Burnumun kenarı karıncalanmaya başladığında, bu görüşme için tüm oyun kitabımın boka saracağının ilk uyarı işaretiydi. Çenemi sıktım ve derin bir nefes aldım.

"Aptal hormonlar," dedim tehlikeli bir şekilde dalgalanan bir sesle. Ve aptalcaydılar. Zihnimde, duygularımı öfkeli bir okyanus gibi hayal ettim -O ana kadar uzakta duran beyaz şapkalı dalgalar. Elim tekrar karnıma gitti ve kendimi daha sakin hissettim. Her şey yoluna girecekti. İyi olacaktık.

Claire: Endişeliler ama iyiler. Şimdi arıyorum.

Ne yapacağımı kestiremeden ayağa kalktım, dolaba yöneldim ve çörek poşetini kaptığım gibi bir parçasını ağzıma attıktan sonra tekrar yerime oturdum. Koyunu dizüstü bilgisayarın hemen ötesine, gülümseyen siyah ağzı görebileceğim bir yere koydum. Çöreklerimi yuttuğum sırada telefon çalmaya başladı ve aramayı cevaplamak için dokunmatik yüzeye tıkladım. Logan ve Paige'in milyonlarca yemek yediğimiz masada birbirlerine sokulmuş hallerini görünce neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Merhaba! Seni özledik. İyi misin?" Paige sordu. Logan bir kolunu onun omzuna doladı ve ekrana o kadar yoğun bir şekilde baktı ki neredeyse gülecektim.

"Merhaba." Nefes verdim. "Yüzlerinizi görmek güzel."

Hızlıca bakiştılar. "İyi misin evlat?" Logan sordu. "İngiltere'de çörek yiyorum. Nasıl iyi olmayabilirim?" "İngiltere'de çörek yiyorum. ve Paige bana küçük bir gülümseme verdi, ama cevabım onları kandırmadı.

Claire kafasını Logan'ın omzunun arkasından içeri uzattı. "Burada oturuyorum ama seni gayet iyi duyabiliyorum."

"Kız kardeşin bunun için neden burada?" Logan sordu. Doğru ya. Tamam o zaman.

"Logan," dedi Claire, "onu sorgulama. O istediği için buradayım."

Yüzü yumuşadı, ki bu çok zordu çünkü ağabeyim hiçbir zaman nazik olarak tanımlanmamıştı. Asla. O sert biriydi, demir iradeli bir koçtu. Hayatında yumuşaklık gören tek parça bizdik.

"İyi görünüyorsun," diye araya girdi Paige. "Yüzüne bakmayı özledim."

"Her zaman Claire'e bakıp benmişim gibi davranabilirsin." Şakam üzerine alt dudağı titredi ve iri mavi gözleri doldu. İçimi çektim. "Oh, Paige, ağlama lütfen."

Ellerini yüzünün önünde salladı. "Özür dilerim. İçinizden birinin uzaklaşmasının bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim."

"Ben *taşınmadım*. Molly de iş için seyahat ediyor."

"Ben büyük bir ikiyüzlüyüm, biliyorum." Duygularını kontrol altına alan Paige kızıl saçlarının dağınık tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve Logan'a bir kez daha dolu dolu baktı. "Sanırım sadece endişeliyiz. Aradın ama seni ne zaman görmek istesek, görememek için bir neden buluyorsun. Bu yüzden kız kardeşin geldiğinde ve sen bilmediğin bir yerdeyken" -arka planı işaret etti- "sanırım neden biraz hazırlıksız yakalandığımızı anlayabilirsin."

Sandalyeme geri oturdum ve yüzümü ovuşturdum.

"Biliyorum." "Neredesin sen?" Logan sordu.

Bulundukları noktadan görebildikleri tek şey, Jude'un mutfağından güzel bahçesine açılan Fransız kapılarıydı; fotoğraflarını gördükleri küçük öğrenci dairenden çok farklıydı.

"Bir ... arkadaşımın evindeyim."

Paige gözle görülür bir şekilde kendini güçlendirdi. "Lia, kardeşin ve ben seni seviyoruz ve ne olursa olsun bize anlatmalısın. Seni sevmeye devam edeceğiz."

"Biliyorum yapacaksın." Elim tekrar küçük ahududuya gitti. Sinirlerimi hissediyor olabilir miydi? Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için yavaş bir nefes aldım.

Paige dizginleri tekrar eline aldı. "Ve eğer bize söylemekten korkuyorsan, mesela... beklemediğimiz birini buldun ve belki de hayal kırıklığına uğrayacağımızı düşünüyorsan, uğramayacağız. Başka bir kızım olmasını çok isterim ve eğer sevdiğin kişi buysa, o zaman dünyadaki en iyi kız annesi ben olurum."

Başımı eğdim. "Ne?"

Claire'in boğazını temizlediğini duydum ama gülüyor muydu yoksa yönlendiriyor muydu anlayamadım.

Logan burun kemiğini sıktı. "Paige, bırak konuşsun." Ona baktı.

"Sadece onu sevdiğimizi bilmesini istiyorum."

"O *biliyor*. Bize anlatmasına izin vermeye ne dersiniz?" "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Claire kafasını tekrar kameraya soktu. "Paige ortaya çıkacağını düşünüyor. Onlara bir kız arkadaşın olduğunu söylemeye çalışıyormuşsun."

"Oh." Her habere nasıl hazırlandığını görünce kalbim derecede ısındı. "Ne olursa olsun beni sevdiğini duyduğuma sevindim ama sana eşcinsel olduğumu söylemeye çalışmıyorum."

Yutkundum, gözleri yüzümü arıyordu. "Tamam. Her neyse... biz senin aileniz."

Dudaklarımı büzdüm, bir nefes verdim ve yara bandını yırttım. "Sana hamile olduğumu söylemeye çalışıyorum."

Sessizlik.

Dört saniye boyunca gözleri kocaman açmaktan ve sessizlikten başka bir şey olmadı. "Lanet olsun," diye fısıldadı Paige.

"Sen nesen?" Logan sordu. "Nasıl?"

Kaşlarımı kaldırdım. Claire kahkahaya boğuldu.

Yanakları kızardı. "Bunu söylediğimi unut. "

Paige gözlerini hızla kırptırdı. "Tamam. Tamam. Tamam. Ben ... kimim? Kim mi? Ne oldu?

Peki ne zaman?"

Logan' göğsü derin bir nefesle genişledi ve neredeyse vites değiştirdiğini, yüzündeki çaresizliği görebiliyordum. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Paige, ben de dokuz haftalık hamileyim."

Paige telefonunu çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı. "Yani bu... hemen hemen sen oraya vardığında oldu."

"Evet."

Logan'ın gözleri kız kardeşime kaydı. "Biliyor muydun?"

"Evet. Birkaç hafta önce sınava girdiğinde onunla telefonda konuşuyordum."

Yavaşça başını salladı. "Bu yüzden onu sorduğumda çok garip davranıyordun."

Claire güldü. "En kötü yalancının ben olduğumu biliyorsun."

Paige gözlerini telefonundan ayırmadı, işte o zaman endişem yeniden artmaya başladı. Gözlerini göremediğim her saniye daha da kötüleşiyordu. "Görünüşe göre iyi bir sır saklayıcısısın," dedi Paige soğukkanlılıkla.

Logan iç çekti.

"Ondan ben istedim," dedim. "Sana kendim söylemek istedim."

"Harika," diye cevap verdi Paige. "Şimdi bize anlattın ve şu anda uçuşlarım var. Ne kadar çabuk toparlanabilirsin?"

"Eve dönüş için uçak bileti almayacağım, Paige."

Elleri dondu. Logan'ın gözleri kapalıydı ama elinin kızın omzuna sıkıca dolandığını gördüm.

Paige'in yüzü nihayet kalktı ve gözleri yaşlarla parladı. "Kalıyor musun?"

"Dönemi bitirmemem için hiçbir sebep yok."

"Hamilesin Lia, yabancı bir ülkede ve yalnızsın. İşte. Eve dönmek için üç nedenin var." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Yanında bizden kimse . Hasta mıydın? Emmett'le birlikte çok hastalanmışım; korkunçtu. Hatırlamıyor musun? Ve seni o küçük dairede tek başına hayal edemiyorum, ben hamileyken siz kızların yaptığı gibi sana kraker getirecek ve saçını tutacak kimse yokken, ve-" -durdu, hıçkırarak ağladı- "Bunu yapmak zorunda olmadığın halde tek başına yaptığın düşüncesinden nefret ediyorum."

Kendi gözlerim yaşardı ve parmaklarımı yumruk yaptım, tırnaklarımın keskin kenarları duygularımı tutmaya yetecek kadar acı veriyordu. "Sadece birkaç haftadır hastaydım ama şimdi daha iyiyim. İyi hissediyorum Paige, söz veriyorum. Sadece yorgunum. Vitaminlerimi alıyorum, iyi besleniyorum ve bol bol su içiyorum." Onu kollarımla sarma isteğimle savaşıarak eğildim çünkü tanıdığım en güçlü kadını bu şekilde görmek benim için endişelenmekten çok zordu. "Ve yalnız değilim."

Logan'ın çenesi sıkıştı. "Adı ne? Bir işi var mı? O ..." Boğazını temizledi. "Sana iyi davranıyor mu?"

"Adı Jude McAllister, otuz bir yaşında ve evet. Aslında çok iyi bir iş. Doktoru ayarlayan kişi o ve şu anda o isteyken ben de onun evindeyim. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

Logan'ın kaşları çatıldı. "Adı ?" "J-Jude McAllister."

Gözleri kısıldı.

Heeeee işte başlıyoruz, diye düşündüm.

"Bu isim neden tanıdık geliyor?"

Paige yanaklarını sıvazlayarak kocasına baktı. "Öyle mi?" Ben onu durduramadan parmakları tekrar ekranda uçuşmaya başladı. Gördüğü anda anlamıştım. Gözleri kocaman oldu ve çenesi göbek deliğine yakın bir yere düştü. "Lanet *olsun*, Lia, bu o mu?"

"O Jude McAllister mı?" Logan bağırdı. "Futbolcu Jude McAllister mı?"

Zayıfça başımı salladım.

İkisi de aptal aptal telefon ekranına bakıyordu ve ben sadece hangi başlıkların ve resimlerin çıktığını hayal edebiliyordum.

Yani Paige'in bunun *nedenini* tartışması zordu. David Beckham ve Tom Brady'nin DNA'ları bir laboratuarda birleştirilmiş gibi görünüyordu (ve oynuyordu). Logan da onun bebeğe maddi olarak yardım edebileceğini kesinlikle tartışamazdı. İngilizler futbolcularına karşı cömertti, bu kesindi.

Logan başını ellerinin arasına aldı. Bir saniye sürdü ama bir inilti çıkardı. "Yemin ederim, siz kızlar sporcu radarına sahipsiniz ve bu beni öldürecek. Biriniz avukat, öğretmen ya da köpek eğitmeni falan olamaz mı?"

Claire'in eli kamerada belirdi ve kardeşimizin sırtını küçümseyici bir şekilde sıvazladı. "Senden gelen biraz ikiyeüzlüce, sence de öyle değil mi?"

"Hayır!" diye bağırdı başını kaldırarak. "Çünkü bu hayatın içinde neler olduğunu çok iyi biliyorum. İçki, uyuşturucu, partiler ve kadınlar. Elit bir atlet olup da tüm bu saçmalıklara yenik düşmemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Yorgan rolünü üstlenme sırası Paige'deydi. Bir kolunu Logan'a sararken bile bana küçük bir gülümseme verdi. "Yine de başardın. Ve bunu başaran pek çok erkek tanıyoruz. Belki Jude da onlardan biridir." Logan ona döndüğünde, yüzünün yan tarafını kavradı. "Ve bir geçmiş olsa bile, Lia için doğru olanı yaptığı sürece bunu ona karşı kullanamayız."

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. Kalbim hâlâ küt küt atıyordu ama bunun başlıca nedeni bu kısmın en büyük engel olacağını tahmin etmemiş olmamdı. "Logan, bana bak." Bir saniye sürdü ve ağabeyimin de en az karısı kadar zorlandığını ama bunu göstermekte çok daha çekingen davrandığını anlayabiliyordum. "Endişelenmemeye çalışmanı istiyorum, tamam mı?"

"İmkânsız," diye cevap verdi, sesi hırçın, acı dolu bir fısıltıya dönüşmüştü. "Zaten her gün sizin için endişeleniyorum ve bu size güvenmediğim için değil. Birini ölecek kadar çok sevmek anlaşılanın bir parçası. Hayal edebileceğiniz en kötü şey onların acı çekmesi ve bu konuda hiçbir şey yapamamanızdır." Başını salladı ve işte o zaman savaşı kaybettim.

Oyun kitabı pencereden dışarıdaydı.

İlk gözyaşı düşerken burnumu çektim. Gözyaşını uzaklaştırmak için elimi hızlıca hareket ettirmeme rağmen onu yakaladı.

Logan'ın gözleri benimkileri tuttu. "Bu adamı tanımıyorum ve umarım yapmasını istediğin her şeyi yapıyordur, ama yapmadığı anda bana hesap vermek zorunda, çünkü bu benim *işim*. Siz doğduğunuz anda -siz, Claire, Molly, Isabel ve Emmett- sizinle ilgilenmek ve olması gerektiği gibi sevdiğinizden emin olmak hayatımın en önemli sorumluluğu haline geldi. Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Yapmanı istemiyorum," dedim ona. Kalın ve titrek sesimdeki gözyaşlarını gizlemek mümkün değildi. "Size söylemem bu kadar uzun sürdü çünkü benden bu kadar uzakta olmanın sizi öldüreceğini biliyordum."

Paige, "Seni seviyoruz, Lia," dedi.

"Ben de seni seviyorum." bir nefes verdim. "Her şey girecek. Söz veriyorum."

"Ama dönem sonunda eve dönüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ağzım açıldı ama hiç ses çıkmadı. Bilmiyordum. Çocuğu doğduğunda Jude'dan bir okyanus kadar uzakta mı olmak istiyordum? Bu adil miydi?

"Plan bu," dedim ama yine de duraksamayı duyduğu için gözleri kısıldı.

"Peki ya bir iş?" Logan sordu. "Henüz yüksek lisans yapmadın, değil mi? Eğer bahara kadar çalışacaksan bir sömestr izin alman gerekecek."

"Bilmiyorum." Sesim bir kilise faresi kadar büyük çıkmıştı. "Bunu hiç düşünmedim."

Claire Logan'ın arkasında belirdi. "Bunu için bolca vaktimiz var."

Bu yüzden Claire'in orada olmasını istedim. Çünkü muhtemelen içimdeki korkuyu hissedebiliyordu.

Paige gülümsedi. "Belki gelecek hafta konuşabiliriz?" Başımı salladım. "Söz veriyorum."

"Yorgun görünüyorsun bebeğim," diye mırıldandı. "Neden biraz huzur ve sessizlik varken gidip kestirmiyorsun, tamam mı?"

Yorulmuştum. Çok ama çok yorgundum.

Sinirlerim tüm gün boyunca bana güç vermişti ve on beş dakikalık bir telefon görüşmesinde, tüm enerjimin ayaklarımın dibindeki bir kara deliğe çekildiğini hissettim. "Tamam."

"Seni seviyoruz," dedi.

"Ben de sizi seviyorum çocuklar."

Claire el salladı ve Logan bana küçük bir gülümseme verdi ama bunun ona neye mal olduğunu anlayabiliyordum. Ağabeyim bu yüzden çok uykusuz kalacaktı.

Arama kesildiğinde sandalyeye geri yaslandım ve rahat bir nefes aldım.

Çöreklerin geri kalanı, üst katta gördüğüm pelüş yastıklarla kaplı dev yatak gibi çağırıyordu.

Jude'un evindeki tüm uyku yüzeylerini denememle ilgili bir sorunu olsaydı, beni burada bırakmazdı, gerçek bir Goldilocks, tam olarak uygun olanı bulmaya çalışıyorum.

Elimde sevimli küçük koyun, merdivenlerden yukarı çıktım, çöreğimi bitirdim ve daha önce okumak için uzandığım misafir odasının önünden geçerken gülümsedim. Büyük erkeksi yatağı ve sağlam ahşap çerçevesiyle odasının kapısı hemen hemen doğru görünüyordu. Telefonumdaki zamanlayıcıyı ayarlayıp o eve gelmeden önce aşağı ineceğime dair kendime söz verdim, mükemmel sertlikteki yatağın üzerine sürünürken.

Mutluluk içinde inledim, yüzümü onun gibi kokan bir yastığa bastırdım.

Gözlerim kapandı ve arkamdaki telefon görüşmesi ve onun kokusuyla Jude etrafımı sardığında derin bir uykuya daldım.

Bölüm On Dört

JUDE

HERKES SAHADAN AYRILDI, çeşitli toplantılara veya tedavilere dağıldı, bu yüzden eve gitmeden önce kendimi sonsuz yeşil alanın ortasında tek başıma dururken buldum.

Bu işin karmaşık olmadığı ve bir ton dolambaçla gelmediği anları hatırlamak zordu. Bütün gün, uzun süredir sahip olduğum tünekten tam olarak nasıl kaymakta olduğumun çeşitli yönleriyle yüzleştim. Diz kırışlarım üzerinde çalışan fizyoterapist, bir gün önceki oyunumda fark ettiği her türlü sorun hakkında yorum yaptı. Declan beni ağırlık odasında köşeye sıkıştırdı ve tutumum hakkında benimle sohbet etti. Ama dürüst olmak gerekirse, bok gibi oynarken ve tüm gözler sorunlarımızı çözmesi için yeni birine çevrilmişken ne tür bir tavır bekliyordu ki?

Biri ondan kaptanlığı bırakmasını istese o da mücadele ederdi.

Menajerim oturuyordu, masasının bariyeri inanılmaz derecede genişti ve tam olarak neden yaşlı, yavaş ve dikkati dağılmış göründüğümü tartışıyordu ve ben yavaş yavaş ilk 11'de olma şansımı azaltıyordum. Aston Villa ile oynayacağımız maçta üç puan kazanma ve bir üst lige çıkma şansımız vardı, hem de çok iyi bir şans. Arkamda daha genç, daha hızlı ve onun deyişiyle benim meşhur olduğum odaklanmaya sahip oyuncular vardı.

Komplikasyonlar.

Nasıl çözeceğimi bile bilmediğim umutsuz bir karmaşa.

Net olan tek şey altımdaki çimler, alanı kaplayan beyaz çizgiler ve önümde duran toptu. Ayak parmağımı altına sokarak topu ayağımın üstünde bir, iki, üç kez sektirdim,

ve dördüncü sekme çime çarptığında, sol bacağımı geri çektim ve kaleye doğru olabildiğince sert vurdum.

Korumasız filenin arkasına çarptı ve topun filenin dokuma kumaşına çarparak çıkardığı ses beni gülümsetti. Bazıları için oldukça zararsız olduğu düşünülen bu ses, tüm dünyada en sevdiğim seslerden biriydi. Bu sesin içinde benim mirasım gömülüydü.

Ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, bu miras benim dışımdaki herkes için kayboluyordu.

Tünelde görevli güvenlik görevlisine başımı sallayarak sahadan çıktım ve arabama doğru ilerledim. Tesisle evim arasındaki yol yirmi dakikadan az sürdü ve uzaklaştıkça günümü çevreleyen düğümler göğsümde gevşedi. Çok uzun zamandır -belki de hiç- ilk kez birinin beni beklediğini bilerek eve gidiyordum.

Görmek istediğim, birlikte vakit geçirmek istediğim biri, üstelik sadece bebek yüzünden değil.

Beynim hâlâ geleceği ve bir çocuğun eklenmesinin kaçınılmaz olarak onu nasıl değiştirdiğini kavriyordu. Lia sadece geleceğimde değildi, tam olarak kavrayamadığım bir kavramdı. O etten kemikten biriydi ve bir şekilde hayatımın en az karmaşık parçası olarak tam önümde duruyordu.

Bugün yapmam gereken şeyi kolaylıkla kabul etmesi ve hayatımın gerçekliğiyle gözünü kırpmadan yüzleşebilmesi, sunulması çekici seçeneklerdi. Arabamı onunkinin yanına çekerken, çöreğin onu ne kadar mutlu ettiğini düşünerek gülümsedim. O küçük anlardan zevk alma becerisi ondan öğrenebileceğim bir şeydi. Eskiden bunu yapabiliyordum.

Normalde kalabalığın uğultusuyla bastırılan bir topun file arkasına çarpma sesi gibi. İç içe geçmişlerdi elbette, ama belki de hayatımın aldığı bu ani yönden öğrenmem gereken ders, bir sonrakine ulaşmak için tüm ağırlığımla üstüne basmak yerine, yapı taşlarıyla karşılaştığımda onları takdir etmektir.

Top ağlarda olmasaydı kalabalıklar orada olmazdı. Ben de olmazdım.

Ön kapının kilidini açarak ona seslendim ve bugün eve gelmenin başka bir yapı taşı olup olmadığını merak ettim. Ev sessizdi ve Lia ana katta ortalıkta görünmüyordu. Başparmağımı uyluğuma vurarak nereye gitmiş olabileceğini düşündüm. Eve biraz yürümek gerekiyordu.

herhangi bir dükkan ya da restoran, ama yapılabilir. Telefonumda ondan hiç mesaj yoktu ve eve beklediğimden biraz daha geç döndüm.

Üst kattan bir gıcırta duydum ve gülümsedim. Yatağımdan geliyordu. Bu sesi biliyordum. Ne zaman yer değiştirsem yatağımın iskeletinin çıkardığı sestti bu. Merdivenleri sessizce çıktım, ses çıkaran yerlerden kaçındım. Odama yaklaşırken, bir sonraki adımın ne olabileceğı, hangi adımın gelmesi gerektiğı konusunda fazla endişelenmemeye karar verdim. Kendimizi nasıl bir yerde bulursak bulalım, Lia bizi nasıl bir yerde isterse istesin, bunun tadını çıkaracaktım.

Kurallar bizim istediğimiz şekilde belirlenecekti ve ben bundan oldukça hoşlandığımı fark ettim. Kimse bize bunu nasıl yapmamız gerektiğini söyleyemezdi, onunla aramızdaki bu şey her neyse. Bu, hayatımın pürüzsüz hissettiren, alıştığımdan tamamen farklı bir şekilde içgüdüsel hissettiren tek kısmıydı.

Yatağımın ortasında, Rebecca'nın yatağıma koymakta ısrar ettiğı yorganın altında yan yatmış yatarken bunun nedenini anlayabiliyordum. İçimdeki her şey Lia'ya doğru çekildiğini, yumruğunu göğsümün içine sokmuş ve bırakmayı reddediyormuş gibi ona doğru çekildiğini hissediyordum. Hiçbir parçam onun yanındaki yatağı sessizce tırmanmanın bana neden bu kadar mantıklı geldiğini tanımlayamıyordu, bu yüzden denemedim bile. O sabah, aramızdaki kolay yakınlaşmaya açıldı ve bir an için, o ilk geceki gibi zeki parmaklarını pantolonumun etrafına dolayacağını ve beni kendine çekeceğini düşünmüştüm. Gözlerinde tam olarak bunu yapmak vardı ama direnmişti.

İkimizden daha güçlü olan oydu, bu çok açıktı. Çünkü onu yatağımda öylece yatarken görünce içimdeki hiçbir şey aynı şekilde davranmak istemedi. Sırtının zarif çizgisi, saçlarının ipeksi dökölüşü ve kıcının mükemmel yuvarlak kıvrımı eve gelmek için mükemmel bir hediye idi.

Kolumu beline dolayarak ve parmaklarımı onunkilerin üzerine geçirerek dikkatlice etrafına kıvrıldığımda yer değiştirdi. Uyuyabileceğı onca yer varken benim yatağıma seçmişti ve ben bu yer değiştirmenin uyandığı anlamına gelip gelmediğini anlamak için nefesimi tutarken, bunu bir nedenden dolayı yaptığını biliyordum.

Onun üzerinde olmayan elim yumuşak bir şeye değdi ve başımı kaldırdım, yastığın altından annemin yaptığı minik koyunu çıkardığımda gözlerim büyüdü.

"Ne oluyor lan? Nereden çıktın sen?" Mırıldandım. Pembe burnu kadar parlak değildi. Vücudunun gri yünleri solmuştu.

yaşıla birlikte. Neden hala bende olduğunu bile bilmiyordum çünkü çocukluğumun neredeyse her bir kalıntısı gözlerden ve akıllardan uzak bir yere saklanmıştı.

Ben konuşurken Lia'nın parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ve nefes alıp vermesi yavaş ve sabitten sık, hızlı ve heyecanlıya dönuştü.

Koyunu yataktan fırlattı ve nefesinin altından kıkırdadığını duydum.

"Zavallı küçük koyun," diye fısıldadı.

"Hayatta kalacak." Burnumu saçlarına gömdüm ve derin derin içime çektim.

Sırtı kıvrımlı bir şekilde kıvrıldı ve kıcı bana doğru itildi.

Diğer elimi kullanarak saçlarını yolundan çektim ve adımı fısıldadığını duyduğumda boynuna öpücükler bıraktım. Duraksayarak, bunun durmam için bir yalvarış olmadığından emin oldum ve işte o zaman döndü, gözleri uyku sersemiydi ve yanakları arzuyla kızarmıştı. Hemen yüzümü kavradı ve ellerini saçlarımın arasına soktu.

"Bunun hayalini kuruyordum," diye mırıldandı ve sesinin boğuk tonu kalçalarımı huzursuzca oynatmama neden oldu.

"Şimdi miydin?"

"Mm-hmm." Dudaklarını yaladı. "Beni uyandırdın. Farklı ama böyle."

Başparmağımla çenesini yukarı kaldırdım ve başımı aşağı eğdim, böylece boynunun çizgisi boyunca dişleyebildim. Tırnakları kafa derime batıyordu.

"Nasıl farklı, aşkım?" Tenine doğru konuştum.

"Ellerinle." Dişlerimin kenarı çenesini bulduğunda sırtını tekrar dikleştirdi.

"Beni uyandırmadan pantolonumu çıkarmıştın."

"Pantolon," diye düzelttim sırtarak. Parmakları saçlarımda sıkılaştı ve acının ısırmasıyla tısladım. Boynunu sertçe emdim ve o da şaşkın bir nefes verdi.

"Eğer beni işaretlersen, Jude..." diye uyardı.

Başımı kaldırdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Ne yapacaksın?"

Lia'nın dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyiliğinin karşılığını ver."

Saçımı çekiştirme şekline ve tırnaklarının uzunluğuna bakılırsa, bundan şüphem yoktu. Başımı tekrar eğdim ve kulağının yumuşak lobunu ağzıma aldım. İnledi. "Sırtımı işaretler misin? Kıcıımı? O güzel tırnaklarını kullanıp hak iddia eder misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı Lia. "Buna bayılırdın, değil ?"

Yanağının kenarını yaladım ve kalçaları bacaklarımdan etrafından ayrılarak anında yer açtı.

Cevap olarak çenesini kavradım ve vahşi bir öpücükle ağzını aldım. Dillerimiz anında birbirine dolandı, daha da derinleştirebilmek için başımı eğdim. Onu öpmenin tanıdıklığı ilk gecemizle tam bir tezat oluşturunuyordu, onu bu kadar seksi yapan şey onun yeniliğiydi. Ve bu aşinalıkta, beklemediğim bir sığınak, hiç beklemediğim bir anda dikkatimi dağıtan bir şey buldum. Ellerim taytının altındaki kışının etine saplandı ve kendimi kıyafetlerini yırtmaktan alıkoymak zorunda kaldım.

Küçük anların tadını çıkarın, diye hatırlattım kendime, sonra ne olursa olsun.

Bu şekilde öpüştük, ellerim yıllardır yapmadığım şekilde kıyafetlerimizi kavradı. Bana öyle sıkı sarılmıştı ki, kolları boynumda, parmakları saçlarımdaydı. Lia dilimi ağzına aldı ve ben ellerini kavrayıp başının üzerinde sabitlemek, daha önce yaptığım gibi kendimi içine gömmek, sadece bunun ne kadar iyi olduğunu hayal edip etmediğimi görmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

"Bu rüyada başka neler oldu, benim yaramaz kızım?" Fısıldadım, ağzımı onunkinden uzaklaştırdım, beni tekrar öpmeye çalıştığında ulaşamayacağı bir yerde durdum.

Eli gömleğimin arkasından yukarı kaydı ve tırnaklarının ucu etime batarak sırtıtmama neden oldu. Gözleri parlıyordu ve uyku gözlerinden silinince, daha o dile getirmeden bir sorunun ortaya çıktığını gördüm.

"Yeni bir kural mı koyuyoruz?" diye fısıldadı. Şüphesi, bana dokunmaktan kendini alamadığı gerçeğiyle hafifledi. Elini sırtımdan dolaştırdı ve hınzır parmak ucuyla pantolonumun düğmesinin hemen üstündeki karın bölgemde izler bıraktı. "Çünkü burada ne yaptığımızı bilmek benim için sorun olmaz."

Ne sorduğunu biliyordum.

Ama çok kötü bir şekilde, zayıf bir prezervatif ve onun birkaç hap alma konusundaki zayıf hafızası sayesinde içine girdiğimiz bu ilişkinin kolaylığını kaybetmek istemediğimi fark ettim. Bu iki şey olmasaydı, Lia'yı bir daha asla göremeyebilirdim ve şu anda, onun kıvrak vücudu bir adak gibi ortaya serilmişken, bu lanet bir trajedi gibi geliyordu.

Ben de daha geniş olan, daha kolay yürünen yolu seçtim.

Anlamli bir şekilde yere baktım. "Görünüşe göre beni çok mutlu etmekten yaklaşık üç santimetre uzaktasın. Ve ben" -elimi yumuşak karnından yukarıya, dantel sütyeninin sıcak, taşan kuplarına doğru sinsice uzattım- "bir deney yapmak üzereyim."

Dudakları kıvrıldı. "Ne deneyi bu?"

"Korkarım artık beden kontrolü zorunlu." Gömleğinin eteklerini nazikçe kaldırdım ve göbek deliğinin üzerine bir öpücük kondurdum. Bardakları aŗađı çekip lezzetli yolculuğuma devam ettiğimde tısladı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı. " ok hassaslar."

"Nazik olabilirim."

"Yapabilir misin?" Elleri aŗađıya indi, pantolonumu açtı ve beni beklenmedik bir güçle kavradı, sırtım beklenmedik bir zevkle eğildi. "  nk  bu özel yeteneği hâlâ  ğreniyorum."

Tenine doğru güldüm.

Lia kulağımın hemen dibinde fısıldadı ve o zeki, akıllı eliyle bana yaptığı Şeyle eŗleŗtiđinde ensemdeki tüyleri kaldırdı. "Beden kontrolüm sürekli olarak ortalamanın üzerinde bedenler rapor etmekten mutluluk duyuyor."

Acı dolu bir iniltiyle bir kez daha dudaklarına yapıŗtım. Her  p c k bir öncekinin üzerine inŗa edildi, dili her seferinde benimkine dolandı, çılgınca bir enerji ellerimize g   verdi, benimki onun benim için sahip olduğu aynı niyeti arıyordu.

"Evet." Parmaklarım tercih ettikleri yere doğru kayarken i  çekti. "Oh, oh, bu kuralı sevdim."

"Sadece bu, aŗkım," dedim ona. Nefesim kesildi. Ağzını tekrar aldım, bu sefer daha derine ve baŗını eğdi.

Ben onun yumuŗacık dudaklarına sert hava üflerken Lia kalçalarını avucumun içine doğru kaldırdı.

Serbest kalıŗını benden hemen önce buldu, sırtının kıvrımında ve gözlerini kapatıŗında, ağzından tatmama izin verdiği i   ekiŗindeki mutlak rahatlamada.

Rahatlama.

Lia bana tatlı bir rahatlama gibi geldi.

Boynuna doğru inlediğimde ve üzerine büyük bir ağırlık gibi d ŗt đ mde, kendimi yeniden lisedeymiŗim gibi hissettim. Giysilerimiz neredeyse hiç  ıkarılmamıŗtı ama damarlarımda sıcak karamel gibi yayılan tatmin kesinlikle muhteŗemdi.

Uzun zamandır, isimsiz kadınlarda bulunan kayıtsızlık, baŗka bir hedefin peŗinde koŗmak, sadece benim için bir anlam ifade eden baŗka bir ölçüt, göğüs kafesimin i ini tırmalayan huzursuzluğu hafifletmek için hiçbir Şey yapmadı.

Ama Şimdi, burada, huzur vardı. Ve bir anını bile atlamak istemediğimi fark ettim.

On Beşinci Bölüm

LIA

İKİ HAFTA SONRA

Molly: Küçük çileğine en sevdiği teyzesinin ben olduğumu söyler misin? Şu anda subliminal mesajın önemli olduğunu hissediyorum ve Claire'in ikiz olayı nedeniyle elde edeceği avantajı sevmiyorum.

Ben: Şu anda bir çilek. İyi hafiyelik. Peki ya

Isabel?

Molly: Isabel beni tehdit etmiyor çünkü ben ondan çok daha anaç bir sahibim. O havalı, korkutucu teyze gibi olacak. En sevilen teyze değil. Bu tamamen farklı bir kategori.

Molly: Artı, Isabel birkaç hafta içinde seni ziyaret edecek. Ben fırsat bulamadan o kendi bilinçaltı mesajlarını yerleştirecek.

Bu konuda yardımına ihtiyacım var, tamam mı?

Atwood'la görüştükten sonra hemen ilgileneceğim. İlk taslağımın içini boşaltmasını dinlemek

Ben: Şimdi evde misin? Sen daha yeni ... Georgia'da? Güneyde bir yerde?

Molly: Tennessee. Titanlar hakkında bir haber yaptım. Eğer Noah oraya transfer olursa, Nashville'de yaşamak için üzülmem. LOGAN'A BUNU SÖYLEDİĞİMİ SÖYLEME.

Molly: Muhtemelen Noah'yı Molves'ten kaybetmek, benim taşınmamdan daha çok üzülecektir.

Lia: Oh, lütfen. Yapmaz.

Biliyorum. Ama bunun bir gün yüzleşmek zorunda kalabileceğimiz bir gerçek olduğunu biliyor. Sözleşmelerin süresi doluyor. Sporcular takım değiştirir.

Molly: Toplantınızda iyi şanslar!!!

Parmaklarım Molly'ye bir sporcuyla çıkma konusunu sormak için kaşınıyordu. Evet, Logan'la birlikte büyümüşük ve evet, onun hayatının tüm ayrıntılarını biliyordum ama o benim kardeşimdi. Şimdi kendimi tamamen farklı bir konumda buluyordum. Çoğu gece Oxford'da, küçük şirin dairemde ve küçük şirin yatağında, şehrin çeşitli yerlerinde makalem üzerinde çalışıyordum. Öğrendiğime göre, şehir sınırları on farklı kütüphaneye ev sahipliği yapıyordu ve her birinin ayrı bir havası vardı. Yine de Oxford Union'daki Eski Kütüphane benim favorimdi. Kirişlerle kaplı kavisli tavanlar, ışığın içeri girmesini sağlayan çiçek şeklindeki pencereler ve duvarları süsleyen Raphaelite öncesi duvar resimleriyle ilgili bir şey, her zaman materyalime biraz daha bağlı hissettim. Tüm varlığım tarafından daha az dikkatim dağılmıştı.

Ben o binadayken küçük çilek bile daha uslu görünüyordu.

Kendime ait yeşil deri koltuğa kıvrıldığımda, kilometre taşları ve yavaş yavaş şekillenen yeni vücut parçalarıyla sürekli değişen küçük meyve parçasını düşünmemeyi bir şekilde başardım.

Jude'u ve kabul edilebilir olduğuna karar verdiğimiz keyfi kuralların yan ürünü olan etiketsiz bir ilişkiye nasıl girdiğimizi düşünmemeyi başardım. Bu özel ilişkinin direksiyonu kimyanın elindeydi.

Yalnızken ellerimizi birbirimizden uzak tutmamızın zor olduğunu düşünürsek, bu bir karardı. O ilk geceden beri bir daha birlikte yatmamıştık ama yaptığımız diğer her şey bu noktada bunu teknik bir mesele haline getiriyor gibiydi.

Ama yine de diğer her şey arasında nasıl denge kuracağımdan emin değildim.

Ya da denemeli miydim? Bu noktada Jude'u ne yaptığımıza bir tanım getirmeye zorlamak için bela ödünç almam tamamen mümkündü. Ya da ne yapmadığımıza.

Atwood'un ofisine yaklaşırken, sık sık yaptığım gibi Charlotte Brontë'yi düşünmeme neden oldu. *Jane Eyre*'de yazdığı gibi, *geleneksellik ahlak değildir* ve Jude ile olan durumum için özellikle uygun bir alıntı gibi görünüyordu.

Geleneksel miydi? Kesinlikle hayır.

Bu konuda çok az şey "normal" yapıldı. Ama normal olan ki? Beynim bu soru etrafında dönmeye başladı ve kendimi Atwood'un kapısının önünde, sonunda kafasını dışarı çıkaracak kadar uzun süre duraklarken buldum.

"İçeri geliyor musun? Yoksa şimdi koridorda mı buluşacağız?"

Gözlerimi kırptım. "Özür dilerim. Beynim tamamen ..." Bir elimi başımın etrafında salladım.

Gülümsedi. "Her iki hamileliğimin de ilk dönemlerinde biraz sersemlemiştim, bu yüzden ..." Kendi kendine el salladı. "Bir akşam, kendimi oldukça susuz buldum ve sürahimizden su dökmeye başladığımda, suyu bir bardağa değil de bir yemek tabağına döktüğümü fark ettim -çok geç, dikkatinizi çekerim-."

Güldüm.

"Ne ?" diye sordu. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Masasının karşısındaki sandalyeye çökerek cevap vermeden önce bir süre bu düşüncenin çığ gibi büyümesine izin verdim. "Charlotte'un geleneksellik hakkında söylediklerini düşünüyordum. Normal ya da doğru tanımının her nesilde nasıl değiştiğini. Örneğin bana bakın. Onların zamanında kendimi bu konumda bulsaydım kesinlikle mahvolurdum. Beni mahveden adamlarla evlenmek zorunda kalırdım, buna yol açan koşullar ne olursa olsun. Ve eğer onunla evlenmeseydim, ben ve dolayısıyla ailem kibar toplum içinde mahvolurduk. Bana hiçbir seçenek sunulmazdı."

"Doğru." Atwood içini çekti, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Peki sana bunu düşündüren neydi?"

Omuz silkdim. "Her şey, sanırım. Şu anda bile insanlar, babam ve benim, işleri yapma şeklimizin geleneksel olmadığını söyleyebilir. Bunu *doğru* ya da *yanlışla* eş tutuyorlar. Benzer şekilde, kaç kişi Brontë kardeşlerin kitaplarını yazdıkları için yanlış olduklarını düşündü? Yaptıkları işten para kazanma şansına sahip olmak için bile onları erkek takma adları altında yayınlamak zorunda kaldılar. Toplum onları yargılayacak, tanımlayacak ve seçimleri geleneklere meydan okuduğu için onları belirli bir kategoriye sokacaktı."

"Peki insanların sizi seçimleriniz yüzünden tanımlayacağından mı endişe ediyorsunuz?" "Hayır." Sandalyede yer değiştirdim. "Ya da yaptığının bu olduğunu sanmıyorum. Biz seçimlerimizi bir yara bandı gibi . İnsanlar benim seçimlerimi sadece ben paylaşmayı seçersem bilirler."

Mırıldandı. Önünde her zaman içtiği lacivert çay fincanı duruyordu ve bir yudum almak için durakladı. "Bu oldukça doğru."

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok." Kucağımda sıkıca birbirine kenetlenmiş parmaklarım siyah kazağımın altındaki küçük şişliği örttü ve gözlerinin oraya kaydığını gördüm. "Gerçekten. Ben sadece... Bazen böyle yapıyorum. Ne zaman ne yaptığımı ya da ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmesem, onları düşünüyorum. Kız kardeşler hakkında. Ve sadece doğdukları zaman nedeniyle ne kadar az seçenekleri olduğunu, biliyor musun?"

Konuşurken, kimse seçimlerimle ilgili bir tartışma çağrısı bile yapmamışken, savunmaya geçme hissiyle savaştım. Profesör Atwood gözlüklerini çıkardı ve masasının üzerine koydu.

"Lia, ilk taslağını tartışmamız gerektiğini biliyorum - ve tartışacağız da - ama bir an için yaşlı bir kadının sana tavsiyede bulunmasına izin verir misin?"

Ona bir bakış attım. Kırk beş yaşından bir gün bile fazla değildi. Yaşlıymış, kıçımın kenarı. "Yaşlı değilsin ama evet."

Gülümsedi. "Bu alanda geçmişe oldukça güçlü bir şekilde odaklanmak doğaldır.

Bunu yapmak için para alıyoruz, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım, bununla nereye varmak istediğinden tam olarak emin değildim.

"Mezun olduktan sonra ne yapmak istediğine hâlâ karar veremediğini biliyorum ama neye karar verirsen ver, sana bir uyarıda bulunmak isterim." Çay fincanının kenarını masasının kenarıyla aynı hizaya getirmek için çevirdi ve açığı doğru olduğunda tekrar bana baktı. "Düşüncelerini geçmişe o kadar sıkı bir şekilde bağlamamaya dikkat et geleceğinle başa çıkman zorlaşmasın, özellikle de bu geleceğin bir kısmı belirsizse."

"Yaptığım şey bu değil." Ama parmaklarım karnımın üzerinde sıkılaştı, sözlerinin nazikçe söylenişi karşısında göğsüm biraz daraldı. "Onları sık sık düşünmem iyiye işaret değil mi? Sürekli olarak toplumsal ikilemlerimizi onların yaşadıklarıyla ilişkilendirmeye çalışmam?"

"Tabii ki bu iyi."

"O zaman neden beni azarlıyormuşsun gibi hissediyorum?" Aman Tanrım, gözlerim bulanıklaşıyor muydu? Ofisinde ağlıyor muydum?

"Lia," dedi nazikçe, "seni azarlamıyorum. Ama sende eskiden benim de mücadele ettiğim bir şey görüyorum ve doğrudan geleceğine bakabilmen gerekirken düşüncelerini sadece geçmişe odaklanmanı istemiyorum."

Benim geleceğim. Geleceğim kocaman sisli bir soru işaretiydi.

Ve o bulutları dağıtmak için zaman vardı.

Ayağa kalktım ve gözlerindeki pişmanlığı gördüm. "Gitmem gerek," dedim ona.

"Hâlâ taslağın hakkında konuşmamız gerekiyor." Çenesini kaldırdı. "Haddimi aştıysam özür dilerim."

"Gelecek haftaki açık pozisyonlarınız için size e-posta gönderebilirim." Sırt çantamın askılarını omuzlarımın üzerinden kaydırdım. "Ayrıca, Londra'da bir doktor randevum var."

Üç saat içinde, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun için Londra'ya mı gidiyorsun? Seni burada bir doktora götüremediler mi?"

Atwood'un hâlâ babanın kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve evrendeki en havalı doktora kukuma jel kaplı bir çubuk sokması için para ödediğini açıklamak, bana az önce söylediklerine bakılırsa hiç de eğlenceli bir zaman gibi gelmiyordu.

"Evet, uzun hikâye." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim."

Nazikçe gülümsedi. "Umarım randevunuz iyi geçer."

İkimizin de kibar vedalaşmalarımızla yapmacık davrandığımızı muhtemelen o da benim kadar biliyordu. Söyledikleri için o kadar da minnettar hissetmiyordum. Kendimi saldırıya uğramış hissettim. Kendimi savunmasız hissettim.

Londra'ya giden metro yolculuğu çok uzun geldi. Ve çok kısa.

Jude bu randevu için benimle doktorun ofisinde buluşacaktı çünkü kalp atışlarını dinlemeye çalışacaktık ve nedense uzun zamandır ilk kez onunla yüzleşmek isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Kendi geleceğimden kaçınmak için geçmişe takılıydım, bunu kendi geçmişimle yapıyor olmaz mıydım? Eğer durum böyle olsaydı, seçebileceğim bir çamaşır listem vardı.

-Babamın ben küçükken ölmesi: tamam.

-Anne, ebeveyn olmak artık o kadar da eğlenceli olmadığında çekip gidiyor: tamam.

-Kardeşin baba olması, okul ödevlerimiz olduğunda çok kafa karıştırıcı bir soy ağacı oluşturdu: tamam.

Ama bunların hiçbiri kafamı istediğim şeyler değildi.

Çünkü işleri bitmişti. Bitmişlerdi. Onlar hakkında hiçbir şey değiştirilemezdi.

İndim, boşluğa ve diğer şeylere dikkat ettim ve istasyondan çıkan kalabalığın gelgitlerinin beni caddeye çıkarmasına izin verdim. Sonbaharın bu noktasında ağaçlar yapraksızdı ve uygun bir şekilde çorak hissediliyordu.

Beni Atwood'un söylediklerinden uzaklaştıracak yemyeşil, güzel bir manzara yoktu ve binaların ihtişamı bile dikkatimi yeterince çekmedi.

Her zaman dikkat dağıtacak bir şey arar.

Doktordan sadece bir blok ötedeyken aklıma gelen bu düşünce beni getirdi. Jude ve ben onun söylediklerinden dolayı suçlu muyduk?

Küçük çileğin tedirginliğimi hissedip hissetmediğini merak ederek karnımı ovuşturdum. "Üzgünüm, küçük meyve," diye mırıldandım. "Zihinsel ıstırabını yavaşlatmaya çalışacağım."

Köşeyi döndüğümde, Jude'un uzun boyunu ofisin süslü girişini destekleyen beyaz kolonyal sütunlardan birine yaslanmış halde gördüm. Siyah örgü bir şapka takmış ve yüzünün yarısını kapatan havacı gözlükleri takmıştı. Görünen tek şey çenesi boyunca uzanan koyu renkli saçları ve ağzının sert çizgisiydi.

Belki de yaptığımız şey dikkat dağıtmaktan başka bir şey değildi, bizi bekleyen şeyi ele almayı reddediyorduk, ama başını kaldırıp beni gördüğünde, ağzının o yavaş, şehvetli kıvrımına verdiğim tepkiye engel olamadım.

O ağzın neler yapabileceğini biliyordum.

"Merhaba," diye mırıldandı, yaklaştığımda bir elini kalçamın üzerinden kaydırды. Doğal olarak ellerim göğsünün mermer sertliğindeki düzlemlerine kaydı ve çenemi kaldırdım. İpucunu aldı, zeki bir çocuktu. Jude bana yumuşak bir öpücük verdi ama derinleştirmede. "Danışmanınızla görüşmeniz iyi geçti mi?"

Kafamın içinde bir uğultu koptu, sanki bir yarışma programı yarışmacısı yanlış düğmeye basmış gibiydi.

istediğim konu bu değildi. "Peki,"
dedim ona. "Erkencisin."

Sırıttı. "Binayı incelemek ve ne kadar lüks olduğu konusunda abartıp abartmadığını görmek istedim."

Tek kaşımı kaldırarak meme ucunu çimdikledim ve inlediğinde memnuniyetle gülümsedim.

"Ve sen değildin," diye bitirdi.

Daha sonra söylemeyi düşündüğüm şey ağzımdan çıkan şey değildi. Söylemeyi düşündüğüm şey şuydu: "Elbette abartmıyordum. Ama ağzımdan çıkan şey, "Bebeği ailine söyledin mi?" oldu.

Jude dondu kaldı. Ben de öyle.

Belki de Atwood'un tavsiyesi beni bu kadar rahatsız etti çünkü haklıydı. Bu, üzerinde çok fazla durmak istemediğim bir düşünceydi.

Jude yavaşça pozisyonlarımızı değiştirdi, böylece sırtım sütuna yaslandı, kolu beni , sessiz, ağaçlarla kaplı caddede meraklı gözlere karşı etkili bir bariyer oluşturdu.

"Henüz değil," diye itiraf etti. Elini gömleğimin arkasına soktu ve omurgamdaki şişliklerin üzerinde gezdirdi. "Yakında."

Ağzımı açtım, bu sefer ne söyleyeceğimden bile emin değildim ve o da eğilip alt dudağımı ağzına aldı.

"İş nasıl" Ağzımı başka tarafa eğerek sordum.

Boynumdan aşağı öptü. "Bunu yapmak varken iş hakkında konuşmak istemiyorum."

Parmaklarım gömleğinin kumaşına kıvrıldı ve ne yaptığını anladığımda bile -lezzetli bir dikkat dağıtma hizmeti- buna karşı koyacak gücü bulamadım.

Geleneksel değil.

Belki akıllıca bile
değil.

Ama başımı eğdim ve onu daha yakına çektim, dilim ıslak bir şekilde onunkeye kaydığında tatmin edici bir homurtu duydum. Avuçlarından biri karnımın üzerinde genişçe yayıldı ve kalbimin yakınlarında bir yerde sıcak bir parıltı hissettim.

Bilge, geleneksel, başka birinin önerebileceği herhangi bir kelime... Hepsinin abartıldığına karar verdim ve kendimi onun öpücüğünde kaybettim.

On Altıncı Bölüm

JUDE

Evime döndüğümüzde ve Lia kanepemin en sevdiği köşesine kıvrıldığında, kafamın içindeki o küçük *vin vin vin* sesini duymayı bırakmışım.

Sayılır.

Telefonumun ekranını kaydardım.

"Ortalama kalp atışının dakikada yüz altmışa kadar çıktığını biliyor muydunuz?"

Lia bana baktı, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. "Ben ."

"Onunki hızlıydı."

Whomp, whomp, whomp. Sert toprakta dörtmala koşan bir at gibi.

Şimdi yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Onun mu? Benim işimin seks hakkında fikir edinmek olduğunu sanıyordum."

"Çok cinsiyetçisin." Telefonumun ekranını kaldırdım ve bebeğin hangi cinsiyette olduğunu düşündüğümü itiraf eden ilk kişi olduğum için biraz utanmamışım gibi davranmaya çalıştım. "Efendim Google erkeklerin kalp atış ortalamasının biraz daha yüksek olduğunu söylüyor, o yüzden defolup gidebilirsiniz."

Güldü. "Ailemde o kadar çok kız var ki, bir erkek çocuk sahibi olmayı hayal etmek bile garip geliyor."

Garip, benim kullanacağım bir sıfat değildi.

Her şey kafamda bir yol haritası gibi düzenlenmişti, ailem bana doğru davranmamışken ona doğru davranabilmemin tüm yolları. Ve belki de herkes yaklaşan ebeveynlikle karşılaştığında bunu bir dereceye kadar yapmıştır. Kendi ailelerimizin hataları, parlak ve iğrenç bir şekilde yanıp sönen fenerler gibiydi. Ve sadece bariz değil, aynı zamanda kolayca kaçınılabilir.

Basit ve çalışkan bir aileden gelen annem ve babam, içinde büyüdükleri hayattan başka bir şey hayal edemezlerdi. Babam bir çiftçiydi çünkü babası da bir çiftçiydi. McAllister erkeklerinin yaptığı şey bu olduğu için her gün ellerini toprağa sokardı.

Bana kadar.

Ve Lewis'e.

Yine de onun yaşadığı hayatı kabul ettiler çünkü ağabeyim hâlâ barında canını dişine takarak çalışıyordu. Kirli tezgahları siler ve gerekirse masaları temizlerdi. İçki doldurur ve gerekirse gece yarısına kadar kalırdı. Onlara göre bu, yemeğimiz için toprağı işlemek değildi ama onurluydu çünkü hizmetti. Ama onlar için ben, topu çok büyük ve çok kolay bulunan bir hedefe atabilen bir gösteri midillisinden başka bir şey değildim. Onlara göre başarıım kibir ve aşırılıktan kaynaklanıyordu, beni yetiştirdikleri hayattan daha memnun olmamam onların bir hatasıydı.

Onlara göre kendimden başka kimseye hizmet etmiyordum. Sporun birleştirici etkisini, aynı takımda tezahürat yapmanın tutkusunu, neşesini ve yoldaşlığını tüm dünyanın anlamış olması önemli değildi. Görünüşe göre lanet ailem dışında tüm dünya.

Onlara göre, sevdiğim ve hayatımı adadığım bu şey anlamsızdı.

İç

n. Oğlum ya da kızım asla böyle hissetmez.

Hangi doğmuş olurlarsa olsunlar, hangi şey onları aydınlatmış olursa olsun İçimde, bunu bir hayata dönüştürmelerine yardımcı olmak için cenneti ve cehennemi hareket ettirirdim. Benden farklı bir şeyi sevdikleri için asla kendilerini daha az hissetmelerine neden olmazdım. Aslında tam tersi. Resim yapmak, çizmek, yazmak, piruet çevirmek ya da kıyafet tasarlamak istiyorlarsa, sevdikleri şeyi yapmaları için dünyada bir yer açabilirsem ellerimi kana ve kemiğe bulayabilirim.

Ve Lia'nın evimdeki televizyonda kanal değiştirmesini izlerken içimde bir bağnazın ateşinin yükseldiğini .

Hayatımda onun dışında her şey ters gidiyor, eğri bögürü ve tehlikeli derecede dayanıksız hissettiren yönler dallanıp budaklanıyor olabilirdi.

"Benim için bir kız da iyidir," diye mırıldandım, bir elimi bacağından yukarı kaydırıp kucağıma koydum.

Lia gözlerini devirdi. "Umarım öyledir."

"Yine de hızlıydı, değil mi?" diye sordum. "Kalp atışı."

Gariptir, elimi göğsüme koyduğumda, göğsümün aynı ritimde çarptığını hissediyordum. *Whomp, whomp, whomp.*

Mırıldanarak kendi elini karnının üzerinde gezdirdi. Lia masada düz bir şekilde yatarken doktor asayı üzerinde gezdirdiğinde neredeyse hiç fark edilmedi. "İnanılmazdı." Parmaklarının zarif uzunluğu karnının üzerinde genişçe yayıldı ve usulca gülümsedi. "Keşke ben de hissedebilseydim."

Onun harika bir anne olacağından hiç şüphem yoktu. Sıkıştırılıyordım, nedenini bile ifade edemeyebilirdim, ya da en azından iyi ifade edemezdim.

O ve ben çok az şey hakkında konuşmuştuk. Konuşmak ister gibi görüldüğü şeyler de taşaklarıma tekme yemiş gibi kaçınmak istediğim konulardı. Sanırım bu bir içgüdüydü. Tıpkı penaltı atışı için kalecinin önünde durduğumda içimden bir ses onun sola gideceğini, bu yüzden benim sağa vurmam gerektiğini söylüyordu. Onun en iyi anne olacağını biliyordum. Sert, korkusuz ve zeki.

Lia'nın kucağında not defteri ve her zaman çantasında bulunan *Jane Eyre*'in yıpranmış bir kopyası vardı.

"Toplantınız nasıl geçti?"

İçini çekti, kanepeye daha fazla gömülebilmek için defteri ve romanı kenara çekti. "Ben biraz... onunla tartıştım. Ya da o benimle tartıştı. Bilmiyorum bile."

Başımı öne eğdim. "Ne hakkında?"

Lia'nın gözleri, o derin gece mavisini, bana baktığında göğsüme bir yumruk gibi çarptı. Bana pek çok nedenle bakmıştı, şehvetle, korkuyla ve öfkeyle, ama bu farklı bir şeydi. Ne olduğunu anlayamadığım bir tereddüt vardı.

Elim bacağını sıktı. "Ne oldu?"

"Bir şey söyledi ve sanırım bu beni biraz savunmacı hissettirdi."

Yavaşça bacağına dokundum, o da gerindi. Bir ayağını elime aldım, başparmaklarımı kemerin içine soktum ve inlemesini dinledim, ayaklarını ovduğumu düşünürsek bu kadar seksi olmaması gereken uygunsuz bir sestir ama öyleydi.

"Bu senin ödevin miydi? İlk taslağından memnun olduğunu sanıyordum?" On gün boyunca bilgisayarının başına gömülmüş, önemli bir şey üzerinde çalışmıştı. Akademi dünyası benim için pek de rahat bir alan değildi ama yine de onun ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Ne yapmak istediğini.

"Hayır, benim ödevim değildi. Sanırım hâlâ inceliyor." Ayağındaki bir noktaya dokunduğumda sırtı dikleşti. "Oh, kahretsin, bu harika hissettiriyor."

Lia'nın yaşındayken, ilk adımımı attığım Alman takımından transferimden bir yıl sonra Premier Lig'de fırtına gibi esiyordum. Ama belki de onun için o kâğıt, benim için bir kupayı kaldırmanın verdiği heyecanın aynısıydı.

"O süslü kâğıtla ne yapacaksın?" diye sordum. Sersemlemiş bir şekilde başını kaldırdı ve yüz ifadesine bir kahkaha attım. Bu bana birkaç gün önce başımı kalçalarının arasına sıkıştırdığı ve çığlık çığlığa boşalırken kafamdaki saçları koparmak üzere olduğu zamanı hatırlattı. "Bitirdiğinde yani. Brontë dünyasında fırtına gibi estiğinde mi?"

"Cevap vermemi istiyorsan" -diğer ayağa geçtiğimde nefesini tısladı- "bunu yapmayı bırakmalısın." Ellerimi havaya kaldırdım ve derin bir nefes verdi. "Bilmiyorum, gerçekten."

Kaşlarım kalktı. "Yani...?"

"Yani," dedi, "diplomamla ne yapmak istediğimi henüz bilmiyorum."

"Mezun olman yakın değil mi?"

"Evet."

"Yüksek lisans derecenle."

Bir parmağını burnuna götürdü. ". "

Ona attığım bakış inanılır gibi değildi. "Nasıl bilmezsin?"

"Tamam, yargılayıcı, bu dünyada pek çok insan yazmak mı, araştırmak mı yoksa öğretmek mi istediklerine karar verirken doktora yapmaya devam ediyor. Bu o kadar da alışılmadık bir durum değil." Ayağa kalktı ve kollarını o muhteşem göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bilmemenin yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum."

Belki yanlış değildi, ama yüzümdeki tam ve eksik anlama ifadesini silmeye çalıştım. İnsan nasıl bilmez? Yıllarını üniversitede bu konu üzerine çalışmaya adanmıştı.

Sözlerimi dikkatle seçtim - hamile bir kadın ve her şey. "Kesinlikle çok fazla seçeneğiniz var gibi görünüyor."

"İstiyorum." Çenesi sert bir açıyla sivrilmişti ve ses tonundaki meydan okuma gibi bu da şaşırtıcı derecede seksiydi.

"Ve hangisini istediğine karar verdiğinde, inanılmaz olacaksın. İstedğin şeyi istemekte haklı olduğunu kanıtlayacaksın."

Lia'nın kaşları gözlerinin üzerine düştü, şaşkınlığı açıktı. "Kime kanıtlayacaksın?"

Omuz silktilim. "Herkes."

Mırıldandı. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye hafifçe cevap verdi.

"Saçmalık. Bu hiçbir şey tonu değil. Bundan bir şey çıkarmaya çalışma." Tüm kariyerim bir noktayı kanıtlamak üzerine kuruluydu. Kıçımı çalıştığım her gün, bir noktayı kanıtlamak içindi. Her gol attığımda. Sahada kendimden bir parça bıraktığım her an, bir şeyi kanıtlamak içindi. "Cumartesi günkü maçına gelir misin?" Ona sordum.

Gülümsedi. "Tabii ki. Ailen de geliyor mu? Onlarla tanışmayı çok isterim."

Onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık vermek zordu ama denedim. "Arayıp soracağım. Çiftlikten ayrılmak onlar için çok zor."

Lia doğrulup bacağına doğru salladı ve güzelce üstüme yerleşti. Parmakları saçlarımın uçlarıyla oynarken ellerim sırtına doğru kayd. "Bu büyük bir oyun, değil mi?"

"Çok iyi." Masanın geri kalanı bu şekilde sallanırken şimdi üç puan eklemek çok rahatlatıcı olacaktı.

"Chelsea iyi , değil mi?" Kirpiklerinin altından bana baktı.

Gülümsedim. "Birisi ev ödevini yapmış."

"Birazcık. Ama en iyi forvetleri sakatken, onları yenmek için daha fazla şansınız yok mu?"

Bir iniltiyle onu daha da yakınımına çektim. "Konuşmaya devam et, seni böyle dinlemekten zevk alabilirim."

Lia güldü. "Demek istediğim, ailen büyük bir maçta olmak istemez miydi?"

Ve bu onu öldürdü.

Yüzümü eşit tuttum. "Çiftlikte yılın bu zamanında ne yapılması gerektiğine bağlı. Kasım ayı genellikle otlatma için ekinlerin rotasyonu, kurtların temizlenmesi gibi şeyler anlamına gelir."

Mırıldandı. "bunu yapmak zorunda mıydın?" "Ne yazık ki."

"Çiftçi Jude fikrini sevdim."

Ben yapmadım. Nefret ediyordum, bu yüzden ayrıldım. Ama yine de yüzündeki ifadeye gülümserken buldum kendimi. "Şimdi mi?"

Başını salladı, dudaklarımın iki yanını öpmek için başını eğdi. O bunu yaparken kalp atışlarımın sesi nasıldı? Hızlanıyor, uğulduyor ve odayı belli belirsiz bir davul sesiyle mi dolduruyordu?

Dudaklarını emmek için başımı çevirdim ama o geri çekildi. "Şimdi oynuyor muyuz, aşkım?"

"Belki," diye mırıldandı. "Beni bir saman balyasının üzerine atıp benimle birlikte olmanı düşünüp duruyorum."

"Lütfen, bundan daha iyisini yapabiliriz." Elim yukarı kalktı ve çenesini kavradı, böylece benden kaçamazdı. Başparmağımın kenarıyla tatlı ağzının ortasına bastırdım, dudaklarının arasından emdiğinde bir nefes tısladım. "Bu tür bir ruh hali, ha?"

Sırıttı -aslında hınzırca- ve başparmağım düştü. Onun altında vücudum ağrıyordu ve gergindi, onu istemekten ağırlaşmıştı.

"Sanırım sürücü koltuğuna oturma sırası bende." Gömleğini başının üzerinden fırlattı, yere düştüğünde ellerim pantolonumun düğmesine daldı.

Ayağa kalktım ve derin bir öpücükle ağzını aldım, ellerim kalçalarının kıvrımlarını kavrarken o da üzerimde kıvranıyor, bu şekilde rahatlamamanın keskin kenarını kovalıyordu.

"Aferin kızıma," dedim dudaklarına doğru, hareketleri hızlanıp yüzü pembeleşince. "Sana neyin iyi geldiğini göster bana."

Elimi aramıza soktuğumda fazla bir şey yapmama gerek kalmadı ve Lia haykırdı, göğsü kabardı, vücudu onu tehlikeli bir şekilde arzulamama neden olacak şekilde titredi. Daha önce hiçbir zaman tek bir kadını, birbirimize uzun süre nasıl hissettirebileceğimizin yolunu izlemeye istekli olacak kadar uzun süre istememiştim. Olası komplikasyonlar hiçbir zaman buna değmemişti.

Ama başının arkasını kavrayıp onu araştıran, yakıcı bir öpücük için mükemmel bir açıyla eğdiğimde, yine kalbimin tehlikeli bir şekilde çarpmasına neden olan bir şey, bunu riske atmamı isteyecek kişinin o olacağını biliyordum. Her şeyi göze almamı.

Lia gözbebekleri büyümüş ve dudakları öpüşmelerimizden dolayı kızarmış bir halde çekildi. "Sıra sende." "Öyle mi?"

Önümde dizlerinin üzerine çökene kadar geriye kaydı. Parmaklarım saçlarının ipeği arasında kayıyordu. Zeki ve seksi olan bu kadının ona kendimi kanıtlamama ihtiyacı yoktu. O sadece istiyordu.

Bununla ilgili hiçbir şey boş veya işlemsel değildi. Hayatımda ilk kez anlamlı hissetmiştim. Neredeyse onu yerden kaldıracaktım çünkü bu işte onunla birlikte olmak istiyordum ama bu düşünce kısa sürdü, ağzının hissi ve parmaklarındaki soğuk güç tarafından silindi.

Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım, az önce yaşadığı duygunun peşinden gitmeme yardım ederken saçlarını sıkıca kavradım.

Sonunda odanın sessizliğinde onun adını haykırdığımda kendimi çaresiz ve açık hissettim. Onu tekrar kucağıma aldığımda ellerim titriyordu.

Birdenbire, Lia'dan başka herkese değerimi kanıtlamak aptalca bir iş gibi geldi.

On Yedinci Bölüm

LIA

İKİNCİ MAÇIM İÇİN çok daha hazırlıklıydım. Bu sefer termal taytımın üzerine Shepperton Shorthorns sweatshirt'ümü giymiştim, altına ikinci bir katman olarak Jude'un formasını giymiştim ve yağmur yağma ihtimaline karşı küçük çantamda bir panço vardı, katlanmış kenarı boyunca Shepperton FC yazan ve tepesinde dev bir mavi puf bulunan mavi-beyaz çizgili bir kışlık şapka ve yanağımda stadyumun aşağısındaki bir dükkanda bulduğum, parlak mavi ve beyaz renklerde boynuzlu logosu olan bu çok sevimli küçük geçici dövme vardı.

Koltuğuma doğru yürüdüm, binadaki enerji saf, sınırsız elektriğin en iyi çekimi gibiydi. Hiçbir şey canlı bir spor etkinliğinin heyecanına benzemiyordu. Bunu dünyadaki herhangi bir konsere, herhangi bir oyuna, herhangi bir gösteriye tercih ederdim.

Benim olduğunu bildiğim koltuğun etrafında küçük bir boş koltuk bloğu vardı, ama düz mavi gömlekli uzun boylu adamı gördüğüm anda onun Lewis olduğunu hemen anladım. Aynı siyah saçlara, aynı düz buruna ve aynı geniş omuzlara sahipti. Ama Jude'un kaslı yapısına karşılık Lewis iri yapılıydı; en iyi kucaklaşmayı yapıyormuş gibi görünen türden bir adamdı.

Geçmeme izin vermek için ayağa kalkan dört yaşlı adama gülümseyerek koridordan aşağı kaydım.

Lewis bana doğru baktı ve aynısını yapmak için harekete geçti.

"Merak etme," dedim ona, "ben buradayım." Hemen sağındaki koltuğu işaret ettim.

Yüzü şok içinde kalktı. "Ahh. Tamam o zaman."

Elimi uzattım. "Lia. Sanırım Jude bugün ailenize katılacağımı size söylemedi."

Acı bir gülümsemeyle benimkini sertçe salladı. "Hayır, ama bu beni şaşırtmadı. Kardeşim özel hayatının detayları konusunda pek açık sözlü değildir."

Bunu sıcak bir tonla ve gözlerinde bariz bir sevgiyle söylediği için, kendini savunmak için burada olmayan adama karşı bir savunma dalgası hissetmedim.

"Ailen geliyor mu?"

Lewis'in gülümsemesi kenarlardan hafifçe soldu. "Sanmıyorum."

Etrafımızda şarkılar patladı ve ben de video çekmek için telefonumu çıkardım. Lewis açık bir merakla beni izliyordu. Kaydı durdurduğumda Molly'ye bir mesaj attım, bundan hoşlanacağını biliyordum.

Her yıldız oyuncunun küçük bir şarkısı vardı ve taraftarlar toplu halde ne zaman şarkı söylemeye başlayacaklarını bilirlerdi. Jude'un da bir şarkısı vardı ama maç bittikten sonra sözlerini hatırlayamamıştım.

"Amerika'daki hayranlarımız böyle şeyler yapmıyor," diye bağırarak başparmağımı omzuma attım. "Bence bu çok havalı!"

Başını salladı. "Burada durum farklı. Futbol sporun ötesinde, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa." Lewis eğildi çünkü onu zar zor duyabiliyordum. "Aslında hem iyi hem de kötü. Bazı şarkılar çok acımasız. Başka bir takımdaki oyunculardan birinin karısı hakkında bir şarkısı var çünkü karısı gazetelere bazı hikayeler geçerek drama başlattı. Taraftarların pek hoşuna gitmedi."

"Yok artık!" Güldüm. "Bu vahşice."

Bunun Logan'ın başına geldiğini hayal etmeye çalıştım çünkü Paige ilk evlendiklerinde bir model olarak kendi çapında ünlüydü. Hayranları onun hakkında bir şarkı yapsaydı aklını kaçırdı.

Gürültülü şarkı sona erdiğinde Lewis, "Jude tanıştıktan hemen sonra bana sizden biraz bahsetti," diye itiraf etti. "Ama hâlâ görüştüğünüzü bilmiyordum."

Stadyumun neşeli atmosferi, bana verdiği elektriksel mutluluk göz önüne alındığında, bunun beni rahatsız etmesine izin vermemek için gerçekten çok uğraştım. Onun çocuğuna on iki haftalık hamileydim ve kardeşi benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Önümüzden geçen Shepperton taraftarı bir aile yüzünden konuşmamıza ara vermek zorunda kaldığımızda, hayal kırıklığımı birkaç yutkunmayla içime atmak için bir an durdum.

İyiymi.

Son birkaç haftadır Jude'u biraz daha fazla meşgul ediyordum ve kendime karşı tamamen dürüst , ne zaman ailesinden açılrsa konuyu değiştiriyordu. Dikkatimi dağıttı. Ve onlardan en son bahsettiğimde, kucağına tırmanan ve onu bir jokeyin yarış atına bindiği gibi süren bendim.

Durduramadan yüzümü buruşturdum.

Atwood'un bana söylediklerini, bilinmeyen bir gelecekte kaçınmak için geçmişe odaklanma eğilimimi düşündüm. Jude'un, diplomamı aldıktan sonra ne yapmak istediğime dair net bir fikrim olmamasına nasıl tepki verdiğini düşündüm. Ve onun ve benim, ayrı durumlarımızın gerçekliğinden kaçınmak için aramızdaki hissedilir kimyaya ne kadar kolay kapıldığımızı düşündüm.

Atwood'la buluşmama verdiğim tepki beni o kadar tedirgin etmişti ki, hamile kıcımlı onun önünde dizlerimin üzerine çökertmişim. Aslında, eğer kapıyı itip açsaydı, muhtemelen tekrar seks yapma konusundaki görünmez bariyerimizi aşardım. O tek düşünce tohumuyla ektiği tüm iğrenç duyguları silip süpürmesine isteyerek izin verirdim.

Lewis yüzümdeki ifadeyi gördü ve ben de gülümseyerek onu silmeye çalıştım ama ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, biraz kaba oldu, değil mi?"

"Hayır, sorun değil, gerçekten. Jude ile çok birlikte oldum ve onu seninle konuşurken hiç görmedim, bu yüzden tahmin etmeliydim."

Tekrar gülümsedi, ama bu kez yüzünde bir rahatsızlık ifadesi vardı. Harika. Mükemmel bir ilk izlenim.

Elimi koluna koydum. "Bazen herkesin benim ailem gibi olmadığını unutuyorum. Dört kız kardeşim var ve sürekli konuşuyoruz. Bunun için endişelenme."

Lewis beni tekrar inceledi ve kendimi hayvanat bahçesi sergisindeki bir hayvan gibi hissettim. *Ve solunuzda, bayanlar ve baylar, egzotik Amerikalı dişi var.* Takımlar tünelden çıkarken, oyuncular her biri takımlarıyla uyumlu formalar giyen çeşitli yaşlardaki çocuklarla el ele tutuşuyordu.

"Tamam," dedim Lewis'e. "Küçük çocukların nesi var?"

Sırıttı. "Bunu birkaç nedenden dolayı yapıyorlar ama öncelikle para toplamak için kullanılıyor. Aileler çocuklarının oyuncularından biriyle sahaya çıkması için para ödeyebiliyor ama bu aynı zamanda sportmenlik duygusunun gelişmesine de yardımcı oluyor sanırım. Masum İngiliz gençleriyle birlikte sahaya çıktıklarında kimse rakip oyunculara küfürler yağdıramaz ya da bardak fırlatamaz, değil mi?"

"Ahh. Bakın, bizim oralarda deplasman takımına karşı acımasız olma yeteneğimizi asla elimizden almazdık. Sanırım kafalarımız patlardı."

"Ne kadar Amerikalısın," diye alay etti.

"Kardeşinin de tanıştığımız gece bana aynı şeyi söylediğine eminim."

Fincanından yavaşça bir yudum aldı, bir karara varmış gibi görünmeden önce bana sadece bir kez baktı. "Jude'un birlikte vakit geçirdiğini gördüğüm hiç kimseye benzemiyorsun."

Aklıma bir sürü soru geldi.

Geçmişte ne tür kadınlarla birlikte olduğu, kaç kadınla birlikte olduğu ve ailelerini çevreleyen aşılmaz hendeği aşan biri olup olmadığı hakkında. Kendime güvenen bir kadın olarak bu soruların tek bir tanesini bile sormadım.

Sadece gülümsedim. "Öyle mi?"

Lewis başını salladı, takım kaptanları sahanın ortasında el sıkışırken onu duyabilmem için daha yakına eğildi. "Beni yanlış anlama, kardeşim yıllardır önemli biriyle çıkmadı. Çıktığı zamanlarda bile, lige ilk girdiği zamanlarda, tam da birlikte olmaması gereken türden kadınlardı. Ona yaltaklandılar ve bu... ayaklarının yere basmasına yardımcı olmadı. Ve Jude futbol dışında başka bir şey yapmakta zorlanıyor, bu yüzden böyle insanlar durumu daha da kötüleştiriyor."

Hayranlar. Her sporda vardı. Her ünlü bir noktada onlarla yüzleşti. Eminim kardeşimin de vardı. Ama ona ve Paige'e göre, o asla bu yaşam tarzıyla ilgili bir şey yapmak istemedi. Sarsılmaz bir uçurumun kenarına inşa edilmiş camdan bir evdi.

"Sporcular sadece anormal işler yapan normal insanlardır." Lewis'e sırtıttım. "Kardeşimin büyürken kafamıza kazıdığı şeylerden biri de bu. Ve ne kadar çok insan sporcuyu tanrısal bir statüye yükseltirse, buna o kadar çok inanıyorlar."

"Bu doğru." Omzuyla beni dürttü. "Sana sahip olduğu için mutluyum, Lia Ward."

Cevap veremedim çünkü top harekete geçti ve sonraki doksan dakika boyunca (artı hala anlamaya çalıştığım duraklama süresi) Jude ve Shepperton FC sahada yüreklerini ortaya koyarken biz bağırdık, çığlık attık, alkışladık ve ayakta kaldık. Saatler ilerlemeye devam ederken ve Lewis duraklama anına gelindiğinde düdüğün her an çalabileceğini açıklarken, kendimi oyunun ritmiyle nefessiz kalmış buldum.

Sıkıcı değildi.

Çok güzeldi.

Oyuncuların dayanıklılığı, hassas ve acımasız bir isabetle pas verme şekilleri ve hareketlerinde bileyebildikleri güç... Jude topu bir Chelsea oyuncusundan kapıp sahanın diğer ucuna doğru koşmaya başladığında neredeyse ağlayacaktım. Koşarken topu önüne aldı, sol taraftaki takım arkadaşlarından birine pas verdi, o da topu ayaklarıyla o kadar ustaca kontrol etti ki neredeyse topu gözden kaybediyordum.

Top Jude'a doğru geri fırladı ve Jude, bir sonraki hamleyi beklemek üzere kollarını açmış olan kalecinin üzerine yürüdü.

Jude'un sağ ayağı geri çekildi ve topu tam önünde uçarken yakaladı. Top kavis çizerek, mükemmel, güzel, imkansız bir şekilde ağların üst köşesine gitti ve kalabalık patladı.

Biz çığlık atarken Lewis beni dev bir ayı gibi kucakladı ve yanımdaki küçük yaşlı kadın da aynı şeyi yaparken kolunu belime doladı.

Düdük çaldı ve galibiyetin coşkusuyla uyuşturucu falan almışım gibi hissettim.

Tüm duyularım harekete geçti, tenim uğuldadı ve kalbim çarpmaya başladı. Ve maç boyunca ilk kez Jude'un koltuklarımıza baktığını gördüm.

Saçları dağınıktı ve forması kirliydi ama gülümsemesi

Kör edici.

Çılgınca el salladım ve o da yumruğunu havaya kaldırdı.

"İşi bittiğinde benimle onunla buluşmaya gelmek ister misin? Belki sizin barda bir şeyler atıştırırız?"

Lewis gülümsedi, yüzü kutlamalardan dolayı kızarmıştı. "Eğer ikiniz daha sonra bir şeyler atıştırmak isterseniz, merhaba demek isterim ama geri dönmek zorundayım. Ona benim adıma tebriklerimi ilet, olur mu?"

Bana kısa bir süre sarıldı ve kalabalığı stadyum dışına kadar takip etti.

Sahadaki oyunculara tekrar baktığımda Jude bize bakıyordu ama gülümsemesi eskisi kadar geniş değildi.

Belki o ve ben sürekli dikkatimizi dağıtacak şeyler ararken kendimizi kandırıyorduk ama elimi karnımın üzerinde gezdirdim ve bizi ileriye taşımak için elimden geleni yapacağıma yemin ettim. Artık geçmişe odaklanmak yok.

On Sekizinci Bölüm

JUDE

Lia Ward söz konusu olduğunda ilk gerçek duraksama anımı televizyona bağırdığı an yaşadım.

"Seni geri zekâlı," diye bağırdı, oturma odamda volta atarken elini saçına götürmüştü. "Tabii ki hücum edeceklerdi. Blok! Hadi, yakalayın onu, yakalayın, yakalayın!"

Yüzümü buruşturarak Washington Wolves oyun kurucusunun acımasızca çuvallamasını izledim. Lia inledi, derin bir nefes alarak koltuğa geri çöktü.

"İyi misin?" Temkinli bir şekilde sordum. Normalde elimi sırtında gezdirip rahatlatıcı daireler çizebilirdim, hoşuna gittiğini öğrendiğim bir şeydi bu. Aslında her türlü fiziksel şefkat Lia'nın bir kedi gibi mırılamasına neden olurdu. Ama bu onu Amerikan futbolu izlerken gördüğüm ilk deneyim olduğu için biraz ürkek hissettim. Bunun başlıca nedeni, onu sakinleştirmeye çalıştığım son seferde elimi itmesi idi.

"Hayır, iyi değilim." Bir sonraki oyunda ellerini havaya kaldırdı. "Ne yapıyor bu? Neden başka bir pas oyunu yapıyorsun? Bizi çizgide öldürüyorlar." Telefonunu çıkardı ve çılgınca bir mesaj yazdı. "Aptal. Ne salak ama."

"Koç'a önerilerini mi gönderiyorsun?" Alay ettim.

"Evet."

Kaşlarım havaya kalktı. "Şaka yapıyordum, aşkım."

Bana doğru baktı. "Ben de öyle. Kız kardeşim Isabel. "Ahh.

Oyun analizine katılıyor mu?"

"Evet, baş antrenör tam bir aptal. Geçen sene kovulmalıydı. Allie'nin neden devreye girmediğini anlamıyorum."

Başımı eğdim. "Allie kim?"

"Paige-Logan'ın karısı- onun en iyi arkadaşı. Allie Wolves'un sahibi."

"Tanrım," diye mırıldandım, "spor kraliyetini hamile bıraktığımdan haberim yoktu." Lia karnıma bir şaplak attı, ben de sııttım.

"Ve Isabel de birkaç hafta içinde ziyarete gelecek."

Cevap vermeden önce, Wolves hücumunun ilk sayıyı alamamasını kaşlarını çatarak izledi. "Evet. Isabel'i seveceksin. Isabel'i seveceksin, çünkü onun tarafından korkutulmayacaksın."

"Çoğu insan öyle mi?"

"Oh, evet." Lia güldü. "Seattle'da bir boks stüdyosunu yönetiyor ve yemin ederim, ona bir kez bakarsınız ve bilirsiniz ki... bu hatun terlemeden kıcıımı tekmeleyebilir. Sert, zeki ve komik biri. O en iyi abla çünkü Isabel etraftayken kimsenin bize bulaşmayacağını hep biliyordum."

Onun ailesi benimkinden çok farklıydı. Onun ailesinden bahsedişini dinlerken, içine doğduğu bu sıra dışı grup aracılığıyla normal aile dinamiklerinin ne olduğunu anlamaya çalışan bir röntgenci gibi hissettim.

"Ve o da evde izliyor, ekrana manyak gibi bağılıyor mu?"

"Evet," diye cevap verdi hemen. "Paige ve Claire maçtalar ama muhtemelen manyak gibi çığlık da atıyorlardır. Bu bir aile özelliği."

"Öyle görünüyor."

"Ama"-parmağını kaldırdı- "aslında oyun sırasında Logan'a fikirler içeren mesajlar attım."

"."

"Beni görmezden geliyor." Düşünürken gözlerini kıstı. "Genellikle. Bir keresinde reklam arasında mesajımı gördüğünü ve önerdiğim savunma planını uyguladığını söylemişti."

"Şaka yapıyorsun."

Gözleri büyüdü. "Bu konuda *asla* şaka yapmam. Koşucu onların kıcını tekmiyordu. Logan'ın boşluğu doldurmak için iç defans oyuncusuna ihtiyacı vardı."

Güzel bir kakhaha atarak başımı arkaya attım. Kendime engel olamadım.

Maç başladığından beri Lia'nın gergin omuzlarının ilk kez rahatlaması için yeterliydi. Shepperton bugün izinliydi, hafta ortasında oynamıştık ve Pazar gecesi televizyonu kontrol etmek için yalvardı, böylece maçı izleyebilecektik

Çok sevdiği Wolves, kardeşinin oynadığı ve şimdi koçluğunu yaptığı takım. Savunma yeni bir seri için sahaya çıkarken kamera ona doğru kayıyordu.

Spiker, "Savunma koordinatörü Logan Ward görevi devraldığından bu yana takımın savunması üzerinde büyük bir etki yarattı," dedi.

Karşısındaki mırıldandı. "Gerçekten de öyle. Top çalma ve top kapmada sürekli olarak ilk üçte yer aldılar ve bu sezon şu ana kadar ligin en iyi skor üreten savunması oldular. Bunda Noah Griffin'in geçen yıl kadroya katılmasının ve Ward'ın koçluğunda gösterdiği gelişimin payı büyük."

Lia gülümsedi.

"Bu kız kardeşin Molly'nin erkek arkadaşı, değil mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Biz küçükken kapı komşumuzdu. Molly ona çok iğrenç bir şekilde aşıkta, bu yüzden Washington'da birlikte çalışmaya başlamaları tamamen kismet oldu."

Sevdiklerinin sevdikleri sporu yapmalarını izlerken onunla birlikte oturmak ilginçti. Profesyonel bir oyuncu olduğumdan beri ailem hiçbir maçına gelmemişti. Erkek kardeşim yılda birkaç kez gelirdi ama sonrasında onu hiç görmezdim. Hiç kimse kazandığımız için ne kadar heyecanlandıklarını söylemek ya da kaybettikten sonra beni teselli etmek için beklememişti. Hiç kimse bana tribünde manyak gibi çılgılık attığını söylememişti. Lia'ya kadar.

"Nasıl bir şey?" Kendimi sorarken buldum.

Güzel gözlerinde bir soruyla bana döndüğünde, sözlerimi hemen geri almak istedim.

"Ne?"

Sanki yuvarlanmışım da daha önce hiç incelemediğim yumuşak karnımı ortaya çıkarmışım gibi hissettim. Boğazım kurudu ve o bana öyle bakarken küstahça bir yanıt veremedim.

"Ailenin sevdikleri şeyi şekilde yapmalarını izlemek." Zayıf bir şekilde ekranı işaret ettim. "Okyanusun ötesinde, burada kanepemde oturup bu inanılmaz işi yapmalarını izleyebilmen için dünyada hâlâ yeterince ağırlıkları var."

Birden kendimi sorumu geçiştirmemesi için nefesimi tutarken buldum. Umarım bu konu üzerinde iyice düşünürdü çünkü çoğu ailenin neler hissettiğini bilmek istiyordum.

"Bu..." Durakladı, açıkça doğru kelimeleri arıyordu. "Bazen garip oluyor. Esas olarak kardeşimin kamerada olması benim için çok normal olduğu için. Bu konuda varoluşsal olarak çok fazla düşünmediğimi itiraf edeceğim, ancak diğer zamanlarda, şu anda olduğu gibi ... Onlar kardeşim hakkında konuşurken ben sizinle oturuyorum ve

müstakbel kayınbiraderim ve dürüst olmak gerekirse, onlara ailem demekten duyduğum gururdan ağlayabilirim." Gülümsedi. "Logan Super Bowl' kazandığında on iki yaşındaydım ve okula döndüğümde çok iğrençtim. O zaman şimdiki gibi büyüklüğünü takdir edememiştim ama sevdiğim insanların bir oyun üzerinde bu ölçekte bir etkiye sahip olduğunu bilmek oldukça havalı."

Başka biri olsaydım, daha az duygusal olarak bodur, daha az ... İngiliz olsaydım, muhtemelen onun sözleri karşısında gözlerim yaşardı. Lia'nın sömestr bittiğinde Seattle'a dönmesi gerektiğini düşünmemeye çalıştım ama böyle anları görmezden gelmek zordu çünkü onu özleyecektim. Onun yanımda olmasını özleyecektim ve bu düşünceden nefret edecektim, en az sağlıklı bir ilişki kurma konusunda ne kadar beceriksiz olduğum fikrinden nefret ettiğim kadar. Belki de tüm söylediği bu olsaydı, oyuna geri dönebilir ve böyle bir aileye sahip olmanın ne kadar güzel olduğuna hayret edebilirdim. Ama sonra tekrar konuştu.

Ve bunu yaptığında, kaderini mühürlemiş oldu.

Göğüs kafesimin arkasında neler olup bittiğinden, deri ve kemiklerin arasından hangi hassas duyguların kaçmaya cesaret ettiğinden tamamen habersiz bana gülümsedi. "Sanırım ben ve küçük nektarin için de öyle olacak, ha? Gelecek sezon Sheppertons formalarımızı giyeceğiz ve senin için manyaklar gibi bağıracağız. Şimdiye kadar duyduğun en gürültülü tezahürat grubu olacağız."

"Yapacak mısın?" Kabaca söyledim.

Kaşları gözlerinin üzerine doğru eğildi. "Elbette." Yavaşça elimi tuttu ve siyah kırmızı Kurt gömleğinin altındaki küçük yumrunun üzerine koydu. "Bu... bu bizi bir aile yapar, Jude. Her zaman arkanı kollayacağız."

Bana ne yapıyordu?

Özenle inşa ettiğim dünyamın dokusu neden ikiye ayrılmış gibi hissediyordu?

Lia'nın güzel yüzü benimkinde gördüğü şey karşısında yumuşadı ve yorum yapmak yerine dönüp oyunun sesini kesti. Eliyle yüzümü kavradı ve yavaşça öne eğilerek dudaklarıma yumuşak, kalp kırıcı bir öpücük kondurdu.

"Kural yok," diye fısıldadı. "Sadece... bunun nasıl olmasını istiyorsak öyle."

Bedenim beynimden önce yetişti. Ellerim kollarından yukarıya, ipeksi saçlarına doğru kaydı ve başını eğip öpüşmemizi farklı bir derinliğe taşıyabildim. Daha karanlık, daha lezzetli bir yere.

Ağzımın içine doğru iç çekti ve ben de onu kanepeye doğru ittim, üzerinde gezindim ve öpüşürken kollarımla başını kavradım.

Geri çekildim ve yavaşça gözlerini kırptırdı.

"*Benim* yatağım," dedim. "Kanepe yok, lanet olası tek kişilik yatak yok, sana hissettireceklerim dışında hiçbir şey için endişelenmek yok."

Lia gülümsedi. "Mükemmel bir fikir."

Koltuktan kalktım ve elimi ona uzattım. "mi?"

On Dokuzuncu Bölüm

LIA

Elini tuttuğumda parmaklarının gücü benimkilere dolandığında neredeyse duracaktım.

Bu özel bariyeri aşmak konusunda emin olmadığım için değil - hormonlarım onu pataklamam için bağıırıyordu - ama o merdivenden çıkmanın elektrikli havayı öldüreceğinden korktuğum için.

Haftalar önce, aramızdaki ilişkiyi neyin değiştirdiğini anlamaya çalışmayı bırakmıştım. Bazen kibarlıktan biraz daha uzun süren bir bakıştı bu. Bazen elini sırtımdan yukarı kaydırıyordu ve ben elimi pantolonunun önünden aşağıya sokmak istiyordum. Bazen nefes alıyordu ve ben de onun elini benimkinin önüne sokmak istiyordum.

Söylemeye çalıştığım şey kolaydı. O anlar geldiğinde de harekete geçtik. Nadiren yer değiştirmek için zaman ayırdık.

Ama çok ama çok yanıılmışım. Çünkü Jude onu tasmalı azgın bir köpek yavrusu gibi takip etmek yerine, elimi çekiştirerek yatak odasına giden merdivenleri çıkmasını sağladı.

"Biliyor muydun?" diye sordu hafifçe, ilk adımı atarken ellerim kalçalarımın etrafında kıvrılmıştı, "kışın kesinlikle mükemmel."

İkinci basamakta neredeyse takılıp düşünüyordum. "Öyle mi?"

Bir kahkaha attı ve ben kendimi gülümserken buldum. Evet, güzel bir kışım olduğunu biliyordum. Ward ailesinde genetik güçlüydü ve aile işlevsizliğinden sağlıklı bir pay almış olabilirdik, ama aynı zamanda yüksek elmacık kemiklerine, büyük mavi gözlere, uzun bacaklara ve harika bir kışa sahiptik.

Nefes nefese sorduğum sorudan sonra arkama dolandı, burnunu saçlarıma gömdü ve açgözlülükle içine çekti.

"Seni içime çekebilirim," diye mırıldandı.

"Kulağa acı verici geliyor." Sesim titriyor muydu? Sanırım titriyordu. Ellerim titriyordu. Kalbim titriyordu. Her santimimde onun gücüne işaret eden hafif bir titreşim vardı. Arkamda onu hissettiğimde bacaklarım beni zor tutuyordu, büyük, çok, çok büyük ve çok hazırды.

Evet, birbirimize dokunmuştuk ve evet, son birkaç aydır seks dışı seks sanatını mükemmelleştirmiştik, ama aynı zamanda onu tekrar hissetmeye çok ama çok hazırdım.

Jude ellerini yukarı kaydırды, gömleğimin eteklerini kavradı ve çekiştirdi. Durakladım çünkü büyük gösteriden hemen önce merdivenlerden düşmek istemiyordum. Gömleği arkamıza attı ve ağzını boynumun dibine dayayıp emmeye başladı.

"Lanet olsun," diye inledim, ikinci katın sahanlığına yaklaştığımda sütyenimi ustalıklıla çözdüğünde elim tırbazana sıkıca yapıştı. Islak ve sıcak dili boynumun hizasında gezindi ve zeki elleri gevşemiş kupların altından göğüslerimi kavradı. O kadar hassastılar ki yavaşça tısladım, başparmağının her nazık darbesi doğrudan bacaklarımın arasındaki neon tabela gibi parlayan tepe bağlıydı.

"Hazır mısınız? Bu şekilde mi?"

Oh lütfen, eğer sadece sesinden bile orgazm olamayacağımı düşünüyorsa, kendini kandırıyordu. En üst basamağı çıktım ve dönerek kollarımı boynuna doladım ve ağzına saldırdım.

Eğer düşünürseniz, öpücük garip bir şeydi.

Bazıları tatlı, kısa ve kuruydu; birbirini iyi tanıyan iki insan arasında bir bağlantı noktası olarak dudakların yerleşik hareketi. Bazıları ise tamamen farklı bir kategorideydi. Tutku ateşlemenin ötesine geçtiler. Şehveti körüklemenin ötesine geçtiler.

Bu öpücük, beni duvara doğru iterken ve kendini bana yaslarken, o aşkın öpücüklerden biriydi.

Bu öpücük Jude'un beni becermesiydi.

Bu öpücük Jude'un benimle sevişmesiydi.

İkisi arasındaki çizgi tamamen bulanıklaşmıştı.

O öpücükte kalbini tıpkı kendiminkini hissettiğim gibi hissettim. Dillerimizin kaygan , kurduğı yılankavi harekette, bacağımla tenine doğru uzanırken kalçalarını yuvarlamasıydı. Ve garip bir beklenti içindeydim.

onun yatağında, onun evinde, onun kolları beni sımsıkı sarmışken geriye doğru düştüğümü hissettim.

Koridordan açık kapıya doğru tökezleyerek yürüdük ve beni kollarına almak için dizlerinden eğildi. Başımı arkaya yasladım ve beni tam olarak kurtaramadığımız sutyenin hâlâ kısmen örttüğü göğüslerimin üst kısımlarını yaladı.

Beni yatağa yatırmadan bir an önce her şey yavaşladı. Başını kaldırdı ve normalde saklamayı başardığı şeylerle dolu bir bakışla beni mızrakladı.

Bundan çok daha fazlasını istiyordu, belki de hiç fark etmediğim kadar fazlasını.

Kanepede ona artık bir aile olduğumuzu söylediğimde yüzünde beliren ifadeyi düşündüm ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını, hatta akıllıca olup olmadığını kısa bir an için sorguladım.

Jude derimin çok derinlerindeydi ve o kısa süreli kırılganlık parıltısı onu daha da derine gömdü. İstesem bile onu çıkarabileceğimden emin değildim.

Dizini yatağa dayadı ve son derece dikkatli bir şekilde sırtım yatağa değene kadar bizi indirdi. Bunu bu kadar nazikçe başarması inanılmaz gücünün bir göstergesiydi. Beni tekrar öptü ve sırtım yukarı doğru kalktı çünkü teninin benimkine değmesini özlemiştim. Çabucak öpüşmeyi kesip tişörtünü çıkardı ve göğsü ile karnı önüme serilince mutlu bir iç çekişe engel olamadım.

Jude sırtıttı ve eğer ayakta olsaydım, bu sırtış dizlerimin bağını çözerdi.

O pantolonuyla uğraşırken ben de kendiminkini aşağıya doğru ittim, sadece siyah dantelli iç çamaşırımı bırakarak buyurgan bir kaşını kaldırdı. "Bırak beni, aşkım."

Ellerimi kaldırdım. "Otoriter."

Önümde tamamen çıplak duruyordu, neden ki? Mükemmellik için yontulmuş bir Yunan tanrısına benziyordu. Bir parmağını sütyenimin ortasındaki fiyonkun arkasına sokarak yavaşça aşağı çekti ve ben sadece küçük bir siyah dantel parçasıyla orada yatana kadar yavaş yavaş, işkence edercesine derimin santim santim açılmasını izledi. Sonra o da çıktı -yine sadece iki nasırlı parmağıyla bacaklarımdan aşağı çekerek.

"Çok güzel," diye fısıldadı. Jude yumruklarını yatağa yerleştirdi ve büyük bir kedi gibi üzerimde gezindi, sadece karnımın kıvrımına nazik bir öpücük bırakmak için durdu.

Açıklanamaz bir şekilde, o öpücükle gözlerim yaşardı.

Hayır, aramızdaki bu an her neyse, aptalca değildi ve kötü bir fikir de değildi.

Mezarıma onu böyle hatırlayarak gideceğim. Ağzıma bir başka yakıcı öpücük kondurduğunda aklımdan geçen düşünce buydu.

Beni eliyle ilk kez tepeye çıkardığında kalbimden geçen düşünce buydu. Sonra kulağıma zevkimin mükemmel olduğunu, hayatında gördüğü en güzel şey olduğumu ve beni tekrar hissetmek için sabırsızlandığını fısıldadı. Geceler boyu bunun hayalini kurmuştu.

Bir yanım pozisyonlarımızı tersine çevirmek istiyordu, böylece onun üzerine oturup zevk almasını izleyebilecektim. Tüm kontrolü bıraktığında yüzünde beliren o anı -gözlerimi kocaman açarak- görebilmek için.

Ama güçlü bir eliyle kalçamı sıkıca kavrayıp içeri ittiğinde nefesim kesildi. Bunun dışındaki tüm fikirlerimi kaybettim.

Jude ilk başta o kadar yavaş hareket etti ki neredeyse ona bağıracaktım, neredeyse tırnaklarımı sırtına geçirecektim, neredeyse tükenmemiş hayal kırıklığıyla tekrar patlayacaktım.

Tenime net olmayan şeyler fısıldadı, kulaklarımdaki uğultu ve gürültünün ardında anlayamadığım şeyler. Doğrudum, ellerimi başımın üzerine uzatıp avuç içlerimi yatağın başlığına dayadım. Başını kaldırdı ve nefes nefese bir süre yüzüme baktı.

Jude şaşkın görünüyordu. Kafası karışmış görünüyordu. Sanki biri onu dümdüz etmiş gibi görünüyordu.

Ama zevk yüklü bir itirafta bulunmak yerine, yürüdüğü ipi uzatmayı bırakmaya hazır olduğu anı gördüm. Çenesi sıkıştı, yüzündeki koyu renkli tüylerin arkasında bir kas patladı ve oh, oh, hareket etmeye başladı.

İkinci zirveyi aştığımda neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordum, sırtı terden kayganlaşmıştı ve gözleri, bu kadar harika hissetmeseydim beni korkutabilecek bir yoğunlukla benimkilere dikilmişti.

Kalçalarının özellikle acımasız bir darbesine doğru eğildim ve o da adımı haykırdı.

O, şüphesiz, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Jude birkaç yavaş hareketten sonra üzerime yığıldı ve kollarımı ona doladım, kalçalarımı kalçalarının etrafında sıktım ve omzunu öptüm.

"Vay canına," diye , kalbim kaburgalarımın arkasında titreyerek, şangırdayarak atıyordu.

Başını kaldırdı ve tekrar sırttı, öyle aptalca bir sırtıştı ki kahkahayı bastım. Jude da güldü ve elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi.

Temizlendikten sonra yorganın altında yanına sokuldum ve göğsünün derinliklerinden gelen rahatlama iç çekişi beni tekrar gülümsetti. Seksin bazıları için bir bağımlılık haline gelmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Onun yanında yatarken hissettiğim güç duygusu, rahatlamış coşku benzersizdi. Varlığından bile haberdar olmadığım en yüksek

mertebe. "Gece kalacak mısın?" diye sordu.

Hafifçe döndüm ve başımı omzuna yasladım. "Bilmiyorum, küçük dairemdeki küçük yatağım şu anda çok çekici geliyor."

Yan tarafımı gıdıkladı ve ben de onun tenine doğru güldüm.

Jude sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kaldı, parmaklarını karışmış saçlarımın uçlarında gezdirmekten başka bir şey yapmadı. Konuştuğunda sesinin gürültüsünü kulağımın dibinde hissedebiliyordum.

"Bu hafta küçük bir tatil yapmak ister misin?"

Mutlu bir şekilde sırttım. "Evet. Kaçabilir misin?"

"Yapabilirim, evet. Önümüzdeki hafta sonu uluslararası tatilimiz var. Maç yok."

Çenemi göğsüne dayayarak parmak uçlarımla çenesindeki kılları ovuşturdum. "Nereye gitmeliyiz? Henüz görmediğim çok yer var."

"Haworth'tan erken ayrılmak zorunda kaldın, değil mi?"

"Evet. Birinin doğmamış çocuğu *Birinin* doğmamış çocuğu beni sersemletti, sonra aynı kişiyi bir gazetenin kapağında gördüm ve eve gelip hamilelik testi yapmak için seyahatimi kısa kestim."

Nefes verdi. "Keşke tüm bunlarla daha iyi başa çıkabilseydim."

Göğsünü öptüm. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama sanırım şu anda iyi bir yerdeyiz, değil mi?"

Jude yüzümün yan tarafını kavradı ve yumuşak bir öpücük için beni yukarı çekti. "Evet, öyleyiz."

Geri çekildiğimde ona sırttım. "Yani beni Brontë ülkesine geri mi götürüyorsun?"

"Eğer istersen. Beni akıllı yapabilir, bu ünlü hanımlar hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlatabilirsin."

"Tamam." Şimdiden ona tekrar binmek istemesi mümkün müydü? Çünkü adamın neredeyse hiç iyileşme zamanı olmamıştı ama plan yapmaya başladığında

Zamanımı kısa kesmek zorunda kaldığımı hatırladığı için edebi idollerimin memleketine geri dönmek için yaptığım yolculuklar bana her türlü şeyi hissettirdi. Seksi şeyler.

"Gözlerindeki o bakış da ne?"

Alt dudağımı ısırdım ve bakışlarının hareketi takip etmesini izledim. "Bir tahminde bulun."

Elleri sırtımda aşağı doğru hareket etti, bir avucu yavaşça çıplak popomu kapladı. "Yeteneklerime çok güveniyor olmalısın. Ben yaşıyım, aşkım."

Kendi elim keşfetmeye başladı. "Şu anda oldukça *dinç* hissediyorsun."

Güldüğünde, seksi, sessiz, nefes nefese bir kahkaha, göğsünü ittim, bacağımı kucağına doğru salladım ve tam olarak daha önce hayal ettiğim şeyi yaptım.

Yirminci Bölüm

JUDE

Haworth'ta geçirdiğim son birkaç saat içinde Lia'nın gözlerindeki belli bir bakışa bağımlı hale gelmiştim. Bazı şeylerin bunu tetiklediğini keşfetmiştim.

- Çörekler (en azından iyi çörekler. İlk kafe durağımızda tehlikeli bir tane yedi ve peçetesine tükürdü)

- Ünlü edebiyatçıların köyün gençlerine ders verdiği eski okul binaları

- Orgazmlar

Bunlar öncelik sırasına göre sıralanmadı elbette, çünkü Haworth Köyü'nü birlikte keşfederek geçirdiğimiz iki gece boyunca o bakışı defalarca gördüm. Kilise binasına girdiğimizde elimi tuttu ve o kadar sıktı ki parmaklarımın kopacağını sandım. Brontë'lerin yaşadığı ev olan Parsonage Müzesi'nden geçerken, sessizce kokladığını duydum. Telaşla, iyi olduğundan emin olmak için onu kendime çektim, ama yüzünde öyle göz kamaştırıcı bir gülümseme vardı ki, kendimi karşılığında gülümserken buldum.

"Mutlu gözyaşları," diye fısıldadı. "Beni geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Onu oradan öptüm, yumuşak ve hızlı bir şekilde ve bunun yapılacak çok normal bir şey olduğunu hissettiğimi hatırlıyorum.

Normal bir günün ortasında hızlı bir öpücük.

Eşyalarımızı toplayıp Londra'ya dönmek üzere otel odamıza dönerken parkta yürürken bana yakın yürümesi.

Küçük bir kafede oturup sessiz bir öğle yemeği yerken parmaklarımız birbirine sürtünüyordu.

O üç gün ve iki gece boyunca, köyde kiraladığımız kulübede bana sarılmış haldeyken, her şey son derece normal hissettirdi. Gördüklerimizde, yemek yediğimiz yerlerde ya da sabahları yataktan çıkarken acele etmedik.

O dizüstü bilgisayarında çalışırken, notlar taş zemindeki sağlam ahşap masanın üzerine saçılırken, ben de arkadaki küçük bahçede çalışıyordum. İkimizin de dikkatini dağıtacak önemli bir şey yoktu.

Belki de dünyanın geri kalanının günlük olarak yaşadığı şey buydu. Ama benim için çok yabancıydı. Keyifliydi ama yine de tuhaftı. Ve tam tersine, ailemin bana her zaman yaptığım şeyi yapmak için fedakârlık ettiğimi söylediği türden bir şeydi.

Bir ailenle normal bir hayat istemiyor musun? Seni seven bir kadın ve yetiştireceğin çocuklar? Her yıl milyonlarca sterlin için bir topun peşinde koşarak nasıl bir hayat yaşayacağını sanıyorsun?

Bu, birinci ligden ilk tekliflerimi aldığım dönemde annemin bana sorduğu bir soruydu. Babam o noktada pes etmişti. Almanya Bundesliga'daki başarımın yolumu sağlamlaştırdığını biliyordu. Eve dönmem ve dünyanın en güçlü liglerinden birinde hakimiyet kurmam an meselesiydi.

Bavullarımızı toplayıp kapıyı kilitlerken, Lia'yı içimde uyanan bir başarı duygusuyla izledim. Gözlerindeki bakış, çörekler hariç, hepsi ona getirebildiğim şeylerden kaynaklanıyordu.

Ailemin asla yapamayacağını düşündüğü bir şeyi başarmıştım.

İyi bir kadın, akıllı, seksi, komik ve yetiştirmesi gereken çocukları vardı. Ve hala, ben birinci sınıf bir oyuncuydum.

Lia siyah saçlarını başının üstünde topuz yapıp bana bakarken aklım başımdan gitti. "Orada neler oluyor?"

Gözlerimi kırptım. "Şimdi ne olacak?"

Şakağına dokundu. "Çok derin düşüncelere dalmış görünüyorsun." Yaklaştı ve ellerini göğsümde gezdirdi. Doğal olarak benimkiler de onun kalçalarına yerleşti. Onu daha yakına çektiğimde gözleri yumuşadı. "Bu çok seksi."

Mırıldandım ve yeni ortaya çıkan boynunun kıvrımına bir öpücük bıraktım. "İlginç bir şey yok."

Lia iç geçirdi ve kucağımda tamamen eridi. Birkaç dakika boyunca öylece durduk ve ondan önce ne kadar zamandır birinin bana sadece zevk için sarıldığını hatırlamaya çalıştım.

Belki de bu yüzden ona ulaşabildiğim her an dokunmaya bağımlıydım. Çünkü yapabiliyordum ve çünkü harika hissettiriyordu. Bu dokunuşların satır aralarını okumuyordum, o da okumuyordu. Kazara da olsa, oldukça dikkat çekici birini-bir şeyi-bulmuştum.

İşte o sessiz kucaklaşmada ve bunun gücünü fark ettiğimde aklıma bir fikir geldi.

"Dönüş yolunda küçük bir dolambaçlı yola ne dersin?"

Lia'nın yüzü heyecanlı bir sırtışa dönüştü. "Evet derim."

Benim kızım her zaman maceraya hazırdı. Kaybettiği bir maça gitmek için heyecanlanırdı, çünkü atmosfer elektrikliydi, bunu deneyimlemek için yağmur altında saatlerce ayakta durmaktan korkmazdı. Yeni bir şey deneyimleme düşüncesiyle gözlerindeki o bakışı tekrar izlerken, umutsuzca bunu doğru yapmak istedim. Hiç sahip olmadığım bir ebeveyn olmak istiyordum. Çocuğumun bu güzel kadınla sevgi ve destek , ona heyecanı, macerayı ve sadakati öğretmesini ve umarım benim de onlara sıkı çalışmayı, cesareti ve sevdiğin bir şeyi yaparak hedeflerine ulaşmanın güzelliğini öğretmemi istiyordum.

Kısa bir süre sonra arabama geri döndük ve bulutlu bir Kasım gökyüzünün altında Batı Yorkshire yollarında ilerliyorduk. Uzakta beliren çelik fabrikası Stocksbridge'e yaklaşıırken, nereye gittiğimizle ilgili bana tek bir soru bile sormadığına inanamıyordum. Lia koltuğunda rahatlamış, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle manzarayı seyrediyordu.

"İnsanların benim eyaletimde araba kullanırken bu kadar heyecanlanıp heyecanlanmadıklarını hep merak etmişimdir."

"Ne demek istiyorsun?" Kasabadan uzaklaşıp büyüdüğüm çiftliğe doğru bir dönüş yaptım, yollar küçülüyor, yeşil kırlarda evler birbirinden uzaklaşıyordu.

"Bunların hepsi senin için normal, biliyor musun? Ama gördüğüm her taş ev, her mükemmel küçük yeşil çit ya da inişli çıkışlı tepe, evimde gördüklerime hiç benzemiyor ve hepsini içime çekmek istiyorum. Acaba insanlar Seattle'da arabayla dolaşırken böyle hissediyorlar mı?"

Ona eğlenerek baktım. "Sanırım öyle. Washington'da dağlar var, değil mi?"

"Oh, evet."

"O zaman hepsinin de senin gibi pencereden aval aval baktığını tahmin ediyorum, aşkım."

Karnıma bir şaplak attı ve ben de güldüm. Bu iyi bir anlık dikkat dağınıklığıydı çünkü son dönemeci döndüğümde ailemin evi bir sonraki tepenin hemen üzerinde yükseliyordu. Tamamen aynı görünüyordu. Zihinsel olarak, en son ne zaman döndüğümü hatırlamak için bazı hesaplamalar yapmak zorunda kaldım. Genellikle Lewis'in evinde ya da barında toplanırdık, böylece ikimiz de tarafsız bir zeminde olurduk.

Ev yıpranmış taşlardan ve koyu renk çerçeveli pencerelerden oluşuyordu, muhtemelen oraya son gittiğimde değiştirilmesi gereken pencerelerle aynıydı. Beş yıl olduğunu tahmin ediyordum. Tahta çitler zümrüt rengi otlar boyunca uzanıyordu ve evin yakınında birkaç semiz koyun otluyordu. Ahır boyanmıştı, taze bir beyaz kat ahşap kalasları kaplıyordu. En son gittiğimden beri yeni eklenen keçilerin sesini duyabiliyordum ve Lia arabadan iner inmez çitlere doluştuklarında haykırdığında gülümsemeye çalıştım.

"Ne kadar şirinsiniz çocuklar?" dedi, özellikle atılgan bir tanesi grubun üzerinden atlayıp elindeki yiyeceği bulmaya çalıştığında gülerek. "Tanrım. Keşke hazırlıklı gelseydin." Gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırdı ve evi çevreleyen geniş araziye baktı. "Neredeyiz biz?"

Cevap veremeden sessiz bir ses araya girdi. "J-Jude?"

Annem mutfağa açılan kapıda duruyordu, elinde parlak kırmızı bir havlu vardı ve bana kanlı bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. Saçları hâlâ koyu renkti, şakaklarına doğru bolca kır düşmüştü, bu hiçbir zaman saklama ihtiyacı hissetmediği bir şeydi.

Lia'nın yanına geldim ve elimi sırtına koydum. Gözlerinde bir buçuk milyon soruyla bana baktı. Ona gülümsedim, sonra tekrar eve baktım. "Merhaba anne."

"Ohhhhh," diye nefes aldı Lia. Bana bir bakış attı. "Beni uyarabilirdin," diye fısıldadı nefesinin altından.

"Sürpriz," diye fısıldadım.

Lia çenesini kaldırdı ve bir eliyle saçlarını düzeltti. Eve dönmekten başka bir plan yapmadığımız için, kot pantolon üzerine büyük bir kapüşonlu sweatshirt ve uzun kahverengi botlarla rahat bir şekilde giyinmişti. Ona baktığımda hamile olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Genç ve güzel görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Annem sordu, gözleri benden Lia'ya ve tekrar bana dönüyordu.

Bir elimi Lia'nın omuzlarına doladım. "Haworth'ta birkaç günlüğüne tatile çıktık. Eve dönerken bir merhaba demek için uğrayalım dedik."

Elini kaldırdı ve göğsünün üzerine koyarken elindeki titremeyi fark ettim. "Doğru. Baban arka sahada. Yaklaşık otuz dakika daha dönmeyecek."

Başımı salladım, tam o sırada Lia boğazını sertçe temizledi. Doğru.

"Bu Lia Ward, anne."

Lia gülümseyerek elini uzatmak için ilerledi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan McAllister."

"Sen Amerikalısın."

Lia'nın yüzündeki gülümseme derinleşti, yanağında bir gamze belirdi. "Oğlun bunu tanıştığımız gece neredeyse aynı tonda söylemişti."

Annem gülümsemedi. Muhtemelen bizi gördüğüne pek sevinmediği içindi.

Sürprizleri iyi yapamadılar. Rutinlerinde, programlarında herhangi bir değişiklik kesinlikle söz konusu değildi.

Lia'nın gülümsemesi yavaşça soldu. "Ne tür bir çiftçilik yapıyorsunuz? Jude bana pek bir şey anlatmadı."

Mırıldandı. "Tabii ki yapmadı. Koyunlarımız ve keçilerimiz var. Süt ve peynir satıyoruz, koyunların yünlerini ve tabii ki etlerini. Ama turlar da yapmaya başladık. Kocamın işi bu. Tur için bir okul grubunu buraya getirdi."

Başımı geriye attım. "Öyle mi? Babam insanların çiftliğinin etrafında dolanmasından nefret eder."

"Tarım turizminde iyi para var, Jude." Lia'ya kısa bir süre baktı. "Hepimiz oyun oynayarak yılda milyonlarca sterlin kazanamayız."

Lia'nın ağzı açık kaldı, sonra da kapattı.

Dışarıdan tepki vermemiş olabilirim ama o öyle istememiş olsa bile ok derinlere gömülmüştü. Ailemle ilgili olan şey buydu. Yaptığım şeyden, elde ettiğim başarıdan duydukları rahatsızlıkla, farkında olduklarından bile emin olmadığım keskin bir küçümseme seviyesine ulaşmışlardı.

"Çok doğru anne." Çenemi kaldırdım. "Yine de sana gönderdiğim çekleri bozdurabilirsin, eğer turne yapmaktan bu kadar nefret ediyorsa."

"Kendi kendimize yetebilecek durumdayız, Jude." O çenesini biraz kaldırdı. "Senin kuyruğuna takılmak en iyi

diğerleri."

Lia, beklediğim gibi, bu iğnelemenin geçmesine izin vermedi. Yine gülümsedi ama bunun ona neye mal olduğunu görebiliyordum. "Seninle yeni tanıştığımı ve benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini düşünürsek, bunun bana yönelik olmadığını umuyorum."

Annemin yanakları pembe pembe kızardı. "Hayır, sen değil. Kulağa öyle geldiyse özür dilerim. Geçmiş deneyimlerimiz bize onunla tanışan hemen herkesin ondan bir şeyler istediğini öğretti, hepsi bu."

"Şey," dedim yavaşça, "sanırım tanıştığımızda Lia'nın benim kim olduğuma dair hiçbir fikri olmadığını bilmek hoşuna gidecektir. Futbola -ne demişti, aşkım?- sıkıcı mı demişti?"

Lia gözlerini kırptırdı. "Evet. O çizgide bir yerde. Ben sadece... Oyunu şimdi anladığım gibi anlamıyordum."

"Michaelmas'ta Oxford'da okuyor," dedim Lia'ya gözlerinde temkinli bir merakla bakan anneme. "İngiliz Edebiyatı alanında yüksek lisans yapıyor."

Bu onu biraz olsun yumuşattı. Annem her zaman okumayı severdi.

Lia annemle benim aramda bir bakış attı. "Brontë'ler konusunda uzmanım. Jude beni bu yüzden Haworth'a götürdü," dedi ve gergin bir gülümsemeyle bana baktı.

"Ben de papaz evi müzesini hep sevmişimdir," dedi annem. Ona şöyle bir baktım. "Oraya gittin mi?"

"Bazı yerlere seyahat ediyorum, Jude," diye cevap verdi net bir şekilde.

Beni edep sınırlarının biraz dışına iten, sesindeki o sert cevap, o savunmacı sertlikti. "Doğru. Sadece beni işimi yaparken görebileceğin bir yerde değil, tamam mı? Ve kesinlikle ben istersem olmaz."

Lia parmaklarını benimkilere doladı, gözleri yere odaklanmıştı.

Annem çenesini kaldırdı. "Bize hiç haber vermedin, Jude. Her zaman olduğu gibi, sırf sen istedin diye dünyanın dönmeyi bırakmasını bekliyorsun. Ama insanların senin kaprislerine boyun eğmeyen hayatları ve işleri var."

"Senden kaprislerime boyun eğmeni istemiyordum anne."

"Öyle değil ?" Üzgün bir şekilde başını salladı. "Maçtan önceki gece yarısı babana mesaj , bir *rica* bile etmemişsin, *gelmen benim için çok anlamlı olurdu*."

Boştaki elimle Lia'yı işaret ettim. "Onunla tanışmanı istedim anne. Bu yüzden maça gelmeni istedim. Lewis sana söylemedi mi?"

"Birkaç haftadır kardeşinle bağlantı kuramadım. Biz meşguldük, o da öyle. İşlerimizi yapıyorduk."

Lia başını kaldırdı ve bana anlam veremediğim bir bakış attı.

Yutkundum, bunun neden farklı bir şekilde sonuçlanmasını beklediğimi merak ediyordum. "Ben kim oluyorum da gerçek işten anlıyorum, öyle mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yapmak zorunda değildin," diye karşılık verdim.

Annem nefes verdi, hatırladığımdan daha yorgun ve yaşlı görünüyordu. "Neden böyle geldin Jude? Ne olacağını düşünüyordun?"

Ona Lia'nın hamile olduğunu, ilk torununun yolda olduğunu söylemek dilimin ucundaydı ve bana hissettirdiklerini ona asla ama asla hissettirmeyecektim. Ama onunla beş dakika bile geçirsem her şey boka sarıyordu. Ailemle olan ilişkimde kendi kendini imha düğmesine nasıl basacağımı biliyor olabilirdim ama ben bile o kadar aptal değildim.

"Biliyorsam ne olayım anne. Benim için önemli biriyle tanışırsın ve ayaklarımızın dibinde patlamaz diye düşünmüştüm ama sanırım bu biraz fazla şey ummaktı, değil mi?"

Çenesi titriyordu ama gözünü bile kırpmadı.

"Babama selamımı söyle."

Arabaya doğru dönmeye çalıştığımda Lia beni tuttu ve ona sorgulayan bir bakış attım ama gözleri anneme kilitlenmişti.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan McAllister," dedi. Lia, annemin şaşkın bakışları tekrar yüzüne gelene kadar yerinden kıpırdamayı reddetti. "Ve umarım yakında daha iyi koşullar altında tekrar görüşebiliriz. Burada ne yaptığınız hakkında daha fazla şey duymak isterim."

Annem titrek bir nefes verdi ve başını salladı. "Ben de memnun oldum canım."

Sonra Lia benim önden gitmemi beklemek yerine döndü, beni arabaya kadar sürükledi ve tekrar binmek için elimi bıraktı.

Çiftlikten uzaklaşan toprak yola girene kadar tek kelime etmedi ve söylediğinde kendimi sözlü bir tirada hazırlamış buldum.

"Pekala," dedi usulca, "pek çok şeyi açıklıyor, değil mi?" Bir kahkaha attım. "Evet. Sanırım."

"En azından gelecek hafta Isabel'i havaalanından aldığımda ona artık annenle tanıştığımı söyleyebilirim."

Ayağımı gaz pedalına bastırarak Lia'nın gergin ses tonunu ve alnındaki endişeli kırıksıklığı görmezden çalıştım. Elinde tutmadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

dönüş yolunda elimi tuttu. Ya da onu Oxford'a bıraktığımda, bana verdiği öpücük hafifti.

"Bu güzel kaçamak için teşekkür ederim," diye fısıldadı, ellerini gömleğimin yakasında gezdirirken.

"Bana kızgın mısın?" Az önce aramıza bir uçurum soktuğum hissine dayanamayarak sordum.

"Kızgın değilim, hayır," dedi. "Ben... senin için üzgünüm, sanırım. Tam olarak ne hissettiğimi bilmiyorum."

Bu biraz yardımcı oldu ama tamamen değil.

Doğru yaptığım tek şey birden kendimi tehlikeli hissettirdi. Onu tekrar öptüm, yanımdan geçen birkaç göt deliğinin ısıklarını duymazdan geldim.

Nefes nefese bir kahkaha atarak uzaklaştı.

"Yakında konuşuruz, tamam mı?" diye sordum.

Lia başını salladı. "Evet."

Ama arabayla uzaklaşırken, kendi ölümüm için zemin hazırladığım hissinden kurtulamıyordum.

Bölüm Yirmi Bir

LIA

ISABEL ve ben o geldikten sonra üç gün boyunca mutlu bir kardeş birlikteliği yaşadık.

Heathrow'da çığlıklar, ağlamalar, kucaklaşmalar ve halkımdan birinin nihayet burada benimle olmasından duyulan derin mutluluk vardı.

İlk birkaç gün gerekli turistik şeyler ve jet lag iyileşmesi vardı. Bangers ve püre yedik, otobüs turları yaptık ve o bira içti (ben sadece bir yudum içtim çünkü ara sıra bira içmeyi gerçekten çok özlemiştim).

"girebilir miyiz? Sanırım bir Union Jack tişörtüne ihtiyacım var."

"Bunun gibi yüzlerce farklı mağazanın önünden geçeceğimizi biliyorsunuz."

Sırıttı. "Turisti şımartın lütfen. Beni akşama kadar uyanık tutacak şey buysa, o zaman bir tişört bulmama yardım edeceksin."

Ellerimi kaldırdım. "Yeterince adil."

Benden daha hızlıydı, kısmen bacakları daha uzun olduğu için, ama aynı zamanda... hamile olmayan insanlar hamile insanlardan daha hızlıydı.

"Karnın çok güzel," diye yorum yaptı ve askıları raftan aşağı indirirken bana hızlıca bir bakış attı.

Elimi üzerinde gezdirdim. "Kendimi iyi hissediyorum. On bir hafta civarında enerjim yerine geldi ama yemin ederim, bu kadar çörek yemeye devam edersem bir kilo alacağım."

Isabel gülümseyerek bir gömleği kaldırıp baktı. Yüzünden ne söyleyeceğinden emin olmadığı anlaşılıyordu.

"Ne oldu?"

Gömleği dikkatlice yerine astı. "Bir şey yok."

Üzerinde Kraliçe Elizabeth'in David Bowie'yi andıran kırmızı ve mavi bir şimşek çizgisi bulunan siyah beyaz bir resminin yer aldığı beyaz bir tişörtü elime aldım.

Isabel sırtıttı ve eliyle işaret etti. "Mükemmel."

Tişörtü aldıktan sonra biraz dolaştık. Isabel öğrenci olmadığı için onu Rad Cam'in (Oxford'un en ünlü binalarından biri olarak da bilinen Radcliffe Camera) içine götüremedim ama ona oturup çalışmak için en sevdiğim yeri gösterebilirdim. İlk birkaç gün boyunca Oxford'da bu şekilde ilerledik, onun kafein alabileceği, benim yemek yiyebileceğim ve evde kaçırdığım şeylerin küçük parçacıklarını alabileceğim oturmak için küçük köşeler bulduk.

"Peki ya Emmett?" Ben sordum. "O nasıl? Biriyle konuştuğumda hiç ortalıkta görünmüyor."

Isabel gülümsedi. "Küçük prens iyi. Ona sen doğum yaptığında favori tahtından indirileceğini söyledim bile."

". "

"Evet, öyle yaptım. Çocuk hazırlıklı olmalı."

Gözlerimi devirdim. "Sende yarı kamyon inceliği var, Isabel. O dokuz yaşında.

Kimse kimsenin yerini almayacak."

Cappuccino'sunun kenarından bana baktı. "Yine de orada yaşayacaksın, değil mi? Eve gittiğinde?"

Parmaklarım çöreği kopardı ve üzerine krema ve reçel sürmek için acele etmedim. Bu ablamdan aldığım ilk soru değildi ama en bariz olanıydı.

"Sanırım," dedim. "Bunu gerçekten düşünmemiştim."

Isabel mırıldandı. Konu kapandı. En azından bir gün daha.

Seyahatinin dördüncü gününde, birkaç gece için başka bir otelde yer ayırttığı Londra'ya doğru yola çıktık ve onun ısrarı üzerine, onunla kalmak için bir çanta hazırladım, o sabahın geç saatlerine kadar uyurken ben de makalem üzerinde çalıştım. Hyde Park'ın hemen köşesinde, sakın bir mahallede ağaçlarla çevrili güzel bir sokaktaydık ve bir sokak köşesinde taşan bir çiçek arabasının fotoğrafını çekmek için durduğunda beni tekrar dürttü.

"Hiç isim düşündünüz mü?"

Elim doğruca karnıma gitti. Son birkaç haftadır kendimi bunu daha çok yaparken buldum. Bu ilginç bir tür güvenceydi. Evet, şişlik hala oradaydı, sanki ağrıyan sırtımdan, doymak bilmeyen iştahımdan ve kocaman göğüslerimden anlaşılmıyormuş gibi.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim.

Çiçek satan kadına el sallayarak veda ettik ve Hyde Park'a doğru köşeyi dönmek için kapüşonlarımızı yukarı çektik.

"Isabel bir kız için her zaman klasik bir seçimdir," dedi yaklaşık bir blok sonra. Nefesimin altında gülerek omzumla onu dürttüm. "Eğer bir kızsaa, kullanabileceğim soyadı sıkıntısı yok."

"Doğru." Bir an için bu konuyu da kapatacağını düşündüm. Caddeyi geçtik ve siyah ferforje kapılardan parka girdik. Önünden geçtiğimiz ilk fiskiyelelden birinin fotoğrafını çekmek için çömelirken, "Kar yağacağını sanıyordum," dedi.

"Seattle'a benziyor." Ellerimi montumun içine soktum ve titredim. "Kar yağacak kadar soğuk olabiliyor ama bu pek yaygın değil. Çok yağmur yağıyor, çok bulut var ama açıkçası umurumda değil."

Ayağa kalktı ve parka baktı. Jet lag'i geçtiği için gözlerinin altındaki koyu halkalar kaybolmuştu. Neden onu son gördüğümde bu yana geçen aylar içinde değişmesini bekler gibi incelediğimi bilmiyordum. Belki de *ben* çok değiştiğim içindi. Ama o aynı Isabel'di, uzun boylu ve dikkat çekiciydi. Hepimizden daha koyu olan saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve başını siyah bir şapkayla örtmüştü. Rahat giyinmiş olsa bile, onda göz korkutucu bir şeyler vardı ve yanından geçerken dikkat çekiyordu.

Tekrar yürümeye başladığımızda ona "İyi görünüyorsun," dedim. "Sen de öyle."

"Hamile gibi görünüyorum, Isabel. Bunu söylemek zorundasın."

"Bir bok söylememe gerek yok, Lia. Nasıl görüldüğün konusunda endişelenseydim, sana sağlıklı beslenip beslenmediğini ya da yeterince egzersiz yapıp yapmadığını sorardım." Alaycı bir gülümsemeyle yanıtını yumuşattı. "Görünüşün endişelendiğim şeylerden biri değil."

Yürümeyi bıraktım. "Bu da ne demek oluyor?"

İz nefesinin altında duyamadığım bir şeyler mırıldandı. "Seni duymadım."

"Beni duymaman gerekiyordu." Patikadaki bir virajın yukarısındaki restoranı işaret etti. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, şimdilik iyiyim. Ama tuvalete gitmen gerekiyorsa içeri girip çay falan içelim."

"Bir sonraki durağımız neresi? Ben bekleyebilirim."

"Kensington Sarayı," dedim ona. "Parkın diğer tarafında."

"Güzel. Belki William'a bir göz atarım ve ona Molly'nin duvarında asılı olan posterden bahsederim."

Homurdandım. "Bunu unutmuşum. Jude'a, birkaç yıl önce gelip Harry'yle bekârken tanışsaydım şansının yaver gitmeyeceğini söyledim."

Gülümsedi ama bir şey söylemedi. Jude hakkında, işi hakkında ve genel olarak denizaşırı futbol hakkında birkaç soru sordu. Ama kız kardeşimin çok ama çok dikkatli davrandığı hissine kapıldım. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Kıvrımlı yollarda dolaşırken, köprülerde fotoğraf çekmek için dururken, Isabel'in yorumunu ne kadar zorlamak istediğim konusunda tereddüt ettim. Büyük bir aileden geldiğinizde, her kardeşinizle olan ilişkileriniz benzersiz oluyor. Claire ve ben ikizdik, yani... bu zihinleri okumak, aynı hisleri hissetmek ve o tek kelime etmeden bana tam olarak ne söylemek istediğini bildiğimde garip uzun süreli göz teması kurmak için bir veriydi. Molly sıcak, arkadaş canlısı bir kız kardeşti. Amigo kızlara göre, köşenizde olmasını isteyeceğiniz biriydi. Ağlamamı yargılamadan dinleyeceğine güveneabileceğim, beni sarıp sarmalayacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek bir kız kardeşti.

Isabel... Aslında kardeşimiz Logan'a çok benziyordu.

Şu anda gözyaşlarına boğulsam, muhtemelen yüzünde paniğe kapılmış bir ifade belirir ve ben de garip bir şekilde sırtımı sıvazlardım. Ama öte yandan, ne zaman ihtiyacımız olsa pragmatik, saçma olmayan tavsiyelerde bulunurdu. Ve eğer biri, ama *biri*, sevdiği insanları tehdit ederse, tam bir vahşiydi.

Yürürken, binalara, çeşmelere ve köprülere bakarken ve havadan sudan konuşurken, Jude'un ailesinin çiftliğinde olanları ona anlatmamamın nedeninin bu olduğunu biliyordum.

Beni bu duruma soktuğu için ondan nefret ederdi - tartışmasız şimdiye kadar bulunduğum en garip durumlardan biriydi - ve Isabel'in ondan nefret etmesini istemiyordum. Onu sevmesini istiyordum çünkü eğer severse, ailemin geri kalanının da onu sevmesinin yolunu açacaktı.

Evet, Londra'daki zamanım sona ermek üzereydi ve Jude doğum için Seattle'a döneceğimi biliyordu ama ya sonrası? Okulu bitirdiğimde ne olacaktı?

Kensington Sarayı'na önden yaklaştık ve Isabel fotoğraf çektiği süre boyunca sırtıttı. "O kadar güzel ki kusabilirim."

Başımı salladım. "Kelimelerle aran çok iyi. Ama bir İngiliz gibi küfrediyorsun, bu yüzden yarınki maça gayet iyi uyum sağlayacaksın."

"Evet, o konuda..." Kameron'ı çevirdi ve arka planda sarayla birlikte hızlı bir selfie çekti. "Bana ondan biraz daha bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Saraya girmek için sıraya girdik ve rüzgar şiddetlenince birbirimize sokulduk. "Yani, onun olayı ne? Ondan bahsederken yüzünde sümüklü bir ifade var ve son aradığımda orada uyuduğunu biliyorum, o yüzden uyumamış gibi davranma."

Yanaklarımı ısıtmak için yüzümü paltomun yakasına gömdüm. Ve soruya nasıl cevap vereceğimi düşünmekten kaçınmak için.

"Biz... Tam olarak bilmiyorum."

Isabel gözlerini devirdi ama bunu alaycı bir sırıtişla yumuşattı. "Neyiz biz, on altı mı? Ondan bir bebeğin olacak, Lia."

"Bunu biliyorum." Nefes verdim. "Orada bir şey var. Ve tekrar birlikte uyumak için bekledik. Ona bebekten bahsettim ve yatağa geri döndük gibi bir şey değil. Ama iyi anlaşıyoruz. Birbirimizi tanımaya başladık ve birbirimizden hoşlanıyoruz. Üzerinde büyük bir etiket olması şart mı?"

Güzel yüzünde dikkatli bir ifadeyle beni inceledi. "Şart değil. Ama sen de yakında eve gideceksin. Ödevini bitirdin, değil mi?"

Başımı salladım. "Sadece son rötuşları yapıyorum. Ama... Atwood'un taslağımla ilgili notları beklediğimden daha hafifti, bu yüzden sanırım erken bitireceğim."

"Sadece dikkatli ol." Sıra hareket ederken kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Sadece incindiğini görmek istemiyorum, tamam mı? Bekâr bir ebeveyn olmak yeterince zorken bir de seksi bir futbolcu babanın dramını yaşamaya gerek yok."

Gülmek istedim ama gülmedim. Uzun zamandır ilk kez annemizi düşündüm. Kısaca, hamileliğimin başında, anne olmakta kötü biri olarak doğduğum için anne olmakta kötü olabileceğim fikri etrafında dönüp durdum. Ancak Jude'un ve ilişkimizin dikkatimi dağıtması bu soruları uzak tutmuştu.

"Kötü bir ebeveyn olmanın gen havuzunda olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum. Alaycı bir şekilde söylemeye çalıştım, ama bunun yerine sesim kamış gibi ince ve cılız çıktı, soğuk rüzgâr tarafından kolayca sürüklendi. Isabel'in bildiği gibi değil ama ben Jude'un ailesini de düşündüm. Annesinin ne kadar zor olduğunu.

ona karşı. Yani, evet, o tarafa uğramak pek de iyi bir fikir değildi ama küçümsemesini gizleyemiyordu.

Elim karnıma gitti. Küçük şeftali artık yüz ifadeleri yapabiliyordu, okumuştum. Ne kadar garip, değil mi? Görecektir bir şey yok, sessiz sesler ve karmakarışık hareketler ve Isabel ve ben orada dururken, gülümsüyor olabilirler.

"Uhh, hayır." Bana garip bir bakış attı. "Ciddi misin sen? Lia-"

Elimi kaldırdım. "Şaka yapıyordum. Ben sadece, bilirsin işte, velayet ya da başka bir şey hakkında konuşmamışken onunla yatmayı kastetmiştim."

Aslında şaka yapmıyordum ama kız kardeşimle Londra'yı keşfedeceğimiz bu günü mahvetmek istemedim. Düşüncesizce eğildim ve onu sıkıca, morartıcı bir şekilde sıktım.

"Ziyarete gelenin sen olduğuna sevindim."

Geri çekildi ve ben yüzünü göremeden arkasını döndü. Boğazını biraz temizledi ve tekrar bana döndüğünde gözleri kızarmıştı. "Aynen öyle. En sevilen teyze ben olacağım."

Güldüm. "Molly de öyle dedi."

Iz gözlerini devirdi. "Lütfen. Bu seferki çantada keklik."

Girişe doğru yaklaştık. "Yarınki ilk futbol maçına hazır mısınız?"

"Aman Tanrım," diye alay etti, "sana bile futbol değil, futbol topu dedirtti. Sihirli bir penisi olmalı."

Onu ittim. "Seni buraya kim davet etti?"

Isabel güldü. "Evet, ilk maçım için çok hazırım. Geçen hafta oynadıkları maçta Liverpool'u tuttuğumu ona söylemesem iyi olur, değil mi?"

"Muhtemelen hayır." Ona baktım. "Neden?"

"Amy büyük bir taraftar. Liverpool oynadığında spor salonundaki televizyonu her zaman maçlara çevirir."

Isabel'in patronunu düşünerek sııttım. "Spor salonunu hâlâ satacak mı?"

Isabel'in omuzları çöktü. "Evet. Çok üzgünüm. O benim Yoda'm gibiydi, anlıyor musun? Kim bilir kime satacak. Pisliğin teki, kadın düşmanı ya da berbat bir spor salonu sahibi olabilirler. Belki de müdür istemedikleri için beni kovabilirler ve ben de işimi sevdiğim ve başka bir yerde çalışmak istemediğim için yoksul ve öfkeli olurum."

Çantalarımızı kontrol ettirmek için Kensington Sarayı'nın görkemli, yükselen girişine dönerken sııttım ve bir kolumu omuzlarına doladım.

"Belki de bunların hiçbirisi olmayacak ve onu ayaklarınızı yerden kesecek ateşli, gizemli bir adama satacak."

Isabel gözlerini devirdi. "Bu olmadan önce bırakırdım."

"Neşelen, İz. Şu anda bunların hiçbirisi için endişelenmene gerek yok." Güvenlik görevlisi gülümseyerek çantamı geri verdiğinde çantamı tekrar omzuma asmıştım. "Bugün sarayları göreceğiz, yarın da Shorthorns'un Tottenham'ı yenmesini izleyeceğiz."

Güvenlik görevlisi

homurdandı. "Ne?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Rüya görüyorsun canım. Shepperton yarın harabeye ."

"Tanrım," diye mırıldandı Isabel. "İngilizlerin iyi insanlar olduğunu sanırdım."

Şapkasını bize doğru eğerek göz kırptı. "Şerefe."

Saraya gülümseyerek girdik ve bu havanın bizi ertesi güne de taşıması için parmaklarımı çapraz tuttum.

Yirmi İkinci Bölüm

JUDE

Geriye görmekle ilgili ne derler? Benimki yirmi-yirmi yaşındaydı,        Tottenham tarafından yerden yere vurulduğumuzda her şeyin boka saracağını bilmem gerekirdi. Evet, iki gol attık ama onlar beş gol atınca bu çok işe yaradı.

Takımımı yerin dibine sokmadığı sürece hiçbir sorun yaşamadığım lanet olası kaptanları, bana yaşlı ve yavaş diyerek birden fazla kez yüzüme vurdu. Dalga geçiyor olabilirdi        bunu söylerken bir palyaço gibi sırtıyordu ama doksan dakika boyunca yapabildiğim tek şey ağzının ortasına bir yumruk indirdiğimi hayal etmektir.

Ligimizde kaybetmek her zaman zor olmuştur. Özellikle de takımınız küme düşmenin sadece birkaç sıra üzerindeyken. Her mağlubiyet, puan alamadığınız her an sahada geçirdiğiniz zamana bir aciliyet hissi katardı.

 iyidik. şimdilik.

Ancak birkaç hafta ya da bir iki ay sonra tamamen farklı bir hikaye olabilir.

Kaybetmek daha da zordu, ancak müdürünüz sizi ofisine çekip "Muhtemelen gelecek hafta seni yedek bırakacağım Jude ve bunu başkaları öğrenmeden önce senin bilmeni istiyorum" dediğinde.

Patlamamak için kendimi zor tuttum. "Daha iyi oynayabilirim," diye söz verdim. "Haftalardır bana bunu söylüyorsun McAllister. Adamlarım var Daha genç, daha hızlı ve daha a lar ve bu da daha fazla ma  kazanmaya çalışırken onları benim için daha iyi seçenekler haline getiriyor."

Çenemi sıktım, boğazıma dolan kelimelerin çıkmasını engellemek için harcadığım çabadan azı dişlerimin çatırdadığını duydum. Bu

Dürüst olmak gerekirse, onların arasından nefes almak, gururumdaki çürüklerin arasından nefes almak acı veriyordu.

Bir futbolcu için kendini işe yaramaz ya da takımına ayak bağı gibi hissetmekten daha kötü bir şey olamazdı. Yağmurdan sıırıslıklam olmuş çamurlu bir sahada, ıslak ve özensiz bir mağlubiyetin ardından, işe yaramaz kelimesi hissettiklerim için uygun bir kelimeydi.

Etkisiz.

Ve dürüst olmak gerekirse, bilinçaltımda fısıldayan değersiz kelimesine engel olamıyordum. Eğer bu değilsem... eğer bunu yapamıyorsam, neydim ben? Kimliğimin bu parçası olmadan kime ne faydam dokunurdu?

Kendimi tanımlamak için kullandığım her şey oynadığım oyundan geliyordu. Dürtülerim. Tutkum. İş ahlakım. Bunların hiçbirisi söz konusu değildi, ki bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Bunlar benim kontrolümdeydi ama Koç'un beni yedek bırakmak istemesinin nedeni, tutunabileceğim bir şey değildi.

Sertçe başımı salladım ve başka bir şey söylemeden ofisini terk ettim.

Duş aldım. Üstümü değiştirdim. Çantamı hazırladım. Soyunma odasında kimse bana şey söylemedi ve ben de buna sevindim.

Amerika'dan ziyarete gelen Lia ve kız kardeşiyle buluşmak için kafamı toparlamam gerekiyordu. Çiftlikteki felaketten sonra onu evinin önüne bıraktığımdan beri Lia'yla birbirimizi görmemiştik ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Ödevini bitiriyordu ve iş iyi giderken durmak istemedi.

Liverpool ve ardından Tottenham maçlarına hazırlanmak için kıcımlı yırtarak antrenman yapıyordum ve her iki maçta da ağır yenilgiler aldık.

Lanet kırmızı kuşlar ve lanet horozlar.

Tüm bunlar, soyunma odasından çıktığımda, kardeşim bana bir mesaj gönderdiğinde berbat bir ruh hali içinde olduğum gerçeğini ortaya koymak içindi.

Lewis: Maç için üzgünüm. İşin bittikten sonra uğrayabilir misin? Lia'nın seninle olduğunu varsayıyorum. İkiniz için de bir şeyim var.

Ben: Ona sorarım. Kız kardeşi Amerika'dan ziyarete geliyor ve bundan sonra bizim için planları var mı bilmiyorum.

Lewis: Bu çok anlamlı olurdu.

Başımı geriye attım ve yavaş bir nefes verdim. İşte tam o anda her şeyi iptal etmeliydim.

Lia'yı arayıp kız kardeşiyle buluşmayı ertesi güne ertelemeliydim. Lewis'e defolup gitmesini söylemeliydim çünkü berbat bir ruh halindeydim.

Ama bu işe yaramazlık hissi daha da artacaktı ve ben bunu biliyordum. Son birkaç ayda yaptığım tek değerli şey Lia'ydı. Sadece o tek şey.

Derin bir nefes aldım, yorgun, yaşlı, yavaş yüzümü bir elimle düzelttim ve iki kadının beni beklediğini bildiğim köşeyi döndüm.

Duvara yaslanmış, arka plandaki Tottenham logosuyla selfie çekiyorlardı ve ben de bir an onları inceledim. Lia'nın kız kardeşi ondan daha uzun boyluydu, elmacık kemikleri ve çene hattı daha sivriydi. Saçları daha koyu renkliydi ve gülümsediğinde Lia'nınki kadar geniş yayılmıyordu. Ama benzerlikler çarpıcıydı ve dört kız kardeşin hep birlikte nasıl görünmesi gerektiğini ancak hayal edebiliyordum.

Beni ilk Isabel gördü ve bana bakışı, ailemin eskiden sahip olduğu sürü bekçisi köpeğini hatırlattı. Bir saniye içinde, beni korumasız bir caginess ile değerlendirdi. *Dost musun yoksa düşman mı?* Kolunu küçük kız kardeşine dolamışken gözlerinde gördüğüm buydu.

Lia bana baktı ve yüzündeki parlak gülümseme o berbat günümün bir kısmını silip süpürdü.

"Merhaba," dedi. "Zor bir maçtı. Özür dilerim."

Isabel orada olmasaydı, bana verebileceği teselliği almak için kollarımı ona sarardım ama ailemin çiftliğindeki bekçi köpeği gibi, yanlış bir hareket yaparsam kolumu koparacağı hissinden kurtulamıyordum.

Gülümsemeye çalıştım. "Hepsini kazanamazsın, değil mi?" Lia bana meraklı bir bakış attıktan sonra kolunu belime doladı. İçimi çektim ve başının üstünü öptüm. Son birkaç haftadır onun kokusunu ve yanımda hissettiklerini özlemiştim. Elim karnını buldu. "Ne kadar da büyümüşsün."

Yan tarafımı çimdikledi. "İşaret için teşekkürler." Döndü ve arkasını işaret etti. "Bu benim kız kardeşim, Isabel. Isabel, bu Jude McAllister."

Elimi uzattım, o da sıkıca sıktı. "İngiltere'ye hoş geldin, Isabel. Bugün sana daha iyi bir eşleşme sunamadığımız için üzgünüm."

Gülümsemesi küçüktü ama gözleri ilk baştaki ürkekliğini kaybetmişti. "Dediğin gibi hepsini kazanamazsın. Ayrıca Spurs taraftarları için de iyi bir maç oldu,

değil mi?"

Göğsümde kalbimin üzerindeki noktayı ovuşturdum. "Umarım kendini tarif etmiyorsundur. Bunu kaldıramam."

Güldü. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse ben bir spor hayranıyım. Ne zaman birinin sevdiği bir şeyi yaparken rekabet ettiğini görsem, işte o zaman hayran olurum."

"Şüphesiz yetiştirilme tarzınızın bir kanıtı. Sporcuyu takımdan üstün tutmanız şaşırtıcı değil."

Isabel mırıldanarak kız kardeşiyle bakıştı. "Sporcular sadece normal insanlar..."

"Kim anormal işler yapar," diye bitirdi

Lia. Bir kaşımı kaldırdım.

Lia sıırıttı. "Sporcuları el üstünde tutmamak için büyürken kafamıza bir şeyler sokuldu. Çünkü hata yaptıklarında, ki yapacaklardır, tıpkı dünyanın geri kalanı gibi onların da kötü günleri olduğunu bilirsiniz."

"Çok akıllıca," dedim. "Bundan sonra istediğin yerde akşam yemeği planlayabileceğini söylediğimi biliyorum, ama ayrıldıktan sonra Lewis'in barına uğramamızın bir sakıncası var mı? Uğrayıp uğramayacağımızı sordu. Bizim için bir şeyi olduğunu söyledi."

"Elbette, bizim için sakıncası yok." Yürümeye başladığımızda Lia elimi tuttu ve kız kardeşine Lewis'in kim olduğunu açıkladı.

"Artık hepimiz büyük ve mutlu bir aile olacağız, değil mi?" Isabel sordu. "Onunla şimdi tanışabiliriz."

Başımı ona doğru çevirdim, çünkü ciddi miydi, yoksa bana yem mi atıyordu anlayamadım. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa ciddiydi, bu da Lia'nın ona ailemin çiftliğindeki durağımızdan bahsetmediği anlamına geliyordu.

"Otele dönerken ekiple birlikte gitmen gerekmiyor mu?" Lia sordu.

Başımı salladım. "Isabel'in ziyareti nedeniyle müdürümle görüştüm."

Kocaman gülümsedi ve günden sonra bunu hala yapabiliyor olmam küçük, tatlı bir rahatlamaydı.

"Buraya metroyla mı geldiniz?" Siyah bir taksiye binmek üzere yola koyulduğumuzda kapıyı onlar için açık tutarak sordum. Lia başıyla onayladı.

"Çok kötü değildi." Isabel arka koltuğa kayarken, "Aradaki *boşluğa dikkat etme* olayına bayılıyorum," dedi. "Yemin ederim, Amerika'da olsa, sakın yüzüstü düşme ,

ve eğer yaparsan, kimse sana yardım etmez."

Tüm gün boyunca ilk kez güldüğümü hissettim. "Bu doğru olamaz."

Omuz silkti. "Belki biraz abartı oldu ama bence İngilizler bizim ÷lkemize göre daha arkadaş canlısı. En azından turistlere karşı. Shorthorn'lara laf attıklarında bile çok hoş davranıyorlar."

Yan gözle baktım, yüzünde Cheshire kedisi sırıtışı vardı. Lia dirseğiyle beni dürttü. "Boş ver onu. Seni test ediyor çünkü iğrenç biri." Alay etmeleri çok doğaldı. Kardeşimin barına giderken, aralarındaki etkileşimin ne kadar kolay olduğuna tanık olmak tuhaftı. Aralarında şakalar yapıyorlardı. Birbirlerine ve kendilerine o kadar zahmetsizce gülüyorlardı ki. Ailelerinden, tatillerden, birlikte maç izlemekten bahsettiler. Isabel'in bir keresinde dokuz yaşındaki yeğenine karşı yedi saat süren Monopoly maçını kaybettiğinde masayı nasıl devirdiğini. Bu bizim ailemizin nasıl çocuk büyütölürdü ve bu derimin altında bir çapak gibi kazılırdı.

Yarattığımız küçük balonun içinde sadece ben ve Lia varken, ailesiyle yaşayabileceği dinamikleri görmezden gelmek kolaydı. Ve çocuğumun sevgi dolu, destekleyici bir aile çevresinde yetişeceğini fark ettiğimde bile, bu sadece işe yaramazlık duygusunu daha da derinleştirmeye yaradı. Koparıp atamadığım bir kıymık, olması gerekenden çok daha acı vericiydi.

White Hart Lane'den ayrılan trafik ve genel olarak Londra yüzünden güneye, bara doğru dönmemiz biraz zaman aldı. The Red Lion'a geldiğimizde hepimiz sessizdik -Lia aç ve yorgun olduğu için, Isabel hala saat değişikliği ile savaştığı için ve ben de ... şey

... çünkü o gün başından sonuna kadar tam bir saçmalıktı. Yağmur hafiflemişti ve ben şoföre ödeme yaparken Lia ve Isabel soğuk havadan korunmak için barın tentesinin altında birbirlerine sokuldular.

Bu bile, onu sıcak tutmak, kız kardeşi etraftayken benim işim değildi. Ve yerinin doldurulduğunu hissetmemek çok zordu.

Günümün bir belirtisiydi ve iptal etmem gerektiğini hatırlatan başka bir şeydi. Hepsini. Isabel'in Lia'nın omuzlarına doladığı koluna baktım, montun altından Lia'nın karnına dokunduğunu gördüm ve duyamadığım bir şey hakkında gülüştüler.

Tottenham forması giyen biri arabasının camından "Galibiyet için teşekkürler McAllister" diye bağırdığında gülümseyerek kapıyı açtım ve el salladım.

Isabel'in kaşları biraz kalktı.

"Alışırısın," dedim ona nefesimin altında. "Sen alıştın mı?"

Onlar benden önce bara girerken bu soruyu düşündüm. Lia'yla tanıştığım gecedan daha kalabalıktı ve siyah şapkamı paltomun iç cebinde sakladığım yerden çıkarıp başımı kapattım. Hayır, buna hiç alışamadım.

Taraftarlar oyunculara her türlü şeyi bağırıyorlar. Bazıları komikti, bazıları anlaşılabilir şekilde kızgındı, bazıları ise korkunçtu - tuttukları takımın maçlarından ömür boyu men edilmelerine neden olan ırkçı hakaretler. Ve bir dereceye kadar, hayır buna hiç alışamamıştım. İyi günlerde, gürültüyü engellemek, olumsuz sesleri susturmak ve oyunu kanlarında taşıyan taraftarlara odaklanmak daha kolaydı.

Ama bunun gibi günlerde kendimi gerçekten çok yorgun hissediyordum.

Bu yüzden Isabel'e dürüstçe cevap vermeye karar verdim. "Pek sayılmaz, hayır." Durakladı. "Ama buna değer mi?"

"Her şeye değer," diye cevap verdim hemen.

Bu, muhtemelen ondan gördüğüm en sıcak yüz ifadesiyle gülümsemesine neden oldu. "Bütün büyükler bunu söyler."

"Artık ne kadar harika olduğumu bilmiyorum." silktim ve Lewis'in geleceğimi bildiğinde genellikle daha özel bir masa ayırdığı barın arka tarafını işaret ettim.

"Lia sana ne iş yaptığımı söyledi mi bilmiyorum," dedi Isabel uzun bir masanın etrafından dolanırken.

"Bir çeşit kişisel antrenörsün, değil mi? Bir boks salonunda?"

Başıyla onayladı. "Bize gelen pek çok sporcu var, bazıları benim Kurtlarla olan bağlantımdan dolayı, bazıları da patronum Amy'den dolayı ve onları izlerken öğrendiğim bir numaralı şey, büyüklüklerinin asla gerçekten kaybolmadığı. Geçen yaz altmışlı yaşlarında eskiden beyzbol oyuncusu olan birini çalıştırdım. Omzunu incitti ve istemeden emekli olmak zorunda kaldı ama o adam, benim yaşımın iki katından fazla olmasına rağmen, içinde beni hayrete düşüren bir ateş vardı." Isabel omuz silkti ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bence büyükleri *büyük* yapan içlerindeki bir şeydir. Bedenleri onlara ihanet etse bile, o şey hala oradadır."

Arkamızdan gelen kahkaha sesleri yüzünden ona cevap veremedim ama arka tarafa yaklaştıkça söylediklerini düşünmeden edemiyor, benim için doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Önümüzde, Lewis'in barın arkasından gelip Lia'yı kucaklayarak ve dostça bir gülümsemeyle karşıladığını gördüm. Birlikte bir maç izlediklerinde onu kazanmış olması şaşırtıcı değildi. Ama aynı zamanda yüzündeki şoku da gördüm.

Onu kucakladığında, giydiği formda Shepperton kapüşonunun arkasından görünen karnına bakmamaya çalışması.

", lanet olsun," diye fısıldadım nefesimin altında. Isabel'in bakışları bana kaydı. "Ne?"

"Kardeşim Lia'nın hamile olduğunu henüz bilmiyor ve sanırım az önce kafası karıştı."

"Ahh." Çenesini kaldırdı. "Vay canına, demek tüm aileyle tanışacağız?"

Annemle babam arkadaki masadan kalkıp biz yaklaşırken bizi dikkatle izlediklerinde midem bulandı.

Ellerini kaldıran Lewis'e ters ters baktım. "Jude, annem bana uğradığında neler olduğunu anlattı. Üçünüzün düzgün bir konuşma yapma zamanı geldi de geçiyor bile."

"Ve sen de bu gecenin bunun için en iyi zaman olduğunu mu düşündün?" Tısladım. Barın yanında duran ve ben yanlarına gidene kadar aileme yaklaşmayı bekleyen Lia ve Isabel'e elimi salladım. "Hiç havamda değilim Lewis."

Kaşlarını yavaşça kaldırdı. "Hiç mi? O buradayken belki kibar olmayı başarırısın ve seni görmeyi bekliyorlarsa onlar da aynı şeyi deneyebilirler diye düşünmüştüm." Başını iki yana salladı. "Hepiniz o kadar inatçısınız ki midem bulanıyor."

Dilimi dişlerimin üzerinde kaydırarak, beklenmedik varlıklarının ruh halime yaptığı etkiyle nefes almaya çalıştım.

Elimi sırtına doğru kaydırduğımda Lia bana sempatik bir gülümseme verdi. "Bunun için üzgünüm," dedim ona.

"Benden özür dileme. Ailenizi daha yakından tanımak isterdim ama..." Annemle babama kirpiklerinin altından hızlı bir bakış atarken sesi kesildi. "Bunu yapmanın en iyi yolu bu mu bilmiyorum."

Isabel aramıza baktı. "Neyi kaçırıyorum?"

"Öğrenmek üzeresin," diye nefes verdim. "Hadi, bari şu işi bitirelim."

Lewis annemle babama bir şeyler mırıldandı, babam da başıyla onayladı.

Babam da tıpkı annem gibi yaşlı görünüyordu ve az önce kardeşime verdiği baş selamının aynısını bana da verdi. "Jude. Seni gördüğüme sevindim."

Annem gözlerini kocaman açmış Lia'nın karnına bakıyordu. Bir parçası bile bunu saklamaya çalışmıyordu.

"Baba, anne." Boştaki elimle Isabel'i işaret ettim, diğer elim Lia'nınkini can simidiymiş gibi tutmakla meşguldü. "Isabel Amerika'dan geldi. Lia'nın kız kardeşi. Anne, Lia'yı hatırlarsın."

Lia'ya küçük bir gülümseme vererek başını salladı. "Tekrar merhaba. Seni... seni görmek güzel."

Lia gülümseyerek karşılık verdi, eli karnını ovmak için uzandı. Bunu yaptığını pek çok kez görmüştüm ama hiç bu kadar farkında olmamıştım. Onun için muhtemelen bir rahatlıktı bu, benim yatakta birlikte olduğumuz her seferde yaptığım gibi uzanıp o sıcak et kıvrımını hissedebilmek.

Babam onu izlerken alnı kırıştı. "Siz ikiniz geçen gün uğradığınızda ben çalışıyordum. Lewis aşağı inip konuşmayı denememiz gerektiğini düşündü."

Isabel ve Lia ağır ahşap sandalyeleri çektiler ve Lia saçıma oturduğunda ben de aynısını yaptım. Oturduktan sonra elini kalçamın üzerine kaydıldı ve sıktı. Isabel Lewis'e baktı. "Bir bira harika olur."

"Elbette. Musluk listemizi görmek ister misiniz?" "Hayır. Sadece... her türlüşü mükemmel olacaktır."

Gözlerimi kaçırdım, utanç duygusu tenimin her yerini kaplamıştı. Buraya gelirken çok sıcak ve rahattılar.

Bir de ailem vardı. İşlev bozukluğu ve rahatsızlık.

Babam bakışlarıyla buluşmadan önce anneme bir şeyler fısıldadı. "Bu geceki maçın nasıldı? Kazandın mı?"

Isabel Lewis'in kendisi için getirdiği birayı aceleyle alırken Lia yavaşça nefes verdi. Yavaşça nefes aldım, sonra daha da yavaş nefes verdim. İşe yaramadı.

"Hayır. Kızımıza tekme yi yedik."

Annem kaşlarını çattı ve babam başka tarafa baktı. Lia'nın eli tekrar bacağı mı sıktı ve ben de ona baktım.

"Dene," diye mırıldandı. "Lütfen."

Lia'yla tanıştığımdan beri ilk kez ona kızmıştım. Bana ne kadara mal olacağı hakkında hiçbir fikri olmadan benden bir şey istiyordu. Ama mesele de buydu, değil mi? Hiçbir fikri yoktu çünkü ona hiç söylememiştim. Bu, öfkemi körükleyen ateşli doğruluğun çoğunu söndürdü. Ama hayal kırıklığı, altta yatan işe yaramazlık duygusu dağılmadı. Belki de ateş olmadığı içindir.

Sıcak değildi, körüklenebilecek bir şey değildi.

eğilimli.

Bütün gün hissettiğim şey daha çok bir sis gibiydi. Bulanık. Karanlık. Her yerde.

Dokunabileceğiniz hiçbir şey yok, ama kesinlikle duyularınızı bastırıyor. Ateş söndürülebilirdi ama sis... eğer yeterince dikkatli bakmazsanız önüne çıkan her şeyi yok etme yeteneğine sahipti.

Yutkundum, elimi onunkinin üzerine koydum ve başımı kaldırıp aileme baktım. "Bu sizi şaşırtabilir," dedim hafifçe, "ama futbol aslında son Şu anda konuşmak istediğim şey."

Annemle babam birbirlerine dolu dolu baktılar. "Pekâlâ," dedi babam. Büyük, sert ve çiftlikten dolayı sertleşmiş elleri su etrafında kıvrılmıştı. "Bu iyi. Ne hakkında konuşmak istersin, Jude? Biz..." Sesi hafifçe tökezledi. "Dinlemek için buradayız."

Lewis Lia, Isabel ve benim önüme su koymayı bitirdi ve masadaki son boş sandalyeye oturup bizi dikkatle süzdü.

"Belki de Lewis bize bu aile etkinliğini neden planladığını anlatmalı," dedim.

Ağabeyim Lia ve Isabel'e mahcup bir sırıtışla baktı. "O sırada sarhoş olduğum için suçlayabilir miyim?"

Gözlerimi devirdim. "Haftada bir biradan fazla içiyor olsaydın buna inanırdım."

"Belki de gerçekten sert bir biraydı."

"Lewis." Annem iç çekti. "Şaka yapmanın sırası değil. Baban ve ben buraya gelmek için uzun bir yol kat ettik, çiftlikten zaman ayırdık. Bunun önemli olduğunu söylemiştin."

"Öyle." Ellerini iki yana açtı. "Bu bizim ailemiz ve öyle davranma konusunda berbat bir iş çıkarıyoruz. Futbol oynamasından nefret ediyorsunuz, anlıyoruz. Ama on yılı aşkın bir süredir oynuyor. Lanet olsun, devam edin artık."

Onun hararetli savunması karşısında kaşlarım çatıldı. Lewis'in -mutlu olanın, küçük karmaşamızın ortasındaki adamın- benim için böyle konuştuğunu hiç duymamıştım.

Bana döndü. "Ve sen, onları her gördüğünde savaşıyor gibisin gibi etrafta dolaşmayı bırak. Oyunu anlamıyorlar, senin ne kadar iyi olduğunu anlamıyorlar ve işini yapmak onlara ihtiyacın yok. Bırak artık."

Çenemi sıktım ve gözümü masaya diktim.

"Onun ne kadar iyi olduğunu anlıyoruz," dedi annem, ardından gelen yüklü sessizlikte. Bar sessiz değildi ama masamız bir mezarlık gibiydi.

ne kadar ölümcül bir sessizlik olduğunu. "Ama haklısın Lewis, onun hayatını anlamıyoruz. Onun için orada olmayacak bir oyun için gerçekten önemli olan her şeyi nasıl feda edebileceğini anlamıyoruz. İşi bittiğinde, kalabalıklar onun adına tezahürat yapmayı bıraktığında, elinde ne kalacak? Yabancıların boş övgüleri için onu seven herkesi kendinden uzaklaştırdı."

Gözlerim yavaşça onunkilere kaydı ve o sisin bir anlığına görüşümü kapladığını hissettim.

Görüş alanımın bir köşesinden Lia ve Isabel'in bakıştıklarını gördüm. Isabel'in birası çoktan bitmişti. Ama gözlerimi annemden ayırmadım.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Sessizce sordum.

"Bildiğimiz bu, oğlum," diye cevapladı baba. "Sen değiştin. Ve daha iyisi için değil. Onlar için bir tanrı olabilirsin ama bizim için artık tanıyamadığımız bir oğulsun."

"Baba," dedi Lewis sert bir sesle.

Ben nefesimi tutmaya çalışırken Lia öne doğru eğildi. "Onunla böyle konuşmaya nasıl cüret edersin," dedi soğuk bir ses tonuyla. Sözlerinden buz sarkıtları sarkıyordu. "Yazıklar olsun sana."

Ailem şaşkınlıkla ona baktı. Ben de öyle.

"Onunla bir ilişkin olduğunu biliyorum," dedi babam sert bir sesle, "ama senin bu işte bir rolün yok, hanımefendi."

"Benim çocuğumu doğuruyor," dedim.

Az önce söylediklerimden daha az dramatik bir etkiyle masanın üzerinde bir bomba patlayabilirdi. Annemin gözleri kapandı ve babamın kiler açıldı. Lewis alnını ovuşturdu.

"O da bunun bir parçası çünkü ilk torununuzu doğuruyor. İkinizi de tebrik ederim," dedim yumuşak bir sesle. "Az önce söylediklerinin bana neden dokunamayacağını söyleyeyim baba. Çünkü o çocuk senin bana vermediğin her şeye sahip olacak. Destek vereceğim. Cesaret vereceğim. İhtiyaç duydukları ya da istedikleri her şeyi vereceğim çünkü ne yapmamam gerektiğini senden öğrendim."

Kolumu, omuzları bir kalas gibi kaskatı kesilmiş olan Lia'ya doladım.

"Eğer çocuğum futbol oynamak istiyorsa, her maçına giderim. Eğer ressam olmak istiyorlarsa, her bir baskıyı satın alırım. Dans etmek, şarkı söylemek ya da... çiftçi olmak istiyorlarsa, her adımda yanlarında olacağım. Çünkü iyi bir ebeveyn bunu yapar. Ve sen bana nasıl zeki biri olunacağını öğrettin." Omuz silktim, ağzımdan çıkan her kelimeyle sisin sinsice bedenimden uzaklaştığını hissettim.

Onlar. "Tek yapmam gereken senin gibi olmamak, o zaman dünyanın en iyi babası olacağım."

Annem masadan kalkarken yüzündeki bir damla gözyaşını sildi. "Oturup bunu dinlemeyeceğim."

Babam da her zaman yaptığı gibi bana şaşkın bir yenilgi bakışı atarak onu takip etti.

Lewis başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Isabel bir eliyle ağzını kapatmıştı, gözleri kapalıydı. Ve Lia, yanımda donup kalmıştı.

"Onlara bu şekilde katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim elimle sırtını sıvazlayarak.

Gözümü kırpmaya bile zamanım olmamıştı, o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye düştü.

"Lia?"

"Gitmem gerekiyor." Kız kardeşine baktı ve yüzünde her ne varsa Isabel başıyla onayladı. Lia ceketini tekrar giydi ve ellerinin titrediğini fark ettim.

"Bekle," diye ayağa kalktım. "Onlar hakkında mı?"

Çantasını omzuna asarken bana bakmadı. Lewis hala hareket etmemişti.

"Lia," dedim daha sert bir sesle. "Konuş benimle." Bana baktığında gözlerindeki ifade periliydi. Bunu tanımlamak için hangi kelimeyi kullanmam gerektiğinden bile emin değildim. Ama başımı sallayarak bir adım geri çekilmemi sağladı. "Bekle, konuş benimle. Neler oluyor?"

Gitmek için döndü ve ben de onu takip etmek için hamle yaptığımda, Isabel elini göğsümün hemen altında uzattı. Ben de ellerimi kaldırdım.

"Şimdi gitmesine izin vereceksin." Lia'nınkiyle aynı mavi olan gözleri sert ve parlaktı.

Burnumdan sert bir şekilde nefes verdim. "Sadece sorunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Neyin yanlış olduğunu bilmezsem *düzeltemem*."

"Erkekler," diye mırıldandı, burnunun kenarını çimdikledikten sonra tekrar bana baktı. "Ailevi sorunları olduğu için kimseyi yargılamam. Ama şu anda sana söz veriyorum, bu konuda beni zorlamak istemezsin çünkü kaybedersin."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Tısladım. "Mesele itmek ya da kaybetmek değil. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Onun üzülmelerini istemiyorum."

Isabel bakışlarımı tuttu. "Ne istediğin umurumda bile değil, Jude. Kız kardeşime nefes alması için bir dakika vereceksin, tamam mı?"

Çenem o kadar gergindi ki boynuma kadar hissedebiliyordum. Ama başımı salladım.

"Hyde Park'taki Leonard Otel'de kalıyoruz. Yarın sizinle konuşacak."

Onun adını tekrar haykırmamak için kendimi zor ama bardan çıkmalarına izin verdim.

Neden içim burkulmuş ve düğümlenmiş gibi hissediyordum? Bir şeyler yanılttı, bana sırtını döndüğünde bir şeyler olmaması gereken bir yöne doğru çekiliyordu. O ve benim aynı yöne bakıyor olmamız gerektiğini benden önce fark eden bir şey. Ama o uzaklaşırken ben orada öylece duruyordum.

Daha önce kendimi işe yaramaz hissettiğimi düşünmüş olsam da, o an hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Masadaki boş sandalyeye çöktüm ve yedek kalmaktan ya da maç kaybetmekten daha kötü şeyler olduğunu fark ettim. Berbat ebeveynlere sahip olmaktan daha kötü şeyler de vardı.

Kendini benim sefil kalp bahanemin içinde bulan ilk kadınla yatmaktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

LIA

ISABEL beni bardan çıkardı ve hemen yoldan geçen siyah bir taksiye bindi. Bankta oturduktan sonra tek kelime etmedi ve bunun için minnettardım. Tek yapmak istediğim otele dönmek ve battaniyelerin altına girmektir. Bunu yaptığımda, orada güvende olduğumda, biriken, biriken, biriken tüm gerginliğin tahliye vanasını açabilirdim.

Taksinin panoramik ay tavanından, Hyde Park'a doğru yavaşça ilerlerken Londra'nın güzel ışıklarına uyuşmuş bir şekilde baktım. Vücudumun ilk titreyen kısmı parmaklarım oldu ve Isabel kendi parmaklarını benimkilerin arasından geçirip sanki bana osmoz yoluyla güç verebilecekmiş gibi sıkıca tuttu.

Ailemden kimsenin yanında olmadan nasıl bu kadar uzun süre dayanabildim?

Nasıl cevaplayacağımı bilmediğim soruları fısıldayan ses tam da oradaydı. *Hoş olmayan, zor olan her şeyi görmezden geldin. Düşünmesi acı veren şeyleri görmezden geldin. Ve bunu yapabildin çünkü Jude seni zorlayacak kadar iyi tanı mıyordun.*

Ve sen de onu tanı mıyorsun, bir sonraki korkunç düşünceydi. Onu hiç tanı mıyordum.

Sonra bacaklarım zıplamaya başladı ve karanlık sokaklarda kıvrılırken yavaş bir nefes aldım. Arabanın içi ana rahmi gibiydi ve boştaki elimle karnımı ovuşturdum. Umarım stresimi ya da öfkemi küçük şeftaliye aktarmıyordum.

Ve kızgındım.

Kendime. Ve Jude'a. Kesinlikle onun pislik ailesine.

Vücudumun yavaş yavaş artan titreşimindeki şey öfkeydi. Bu bana Logan'ın Paige'le ilk evlendiği zamanı hatırlattı. O ev yapımı makarna yaparken ben mutfak adasında otururdum. Tam bir karmaşaydı. Erişteler kurudukça her yere sarkardı. Ama en sevdiğim kısım, yemek bir yana, suyun kaynamaya başlamasını izlemektir.

Alevlerin üzerine koyduğunda suyun sıcaklığı ne olursa olsun, her zaman aynı şekilde başlardı. Yüzeye doğru dans eden çizgiler halinde hareket eden, zorlukla görülebilen küçük noktalar. Noktalar büyüdü, ama sadece çok dikkatli izlerseniz. Benim işim de buydu, sonunda suyun öfkeyle çalkalanmasına neden olan büyük baloncukları izlemek.

Şu anda, kaynayan su dolu bir tencereydin ve biri kapağı kaldırdığı anda, muhtemelen gözyaşları, hormonlar ve gergin gözkapakları karmaşası içinde patlayacaktım.

Isabel elimi daha sıkı . Dördümüz ne kadar farklı olsak da ortak bir noktamız çok sakin ve soğukkanlı olmamızdı. Ta ki o kadar da sakin ve soğukkanlı olmayana kadar. O zaman herkesten uzaklaşmamız gerekirdi çünkü tüm duygularımız bir anda patlamak üzereydi. Logan'a kadar bu duyguları içimizde tutmayı öğrenmiştik çünkü annemiz... rahatsız olamazdı.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı.

Başımı salladım ama burnumun ucundaki karıncalanmayı ve gözlerimin arkasındaki yanmayı hissettim.

Işıklara, mimariye, kapı girişlerindeki kemerlere ve sıra sıra dizilmiş güzel sütunlara odaklanmaya çalıştım; Jude'un ailesiyle konuşurkenki sesini uzak tutmak için her şeyi yaptım.

Gözlerim kısıldı.

"Geldik Lee," diye fısıldadı Isabel. Ben taksiden inerken o camdan buruşuk bir tomar pound uzattı. "Üstü kalsın."

Islık çaldı. "Şerefe."

Isabel'in kolunu omuzlarıma dolayarak otelin merdivenlerini çıktık ve sessiz lobiden geçerek küçük asansöre doğru ilerledik. Isabel kapıyı açtığında her şey -eller, kollar, çene- titriyordu. İlk gözyaşı yanaklarımda sıcaktı. İkincisi daha kolay döküldü. Bizi içeri soktuğunda dişlerim takırdıyordu.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, gözyaşlarım hemen yüzümden aşağı süzüldü. "Kahretsin, onları duydun mu? Birbirleriyle nasıl konuştuklarını? Bilmiyordum.

Isabel."

"Duydum," dedi yavaşça. "Bu... bu çok acımasızcaydı, Lia." Ceketini çıkarıp masanın yanındaki sandalyenin üzerine koydu ve başını iki yana salladı. "Aramızda garip aile dinamikleri olduğunu sanıyordum."

Güldüm ama çıkan ses acınası ve suluydu. İki elimi göğsüme bastırdım ve yükselen paniğimi bastırmak için nefes almaya çalıştım.

"Bunu yapamam," diye kekeledim. "Bunu yapmaya hazır değilim."

Isabel önümde durdu ve ellerini üst kollarımda aşağı yukarı kaydırды. "Bana bak, birkaç derin nefes alalım, tamam mı? Burnundan içeri."

İsteddiğini yaptım ama nefes alışlarım titrek, verişlerim hızlıydı.

"Bencilliğin genetik olduğunu mu düşünüyorsun?" Boğuk bir hıçkırıkla sordum. "Mesela,

küçük şeftali tamamen mahvoldu çünkü ben Brooke'tan geliyorum ve J- Jude ve ailesi-" sesim kesildi.

"Hayır," diye araya girdi. "Hayır, aklından bile geçirme, tamam mı?"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? İnsanlar çocuklarını mahvetmeye *çalışmazlar*. O ve ben önemli hiçbir şey hakkında konuşmadık. Biz sadece... her şeyi görmezden geldik ve bunu yapabileceğimizden nasıl bu kadar eminsin bilmiyorum."

Isabel'in gözleri kuşkulu bir şekilde parladı ama birkaç kez göz kırptı ve parlaklık kayboldu. "Bu kadar emin olmamın nedeni bencil insanların bencil olup olmadıklarını merak etmemeleri. İstediklerini yaparlar ve eylemlerinin sonuçlarını düşünmezler. Brooke bizi terk etti çünkü daha mutlu olacağını düşündü. Biz olmadan hayatın daha kolay olacağını düşündü. Ve siktir et o fahişeyi, muhtemelen haklıydı. Bazen küçük vahşilerdik, ama sizi temin ederim ki geride bıraktığı hasar hakkında hiç endişelenmedi, çünkü o

-Özüne kadar bencil." Isabel alnını alnıma bastırdı ve beni sıkıca kucakladı. "Sen onun gibi değilsin çünkü şu anda, zor bir şeyden sonra, bunun ne anlama geldiği konusunda endişeleniyorsun. Harika bir anne olacaksın, tamam mı?"

"Tamam." Sırtını sıktım, sarılmanın kendimi ... yani ... aslında hiçbirini için donanımlı hissetmeyen yanıma güçlendirmesine izin verdim. Burnumu çektim.

"Peki ya Jude?"

Bir kahkaha attı. "Şey... Sanırım Jude'un iki şeye ihtiyacı var."

"Neye?"

"Mükemmel bir terapist ve taşaklara bir tekme. Sizi uyarması gerekirdi."

Gözyaşlarının arasından da olsa gülmek iyi hissettirdi. Yanaklarımı silerek yatağa uzandım. "Bence ebeveynlerin tekmelenmeye oğullarından daha çok ihtiyacı var."

Başını salladı. "Oğlunuza bu tür şeyler söylediğinizi hayal bile edemiyorum."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve derin bir nefes aldım. "Böyle hışımla çıkıp gitmemeliydim."

"Hayır, muhtemelen hayır." Isabel bir an sessiz kaldı. "Neden yaptın?"

Sert bir nefes verirken yanaklarım şişti. "Yemin ederim, beynim ne yaptığımı anlamadan vücudum hareket etti. Sadece dışarı çıkmak istedim. Onun hakkında, onlar hakkında ve bu bebeğin nasıl bir ailede doğacağı hakkında ne kadar az şey bildiğimle yüzleşmek istemedim."

Mırıldanarak yanıma otururken bir elini sırtıma sürttü.

"Aramızdaki iyi olan şeyler, Isabel, çok iyi. Sadece ben ve onun olduğu kısımlar. Daha ne olduğunu bile anlamadan ona aşık oluyordum." Yanıma oturdu ve ben de başımı omzuna yasladım. "Sanırım bu yüzden her şeyi görmezden gelmek çok kolay oldu... Bilmiyorum, bizden ayrı. Böyle söylediğimde kulağa çok çocukça geliyor. Ateşli bir adam başımı döndürdü, bu yüzden çocuğumuz doğduğunda ne olacağı hakkında konuşmayı unuttum."

"Unutmadın, Lia. Daha ikinci üç aylık dönemindesin." Omzuyla beni dürttü. "Kendine fazla yüklenme. Farklı bir ülkedesin, aileden uzaktasın ve o seni mutlu etti. Değil mi?"

Başımı salladım.

"Hiç gelecekten bahsetti mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Yani, sezonun biteceğini ve doğum için Seattle'a gidebileceğini söyledi, yani ikimiz de evde olacağımızı biliyorduk. Ama sanırım kariyerinin gerekliliklerini anlayacağıma güveniyordu. Sezona ara verip Amerika'ya gelip ayak bileklerimin şişmesini izleyecek hali yok ya."

"Hayır," dedi temkinli bir şekilde, "yapamaz. Yine de bunu düşünmüş olmalı."

"Sanırım öyle yaptı." Ayağa kalktım ve uzun bir yudum almak için komodinden su şişemi aldım. Duygusal patlamalar boğazımı kaşındırıyordu. "Birkaç hafta önce Wolves maçını izlerken bana tuhaf bir şey sorduğunu hatırlıyorum. Bana ailemin yaptıklarını görmenin nasıl bir şey olduğunu sordu."

Isabel mırıldandı. "Bu kadar mıydı?"

"Sanki... sanki hiç gerçek bir destek görmemiş gibi, bu yüzden aileyi bir birim olarak anlamıyor, anlıyor musunuz? Ve biz kendi küçük takımımız değil miyiz? Koşuşlar?"

Homurdandı. "Gardiyanlar kendi *çeteleri* gibidir. Birbirimizi ölümüne savunuruz ve bir kez içine girdin mi," dedi uğursuzca, "asla çıkamazsın."

Onları özledim. Ekibimizi. Günün yorgunluğu omuzlarıma demir bir pelerin gibi çökerken, tek istediğim gözümü kırıp kendimi eve dönmüş bulmaktı. Kendimi beni en iyi tanıyan insanlarla çevrili bulmak. Normalde hayatı görmek, yapmak ve gitmek isteyerek yaşırdım. Ama tüm bunlar, yenilikler ve yenilikler, beni eve özlem duymaya itti.

Hayatımda ilk kez, orada sahip olduğum rutini ve bıraktığım aynılığı arzuladım.

Her ne kadar Isabel'le birlikte ya da birkaç hafta sonra eve dönsem de, aynı hayata geri dönmüyordum.

Her şey, tüm hayatım farklı olacaktı. Ve artık zor olan, beni korkutan kısımları görmezden gelemezdim.

"Yüzündeki o ifade de ne?" Isabel sessizce sordu.

"Sanırım Claire buna kendini gerçekleştirme ya da danışman ne diyorsa o diyor." Derin bir iç çektim. "Jude'la konuşmam gerek."

Sırtımı okşadı. "Ne söyleyeceksin?"

Bir omzumu silktim. "Onu gördüğümde, ne bileyim, sihirli bir şekilde kafamda belireceğini."

Çantama uzandım, telefonumu çıkardım ve bir dizi mesajın içinde onun adı vardı.

Jude: Ailem için üzgünüm. Onlar öfkeli göt herifler.

Jude: Kız kardeşin bu geceyi sana vermemi istedi, ben de buna saygı duyacağım.

Jude: Ama ekiple birlikte Londra'nın öbür ucundaki otelde kalmak istemedim, o yüzden senin kaldığın otelde bir oda ayırttım. İstersen sabah odana gelebilirim ya da ne zaman konuşmak istersen C27'deyim.

Başımı salladım. "Zorba bir futbolcu, elde etmeye alışkın."

"Ne?" Isabel omzumun üzerinden baktı. "Aman Tanrım, ." Ayağa kalkarak aynaya bir göz attım ve irkildim.

"O kadar da kötü değil," dedi

Isabel. Yüzümü işaret ettim.

Yüzünü buruşturdu. "Tamam, ağladığında biraz benekli oluyorsun. Ama onunla şimdi konuşmayı planlıyorsan? Etki için bir artı, bunu sana söyleyebilirim."

Gözlerimi devirerek Jude'a mesaj attım ve odasına gitmekte olduğumu söyledim.

"Oraya gitmek istediğine emin misin?" Iz sordu.

Başımı salladım. "Bu bana ne zaman ayrılmak istediğimin kontrolünü veriyor. İşler kötü giderse ondan gitmesini istemek zorunda kalmak istemiyorum."

"Seninle gelmemi ister misin?" Bu göstermelik bir davetti; yüzünde bunu . Bunu kendim yapmam gerektiğini ben de biliyordum, o da biliyordu. "Koridorda bekleyebilirim, eğer sadece... orada olduğumu bilmek istiyorsan."

Gülümsedim ve başının üstüne bir öpücük bıraktım. "Hayır, ama teşekkür ederim. Yakında döneceğim."

Otelin kapısı arkamdan kapandığında, onun odasını bizimkinden ayıran merdivenlerden aşağı inmeden önce derin bir nefes almak için bir an durdum. Ona ne söylemem gerektiğini bildiğim büyülü bir an yoktu, Jude ile aramızdaki ilk hesaplaşma anı.

Aslında bunun tam olarak doğru olmadığını fark ettim. Daha önce de bir tane yaşamıştık. Ona hamile olduğumu söylediğimde, tepkisini filtreleyemeden önceki o bir saniyede ağzımdan çıkan kelimeler bencilceydi. Düşüncesizce.

Ve ağzımdan çıkan kelimeler öfkeliydi.

Evet, işinin doğası gereği onun tepkisini anlayabilirdim. Ben de benimkini anlayabilirdim çünkü kimse yalancı bir fahişe olarak anılmak istemezdi. Ama koridorda yürürken kaçınılmaz gerçeği biliyordum. Bu konudaki içgüdülerimizin, tepkilerimizi yöneten, etkileşimlerimizi ve somut kimyamızı yöneten arzularımızın üzerinde çalışmamız gerekiyordu. En azından sağlıklı bir şekilde birlikte ebeveynlik yapacaksak.

Ortak ebeveynlik. Artık birlikte uyumak yok. Artık onun kanepesinde öpüşmek yok. Artık İngiliz kırsalında tatil yok.

Tüm bunları ve sırf birbirimizi iyi hissettirme yeteneğimiz olduğu için aylarca bunların kararlarımı gölgelemesine nasıl izin verdiğimi düşündüğümde gözümün kenarından birkaç damla yaş süzüldü. Birbirimizi unutturmak.

Kapısına vardığımda yavaş bir nefes aldım. Kapıyı çalmak için yumruğumu bile kaldıramadan kapıyı açtı. Jude, onu barda gördüğümünden bu yana geçen kısa süre içinde harap olmuş görünüyordu.

Saçları darmadağındı, sanki ellerini saçlarında . "Lia," diye nefes verdi, "çok özür dilerim."

Tek kelime etmeden odasına girdim ama oturmadım. Kapı bizi birlikte bir alana kapattıktan sonra karşımda durdu.

"Ben de üzgünüm," dedim ona. "Böyle kaçmamalıydım." Başımı ona doğru eğdim. "Ne için üzgünsün?"

Gözlerini kırptırdı. "Ailem için. Bu... şey, korkunçtu." Başımı sallayarak onu dikkatle inceledim. Görünüşe göre kelimeler oradaydı, Tam da ihtiyacım olduğu anda. "Öyleydi. Seninle bu şekilde konuşmamaları gerekirdi ve bunun yıllar boyunca seni ne kadar incittiğini tahmin edebiliyorum."

Bakışlarını kaçırdı. "Artık bana zarar vermiyor. O gücü yıllar önce kaybettiler."

İnkâr ve utanç çoğu zaman el ele giderdi. Claire'in bazı psikoloji dersleri için çalışmasına yardım ederken hatırladığım rastgele şeylerden biri. Her ikisine de aşınaydım çünkü benim de ona söylemediğim pek çok şey vardı, kendi geçmişimin tüm çirkin yanlarını. Isabel'e anlattığım korkularım, aşık olduğum bu adam için hâlâ ulaşılamaz bir yerde duruyordu ve artık bunları görmezden gelemezdim.

"Jude, önemli bir şey bilmem gerekiyor."

"Her şeyi," diye yanıtladı hararetle.

Bu hararet beni tekrar ağlattı. Yumuşak davranarak bunu daha da zorlaştırmasını istemedim. Ona bu soruları sormak istemiyordum ama mesele de buydu zaten. Bu artık benimle ilgili değildi. Elimi göbeğimin üzerinde kaydırdım ve gözleri neredeyse çaresizce hareketi takip etti, sanki başka tarafa bakamıyordu.

İzlediğinde de perişan görünüyordu. Kafamdaki soruyu dile getirmem bir saniye sürdü.

"Nerede yanlış yaptığımızı görüyor musun?"

Yüzü kısmen şaşkınlık, kısmen de şok içinde karardı. "Öyle mi?"

Ellerim hafifçe titredi ve onları önümde birleştirdim. "Ailenle ilgili ne tür şeylerle uğraştığın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Bu pek de sevdiğim bir konu değil," diye cevap verdi.

"Ve bunu anlıyorum." Dudaklarımı yaladım. "Ama... çiftliklerinde, durduğumuzda ve sonra bu gece, bir nevi ateşin içine atıldım, sen

biliyor musun?"

"İnanın bana, barda olduklarını bilseydim asla gelmezdim."

Onu incelerken kaşlarımın kırıştığını hissettim; çenesinin yapısı, ağzının çizgisi, omuzlarındaki gerginlik. "Evet, bu... garipti."

"Ailemin davranışları için tekrar özür dilerim, eğer bu yüzden üzülüyorsanız."

Ne diyeceğini bilemiyordu, bu çok açıktı. Jude ne söylemesi gerektiğinden tam olarak emin değildi ve belki ben de bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey varsa, o da bu balonun hemen dışında dönüp duran her şeyi görmezden gelirken kendimizi birbirimize gömerek harika bir iş çıkardığımızdı.

Elimi karnımda gezdirdim. "Üzülmenin doğru kelime olup olmadığını bile bilmiyorum Jude."

"Tek kelime etmeden yanımdan uzaklaştığında oldukça üzgün görünüyordun." Kaşlarını kaldırdı ve yüzüm nasıl davrandığımın utancıyla ısındı. "Ve bunu yaptığında, beni uyardığın Isabel'in o yanını gördüm. Sırf senin peşinden gittiğim için bana taşaklarımı blenderdan geçirecekmiş gibi görünüyordu."

Gülümsemek istediğim türden bir şeydi ama bu bile çok zor geliyordu.

"Benim yaptığım gibi ayrılmama karşı çıksa bile ailesini asla korumaz."

Yutkundum. "Bu bir aile üyesinde olması gereken iyi bir özellik."

Başımı salladım.

"Bunun bir şey olduğunu tam olarak bilmiyorum," dedi sessizce.

"Ailenin sana söylediği şeyler," diye duraksadım, başımı salladım, "ve senin söylediklerin... korkunçtu. Keşke ne kadar bencil olduklarını görebilselerdi."

"Ben de."

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Ama sanırım tüm bunlar birbirimiz hakkında ne kadar az şey bildiğimizi gösteren dev bir işaret gibi geldi."

Çenesi sıkıştı.

"Burada geçirdiğim zaman, Jude, sanki... tatilde olmak gibi, anlıyor musun? Eğlenceli ve heyecan verici ve yapmayı sevdiğim bir şeyi yapıyorum ama yine de gerçek hayat değil."

"Bana oldukça gerçekçi geldi," dedi sert bir sesle.

Gözlerindeki bakış söylenmemiş şeylerle doluydu. Belki benim bakışlarım da aynıydı. Birlikte uyuduğumuzda büyük ve önemli bir şey değişmişti,

ve o da bunu hissetti.

"Biliyorum. Birçoğu öyleydi. Ama burada bulunduğum süre boyunca, bize iyi ve doğru gelen şeyleri yapma izni veren küçük kurallar uydurduğumuz süre boyunca, zor ve korkutucu olan her şeyden kaçınıyorduk."

Kuru bir kahkaha attı. "Seni bilmem aşkım ama ben son birkaç ayda pek çok zorlukla yüz yüze geldim. Kışını kaldırtmak kolay mı sanıyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Bugün mü yaptın?"

Jude cevap vermeden önce dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ama sonunda bana isteksizce başını salladı.

"Oh, Jude," diye fısıldadım, "çok üzgünüm."

Ellerini kalçalarına dayayıp yere bakarken midem rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyordu çünkü Jude'un bana önemli hiçbir şey anlatmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Tek bir şey bile.

İşi hakkında değil.

Ailesi hakkında değil.

Temel düzeyde, içgüdüsel ve anlık olan parçamızda onu tanıyordum.

Sabah uyandığında nasıl görüldüğünü. Bir hayranı

ona yaklaştığında nasıl gülümsediğini.

Beni nasıl öptüğünü.

Beni nasıl hissettirdiğini, ne kadar düşünceli olduğunu, ona aşık olmayı ne kadar kolaylaştırdığını.

Ama onu bu hale getiren tüm temel şeyler... tam bir gizemdi.

"Herkesin kendisini strese sokan şey hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum," dedim dikkatlice, "ya da bu konuda nasıl hissettiklerini. Ama Jude, kardeşine hamile olduğumu bile söylemedin ve ondan hoşlanıyorsun. Keşke herkesin annenle baban gibi olmadığını görebilsen. Neler yaşadığını bilmek isteyen insanlar var, böylece sana destek olabiliriz, böylece seni tanıyabiliriz."

Jude bana baktı; düşünceleri gizliydi. "Beni çözdüğünü mü düşünüyorsun?"

"İstiyorum, Jude." Kollarımı . "Ama hiçbir şey hakkında konuşmadık.

Tüm önemli şeyleri göz ardı ettik ve biz ... biz sadece ..."

Yakışıklı yüzünde fırtına bulutları oluşurken konuşma becerilerim sekteye uğradı. "Biz sadece, ne? Birbirinizi doğal yollardan mı tanıdınız? Bu

Birlikte geçirdiğimiz geceleri nasıl sınıflandırdığınızı bilmiyorum. Zıyan oldu. Hiçbir şey. Önemsiz."

"Hayır," dedim aceleyle, "hayır, demek istediğim... hiçbir şey hakkında konuşmadık. Senin işin, senin ailen, benim , *gelecek*. Ben eve döndüğümde ne yapacağız?"

"Pekala, sanırım her şeyi açıklığa kavuşturdunuz. Neden bana tüm bu *paylaşım işinin* nasıl yürüdüğünü anlatmıyorsun, ben de elimden geldiğince madde madde takip edeyim." Bir elini kaldırdı. "Sadece kelimelerin küçük olduğundan emin olun. Hepimiz Oxford'a gitmiyoruz."

Bir aslan gibiydi, kanlı pençesiyle arkasına yaslanmış, yaklaşan her şeye saldırıyordu. Belki onu yaralayan ben değildim ama onun zihninde yine de yarayı deşiyordum. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Ona çocuk gibi davrandığını söylemek istesem bile öfke şu anda işe yaramayacaktı.

"Bana ne duymak istediğini söyle aşkım, ben de ."

"Bana öyle deme," diye tersledim. "Öyle değil."

Ağırlığını dayadığı masayı itti. Gözlerinde garip bir düzlük vardı. Normalde sıcak olan renklerinin ardında soğuk duruyorlardı. "Belki de yakında gitmen en iyisi o zaman."

Nefesimi içime çektim. "Neden böyle davranıyorsun? Jude, birbirimizle zor şeyler hakkında konuşabilmeliyiz ve ben bundan kaçındım çünkü yaptığım şey bu. Kalmam gereken yerde fırtınalar koparıyorum ve rahatsız edici konuşmalar yapmak için zorlamıyorum. Ben mükemmel değilim."

"Bana oldukça mükemmel hissettin," dedi ipek gibi. Sanki bir maske takıyormuş gibi dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ama ben bunu yüzüne vurmak istedim. "Merak etme aşkım, tüm bu dikkat dağıtıcı şeyler benim hatamdı. Bahse girerim en iyi fikir değildi, şimdi yetişkin olmamız gerektiğinde işleri karıştırdığını düşünürsek." Hayal kırıklığı... Ne olduğundan bile emin değildim. Bağırsaklarıma saplanan bir taş değildi çünkü bundan çok daha büyük ve acı verici hissettiriyordu. Şiirsel düşünen biri değildim ama kafamdan her türlü dramatik cümle geçiyordu çünkü Isabel'e de söylediğim gibi ona aşık olmaya başlamıştım

daha ben farkına bile varmadan.

Ve belki de bu, Jude'un pürüzsüz, kaygan ve çalışılmış bu versiyonu bir zırhtı, ama kalbimi verdiği adamın, birlikte çocuk yaptığım adamın bu zırhı bana karşı kullanmasını istemiyordum.

Alnımı ovuşturdum. "Jude, belki buraya yanlış geldim ama ben sadece... Sorunlarımızın bu yeni hayata yansımalarını istemiyorum. Senin kendi sorunların var, benim de

benimkini aldım."

"Bahse girerim benimki kazanır, aşkım."

"Bu bir yarışma değil," dedim, sözlerime buz gibi bir hava katarak, "ve ailemin neler yaşadığı hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsunuz."

Maskesi sadece bir anlığına düştü ve gözlerindeki pişmanlık anlık öfke patlamamı yatıştırdı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Haklısın. Bilmiyorum. Çünkü *sen* de bana pek bir şey anlatmadın."

Göğsümde utanç ve mahcubiyet büyük bir savaş veriyordu, çünkü onun haklılığını kabul etmekten başka çarem yoktu. Ben de en az onun kadar hatalıydım, belki daha da fazla, çünkü bardan sadece birimiz kaçmıştı.

Artık böyle olmasını istemiyordum. Ve bunu değiştirmenin tek bir yolu vardı.

"Annem, babam öldükten birkaç yıl sonra ayrıldı." Ben bunları söylerken Jude'un alnı kırıştı, gözlerinde meraklı bir ışık belirdi. Bir omzumu silktim. "Bu yüzden Logan dördümüzü büyüttü. Ailem benim için neden bu kadar önemli. Bu konuda konuşmaktan *nefret ediyorum*, o yüzden anlıyorum Jude. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlıyorum. Ben sadece... sırf daha kolay olduğu için aynı şeyleri tekrar tekrar yaparak işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum."

"Haklısın." Sesi bitkin geliyordu ve ben bu sözleri duymaktan hiç zevk almadım.

Onun tavizinin ardından, söndüm. Vücudumdaki her şey sanki bir santim düşmüş gibiydi, çünkü artık ağırlığı taşıyamıyordum. "Şimdi ne olacak?"

Jude'un bakışları muhtemelen hâlâ lekeli, kırmızı ve berbat görünen yüzümde gezindi. "Bence aşkım, sen evine git ve ailenle birlikte ol. Ben sezonumu bitireceğim. Her hafta konuşuruz, tamam mı? Tüm o cevaplanmamış soruları çözeriz."

Gözümden süzülen bir damla yaş sildim. Ne kadar kaba bir gözyaşıydı, bu konuşmada ağlamama izin vermemiştim.

Ona aşık olduğumu bilmesini istemiyordum ya da işleri bu şekilde bitirerek bir kapıyı kapatıyordum.

Gözden kaçırdığım yırtığı izledi ve çenesinde bir kas sıkıştı. Gürültüyle burnumu çektim. "Tamam."

Jude'un yumrukları sıkıldı ama yüzü yumuşadı. "El sıkışıyor muyuz? Sarılmak mı?"

Bunun akıllıca olup olmadığını düşünmemeye çalıştım ama bir adım öne çıktım. Hemen kollarını açtı. Kollarını sırtımda kavuşturdu ve çenesini başımın üstüne yaslayarak beni tutarken bir damla gözyaşına daha izin verdim.

"Hayatımı değiştirdin, Jude McAllister," diye fısıldadım. Sıcak, geniş ve güçlü göğsü yavaşça genişledi. "Seninle tanıştığıma memnunum."

Hemen cevap vermedi ama ağzının fısıltısını saçlarımda hissettim. "Ben de seninle tanıştığıma memnunum, Lia Ward."

Başımı kaldırıp ona baksaydım, lezzetli sesindeki o yüklü, sert tonla, muhtemelen onu öpmek isterdim. Bu adam söz konusu olduğunda ne kadar aptalmışım. Bu yüzden kollarından çekildim ve odadan çıktım.

Birkaç kapı ötede, Isabel koridorda durmuş telefonuna bakıyordu.

Ben çıkınca başını kaldırıp baktı. "İyi misin?" Başımı salladım.

Isabel elini uzattı, ben de tuttum. Bu şekilde odamıza geri döndük ve ben yatağıma kıvrıldığımda, üç gün içinde onunla birlikte eve dönüş biletlerimi ayırtmıştı.

Uyuyana kadar ağlamadım ama bir elimi karnıma doladım ve küçük şeftalime iyi olacağımıza dair söz verdim. Hepimizin iyi olacağına.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Eşyalarımı toplarken iyiydim. Geçtiğimiz birkaç ay içinde satın aldığım yeni eşyaları yerleştirmek için satın aldığım yepyeni valizi toplarken hiç gözyaşı dökmedim. Shepperton kapüşonlu sweatshirt'üm ve kışlık şapkam bile kuru gözlerle bavula girmeyi başardı ki bu beni oldukça mutlu etti. Isabel biraz yardım etti ama ben de onu rezervasyon yaptırdığı turistik günlük turlardan birkaçını yapmaya zorladım.

Çalışmam cilalanıp basıldıktan ve ciltlendikten sonra hafta başında Atwood'un ofisine teslim edilmiş ve e-posta yoluyla gönderilmişti. Onunla dönem arkadaşlığımızı yapılandırma şeklimizin en güzel yanı programımdaki esneklikti. Evim boş ve temizdi, Isabel Bournemouth'ta bir gün geçirmek üzere Oxford'daki pansiyonundan erken ayrılmıştı. Aslında ben de onunla gitmeyi planlamıştım ama Atwood'un programında boş yer vardı ve bana, ödevimden nefret ettiğini ve bu dönemi kredisiz bitireceğimi söyleyen, midemin sinirden dönmesine neden olan şifreli ve kısa bir mesaj gönderdi.

Ofisinin kapısını çaldığımda, bunu bir daha yapmayacağıma dair ilk duygu kıpırtılarını hissettim.

"İçeri gel," diye seslendi.

Köşeden bakarak ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. "Benim için hazır mısın?"

Profesör Atwood gözlüklerinin kenarından beni izliyordu ve bunun ağırlığını yün bir pelerin gibi hissediyordum, doğru durumda sıcak ve harika olabilecek bir şey. Ya da sıcak ve bunaltıcı.

Her zamanki yerime oturdum ve masasının üzerinde, her zamanki çay fincanının yanında ciltli kâğıdımı gördüm. "Yakmamışsın. Bu iyiye işaret."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Hayır, kesinlikle olmaz." Başımı salladım, rahatlatarak dudaklarımdan bir iç çekiş kaçı.

Atwood pahalı görünümlü bir kalemi elinde evirip çevirdi ve tekrar konuşmadan önce kısa bir süre masasına vurdu. "Son ürünün oldukça güzeldi, Lia. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim." Nefes verdim. "Sonunda yaptığım değişiklikten nefret edeceğinden endişeleniyordum."

Başını iki yana salladı. "Aksine, bunun bakış açınızda harika bir değişim olduğunu ve burada geçirdiğiniz zaman içinde geçirdiğiniz anlaşılabilir değişimi gösterdiğini düşündüm."

"Sanırım doğru hissettirdi."

Atwood dosyayı eline aldı ve arkasını çevirdi. "Bu benim altını çizdiğim kısım. *Hoşnutsuzluk değişim için güçlü bir motivasyon kaynağı ve yaratıcılığın yakıtıdır, ancak yalnızca sarsılmaz bir benlik duygusuyla birleştiğinde. Geçmişin merceğinden bakıldığında, bağımsız kadının yılmaz ruhu fevkalade yıkıcıdır; bu kavram sadece gizliden gizliye gelişen, erkeklerin takma adlarını taşıyan kelimelerin üzerine basılan bir kavramdır. Ancak bu kavrama bugünün ışığında, geleceğe açık bir gözle bakıldığında, Brontë'nin sözlerinin eşit derecede uygulanabilir olduğunu görürüz. Sadece bu da değil, Brontë'nin zekâsı, kendi hoşnutsuzluğu, okuyucuya, seçenekler az görünse bile, değişimi kendi hayatlarında nasıl uygulayacaklarına dair zamansız bir ölçüt sunuyor.*"

Kâğıdı tekrar yere bıraktığında gülümsemesi yüzümü ısıttı. "Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim." Güldüm. "Yemin ederim, bir noktada başka bir şey söyleyeceğim." "Washington Üniversitesi'danışmanınıza övgü dolu bir eleştiri e-postası göndermek ve bunun için kredinizi yürekten imzalamak inanılmaz derecede kolay olacak sömestr."

Gözlerim doldu. "Senden öğrendiğim her şey için çok minnettarım."

Atwood bunu elinin tersiyle itti. "Üst düzey öğrencilere öğretmenin güzelliği de bu. Çok fazla öğretime ihtiyacınız yok; zaten bildiğiniz bilgileri daha derin bir düzeyde görmek için rehberliğe ihtiyacınız var. Zaten orada olanın katmanlarını ortaya çıkarmak," dedi şakağına dokunurken. "Bitirdiğinde ne yapacağını çok düşündün mü bilmiyorum ama bence harika bir öğretmen olursun Lia."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Çayından bir yudum aldı ve fincanı dikkatlice yerine koydu. "Sende öğrencilerin karşılık vereceği bir enerji var. Son birkaç dersini verirken bunu biraz düşün. Onlara ne zaman dönersen." Dikkatle karnıma baktı.

"Son iki dersi bahar döneminde bitirebilmeliyim," dedim ona. "Haziran başına kadar teslim olmam gerekmiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Ayağa kalktı. "Gitmeden önce sarılmak istesem uygunsuz olur mu?"

Başımı salladım, ayağa kalktım ve kolayca kucağına yürüdüm. Hızlı ve sert bir şekilde sırtımı sıvazladı. Geri çekildiğinde gözleri parlıyordu ama gülümsemesi titriyordu.

"Gidebilirsin. Bu ofise gelen her öğrenci için gözyaşı dökersem, sanırım görev süremi iptal ederler."

"Her şey için teşekkür ederim." Ellerimi uzattım, sonra yanlarıma bıraktım. "Tüm bu deneyim... Asla unutmayacağım. Bana verdiğin şansın karşılığını asla ödeyemem."

"Catherine bir kız için çok güzel bir isim," dedi kaşlarını kaldırarak.

Güldüm. "Bunu aklımda tutacağım."

Ofisinden çıkarken küçük bir el sallayışla, son kez ofisimden daireme doğru yürüdüm.

Kız ya da erkek çocuğa hamile olduğuma dair hiçbir zaman güçlü bir his edinmemiştim ve görmeye alıştığım binaları incelerken isimler hakkında düşünmeye başladım.

On dört hafta sonra, eve döndüğümde Jude olmadan böyle şeyler yapacağımı kabul etmek ne kadar zor olsa da, bir İngilizce profesörünün adını taşıyan küçük bir kızın düşüncesiyle kendimi gülümserken buldum.

Londra'daki otel odasından ayrıldığımdan beri telefonum sessizdi, bunu bekliyordum, özellikle de düzenli maçlar oynadığını ve hala gerçekten anlamadığım çeşitli Avrupa kupaları için ek hafta ortası maçları olduğunu biliyordum.

Aramızdaki mesafeye alışmam gerekecekti. Haftada bir konuşacağımızı söylemişti ve bu akıllıcaydı, ama ortadaki o sessiz günlerde onu sık sık düşünmemek biraz zaman alabilirdi.

Dairemin son temizliğini yapıp anahtarı apartman yöneticisine bırakırken kendimi, gün batımına doğru at sürseydik bunun çok kolay bir hikaye olacağı gerçeğiyle barışırken buldum.

Ertesi gün yolculuğun ilk ayağında koltuklarımıza yerleşirken Isabel'e "Bunu bir düşün," dedim. "Yapmam gereken bağlantı buydu."

Kollarını başının üzerine uzattı ve inledi. "Düşünüyorum da..."

"Tüm bu şeylerden kaçtım, değil mi? Tartışmalardan, sorulardan ve endişelerden kaçındım çünkü bu daha kolay geliyordu ve anne olma konusunda beni korkutan her şeyle yüzleşmek istemiyordum. Ama ihtiyacım olan şey hoşnutsuzluktu, değil mi? Makalemde de belirttiğim gibi, Atwood'un anlamamı sağlamaya çalıştığı şey de buydu; gelecekle yüzleşmekten kaçınmanın bir yolu olarak geçmişe takılıp kalmak. Değişmek için yakıta ihtiyacım vardı. Hamile kalmak benim yaptığım bir seçim değildi ama değişmek için ihtiyacım olan şeydi."

Isabel sırtıttı. "Şu haline bak, koca kız farkındalıkları yapıyorsun." "Sen de yapıyorsun. Sabitleme olayını."

Ağzı açık kaldı. "Bilmiyorum."

"Ah, lütfen." Boyun yastığımı omuzlarıma geçirdim ve insanlar dokuz saatlik Doğu Yakası uçuşu için yanımızdan geçip koltuklarına yerleşirken gözlerimi kapattım. "Kesinlikle biliyorsun, ama konu bu değil."

Nefesinin altında bir şeyler homurdandığında onu duymazdan geldim.

"Claire'le beşinci sınıfa gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? ebeveynlerimizin işlerinden okula bir şeyler götürür müyüz?"

Isabel bir kahkaha patlattı. "Sanki unutabilirim de. Neredeyse uzaklaştırma alacaktın."

Gözlerimdeki küçük yarıklardan ona bakarken gülümsememeye çalıştım. "Neredeyse uzaklaştırma almıyordum."

"Paige'in *Sports Illustrated Swimsuit Edition* kapağının poster boyutundaki bir fotoğrafını beşinci sınıf sınıfına götürdün. Üstsüzdü Claire."

"Peki Logan'ın o gün beni almaya geldiğinde müdüre ne dediğini hatırlıyor musun?"

Isabel içini çekti. "Bunun bir anlamı var mı?"

"Evet. Logan dedi ki, *umarım karımı yaptığı işten dolayı ya da Lia'yı bu işten gurur duyduğu için utandırmıyorsunuzdur çünkü o bütün bir kız nesline güzel, akıllı, seksi ve saygıdeğer olunabileceğini ve bunların hiçbirinin diğerini yok etmediğini öğretiyor.*"

İz gülümsedi. "Tabii ki öyle."

"Boyun eğmez bağımsız kadın ruhunun radikal ve yıkıcı kutlaması!" diye bağırdım.

İnsanlar benim patlamama aval aval bakmaya başlayınca gözlerini açtı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye fısıldadı.

Onun yüz ifadesine gülmeye başladım ve uçuş görevlileri anonslarını yaparken ve uçaık havalanırken duramadım. Hani kilisedesinizdir ve her ne ise aslında o kadar da komik olmadığını bilirsiniz, sadece glmemeniz gerektiğini bilirsiniz. Tüm bu süre boyunca Isabel bana dikkatle bakıyordu, sanki başka bir yere oturması gerekiyormuş gibi.

kıkırdamalarımı kontrol altına aldığında, gözlerimin kenarındaki yaşları siliyordum.

"Evet," dedi Isabel. "Keşke Claire şu anda burada olsaydı cnk sen aklını kaçırmışsın Lee."

Derin, temizleyici bir nefes aldım ve uçaığın tavanına baktım. "Sanırım ben de yle, Isabel."

Önümdeki koltuğun altına güvenli bir şekilde yerleştirilmiş sırt cntamın yanından bana bir su şişesi uzattı. Bir yudum aldıktan sonra ona geri verdim.

Düşüncelerimin tam olarak şekillenmesi birkaç dakika daha aldı. Ama oluştuklarında, içimden gülmek gelmedi.

"Yüz saat sonra Seattle'a vardığımızda," dedim sessizce, "gerçek bir ordu tarafından karşılanacağız."

"Doğru."

"Ama bu haftaya kadar bekar bir anne olacağımı hiç düşünmemiştim. Bağımsızlık güzel bir kavram, konuşmalar, yazılar ve iek alıntıları için bir konu, ancak gerçekten kendi başına bir şey yapmanın gerçeği ... her zaman o kadar güzel değil. Bu, uzun günler ve geceler, kendi başınıza birçok savaşla yüzleşmek anlamına geliyor. Evet, çok fazla yardım alacağım ama gecenin bir yarısı, haftalardır iyi uyuyamadığımda, Jude'a dönüp şu mamayı almasını söyleyemem ya da bebeği uyutmak için sallayamam cnk çok yorgunum." Yavaşca nefes verdim. "Yapabilirim. Ve yapacağım da. Ama yüzleşmesi eğlenceli bir gerçek değil ve bu her zaman çok iyi olduğum bir şey değil."

Isabel mırıldandı. "İçimizde bu konuda iyi olan mı? Bence kendine biraz anlayış göstermelisin Lee. Yaşadığın şey gerçekten zor. Ve bu bölümün -bu kapının kapanmasının- çok şey getirmesi anlaşılabilir bir şey."

Kapının kapanması. Jude ile.

"Onu hâlâ özlüyorum," dedim sessizce. "Ve bu konuda kendime biraz kızgınım."

"Kız kardeşime iyi davran," diye ısrar etti Isabel. "Aksanlı, seksi bir futbolcuyla yattı, sonuçta da muhtemelen öyle olacak bir çocuğu oldu.

Genetik olarak öyle kutsanmıştır ki, ona bakan herkes yürüyen bir mutlu iç çekme emojisine dönüşecektir."

Tekrar ağlamamak için kendimi zor tutarken bile güldüm. Hamilelik hormonları çok tuhaftı. "Haklısın."

Isabel başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Ben her zaman haklıyım. Bu benim en iyi özelliğim."

Gülümseyerek başımı omzuna yasladım ve Jude ile aramda giderek büyüyen boşluk okyanusunu düşünmemeye çalıştım.

Onunla bir sonraki konuşmamın nasıl olacağını düşünmemeye çalıştım.

Onu bir dahaki sefere ne zaman göreceğimi düşünmemeye çalıştım, muhtemelen devasa, kabarık bir karmaşa gibi paytak paytak yürüyordu.

Film üstüne film izlerken, uzun bir seyahat gününde yapabileceğimi düşündüğümde daha fazla uyuklarken, onu özlemememin ne kadar süreceğini düşünmemeye çalıştım.

Uçak Sea-Tac'a indiğinde ve telefonumu tekrar açtığımda, onun adını gördüğümde kalbimin küt küt attığını hissettim.

Jude: Eve sağ salim vardığında bana haber ver. Değerli kargo ve hepsi.

Gözlerim dolarken, "Ne göt herif," diye fısıldadım. Hiçbir şeyi kolaylaştırmayacaktı ve elinde bile değildi. Tatlı, düşünceli, aptal ve biraz da hasarlıydı ve yerimden kalkmak için beklerken ona sarılmak istedim. Bunu düşünmemeye çalıştığım zamanları daha çok seviyordum. Bizi çılgınlık ve gözyaşlarıyla karşılayacak insan ordusunu düşündüğümde, aman tanrım, çok iğrenç olacaktı ve sabırsızlanıyordum.

Ama işte oradaydım, onun mesajına bakıyordum ve günün seksen dördüncü duygusunu hissediyordum. Ve uzun bir gün olmuştu.

Isabel ayağa kalkmama yardım etti ve uçaktan inip bekledikleri yere doğru ilerlerken elimi sıkıca tuttu.

Balonları ilk ben gördüm. Isabel bana sırtıttı.

"Çok kötü olacak," dedi mutlak ve bariz bir neşeyle.

Endişelendiğim, üzüldüğüm, içimde tutmaya çalıştığım her şey, *Eve Hoş Lia ve Bebek* tabelasını gördüğümde aptal, hamile gözbebeklerimden döküldü. Çılgınlık ve ciyaklamalar

Claire'le göz göze geldiğimiz anda başladı ve o noktada açıkça ağlıyordum.

Gruptan ayrıldı ve birkaç uzun adımda bana ulaştı, kollarını bana doladığında neredeyse beni devirecekti.

"Evindesin. Oh, *evindesin*," diye omzuma doğru ağladı. Kalbim ayrıldığım günden beri hiç olmadığı kadar dolu hissediyordu. "Bir *bebeğimiz* olacak!"

Konuşamıyordum bile. Hiçbir anlam ifade etmiyordum. Sonraki birkaç dakika boyunca ağzımdan çıkmaya çalışan kelimeler tutarsız gevezelikler ve sümükten ibaretti.

Ama yine de beni elden ele dolaştırdılar. Önce Molly yüzümü avuçladı ve bana muhteşem olduğumu söyledi. Emmett belime sarıldı ve ben gittiğimden beri iki santim uzadığımı söyledi.

Sırada Paige vardı, gözyaşları yüzünden akıyordu (ki ağladığında yüzünde lekeler *oluşmuyordu*). "Umarım önümüzdeki iki gün boyunca sana binlerce kez sarılmamın bir sakıncası yoktur."

"Evet, lütfen," diye hıçkırdım, ona öyle sıkı sarılmışım ki kollarım ağrıyordu. "Sizi çok özledim çocuklar."

"Ah, tatlım," diye fısıldadı. "Biz de seni özledik."

Paige geri çekildi ve bir anne şefkatiyle elini saçlarımdan üzerinden kaydırarak. "Sanırım kardeşin yeterince sabırla bekledi, ha?"

Başımı salladım, yüzümdeki süper çekici çirkin ağlama sümüğünü elimle tersiyle sildim ve Logan'ı arkamızda gördüm, elleri koyu kot pantolonunun ceplerinde sıkıca sıkışmıştı ve gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı.

Paige beni bıraktığında karnıma baktı ve çenesi sıkıştı. Sonra kollarını açtı. "Buraya gel evlat," dedi kaba ve düzensiz bir sesle.

Beni kollarının arasına aldı ve o sarılmada *her şeyden* bir galon kadarını bıraktım. Tüm korku, hayal kırıklığı ve kalp ağrısı kardeşimin omuzlarına yüklendi. Biri sırtımı ovdu ama kim olduğundan emin değildim. Umurumda da değildi.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı kulağıma, bana sarılışını sıkılaştırarak. Ağabeyim o kollarla tüm dünyayı kaldırabilirdi ve bundan daha önce şüphe ettiysem bile şimdi hiç şüphe etmiyordum. "En iyi anne sen olacaksın Lia ve bu çocuk şimdiden çok seviliyor."

Arkamdan burnumu duydum. Ya da belki de sadece bendim.

Evimdeydim. Ve önemli olan tek şey buydu.

Yirmi Beşinci Bölüm

LIA

Emmett meyve sepetine bakarak, "Ama bu hiç mantıklı değil," dedi. Paige'e sııttım, sonra da yulaf ezmemi bitirdim. "Ne mantıklı değil?"

"Tüm meyve olayı." Bir elma ve bir muz havaya kaldırdı. "Bebek bu inanılmaz derecede farklı iki nasıl karşılaştırılabilir ve yine de mantıklı olabilir. Biri küre, diğeri dikdörtgen."

Kaşlarım havaya kalktı. "Dokuz yaşındaki bir çocuk için çok büyük bir kelime." "Üç boyutlu şekilleri öğrenmek zorundayız, Lia. Neredeyse on yaşındayım."

Paige homurdanarak, öğle yemeğini bitirdikten sonra sırt çantasını uzattı. "Bu yakında kira ödemeye başlayacağın anlamına mı geliyor?"

"Konuyu değiştiriyorsun." Karnımı işaret etti. "Bana şu anda bunun bir ..."

"Tatlı patates," diye yardımcı oldum. "Dün ben de bir hıçkırık hissettim." Paige'in nefesi kesildi. "Hıçkırdın mı? Ne zaman?"

"Dün gece." Yumruğumu ovuşturdum. "Çok garipti."

Emmett, Paige'in oohlayıp aahlamasını duymazdan geldi. "Ve birkaç hafta içinde havuç olacak, Lia." Ellerini uzattı. "Lanet olası bir *havuç*."

"Haklısın." İçimi çektim. "Bu hiç mantıklı değil."

"Teşekkür ." Paige'den sırt çantasını aldı ve onu belinden . "Bugün ceketime ihtiyacım var mı?"

Arka bahçeye bakan pencereleri işaret etti. "Dışarıdaki karı görüyor musun? Ocak ayındayız, kardeşim."

"Bu bir evet mi?"

Yulaf ezmemden aldığım son lokmaya güldüm. Paige çamurluğa doğru yürüdü ve kışlık paltosunu kıkırdayan yüzüne geçirdi.

"Bu evet demek. Beceriksiz bir ebeveyn olduğum için okulunun seni eve geri göndermesine ihtiyacım yok." Paltosunu kollarına geçirdikten sonra kışlık şapkasını kafasına geçirdi. "Özellikle de büyükanne olmayan bir büyükanne olmama ramak kalmışken," diye bağırdı.

Emmett onun sahte ağlamasına kahkahalarla gülerken ben başımı salladım. Paige, Büyükanne etiketini tek taraflı olarak reddettiği için "büyükanne-büyükbaba adının" ne olacağı konusunda bir kimlik krizi yaşıyordu.

"Dil," dedim.

Gözlerini kırptırdı. "Ne dedim ben?"

Emmett kışlık şapkasını alnına doğru iterek, "Göt," diye cevap verdi. "Bu pek sayılmaz," dedi Paige.

Okul servisi şoförü evin önünden kornaya bastı ve Emmett bize veda ederek gözden kayboldu.

Otobüs hareket ederken ön kapının yanındaki pencereden dışarı bakarak, "Bu çocuğu çok seviyorum," dedi.

"Ben de." Attığı elmayı aldım ve dilimlemeye başladım. Yeni kuralım yüzüme vurmak istediğim her tatlı ya da karbonhidrat için bir parça meyve yemektir.

"Bugün takvimde ne var?" Paige sordu.

"Okumam gereken şeyler var. Noel'den kalan tüm o eşyaları nihayet düzenlemeye başladığımdan beri bu hafta tembellik ettim."

"Noel'den kalan tüm o eşyalar," diye düşündü mutlu bir şekilde. "Yüzün paha biçilemezdi."

Elma gevrek, tatlı ve çıtır çıtırdı ve cevap vermeden önce yutkunmayı bitirdim. "Evden taşınmak zorunda kalacağım çünkü evde bana, küçük Tatlı Patates'e ve onun için aldığın her şeye yetecek kadar yer yok."

Yüzü kapandı ve bu konuyu tekrar açtığım için bir anlık pişmanlık duydum. Ama İngiltere'den döndüğüm ilk hafta kendime bir söz vermiştim. Artık zordan kaçmak yoktu. Buna izin yoktu.

Son bir aydır evde yaşamak umurunda değildi.

İlk hafta bol bol şekerleme, bol bol duygu banyosu (Logan ve Paige'in banyosundaki batık jet küvette, etrafım köpük dağlarıyla çevriliyken ağladım) ve bir sürü vasatın altında İngiliz çöreği yedim çünkü yemin ederim Amerika'da farklı pişiriyorlardı.

İkinci hafta daha iyi geçti. Noel bizi bol bol yemek, kahkaha, alışveriş ve sevdiğimiz tüm filmleri izlerken kanepede battaniyelerin altında kucaklaşmakla meşgul etti. *It's a Wonderful Life* sırasında sadece bir kez hıçkıra hıçkıra ağladım. İyi, iki kere. Claire battaniyenin altında elimi tuttu. Ve ailem Küçük (o zamanlar) Avokado'yu, çocuğun henüz doğmamış olduğu düşünülürse, izin verilenden daha fazla hediyeyle şımarttı.

Battaniyeler, futbol topları, kitaplar ve Logan ile Paige'in bir servet harcadığından şüphelendiğim güzel oymalı ahşaptan bir beşik. Eski yatak odama mükemmel bir şekilde uyacaktı. Ama üç metrelik Noel ağacımızın yanında yerde duran ve İngiltere'den gönderildiğine dair izler taşıyan küçük kutu aklımı başımdan aldı. Jude beni bir şey göndereceği konusunda uyarmamıştı ama ambalaj bandını kesip açtığımda ve beyaz kağıt mendili geriye katladığımda, üzerinde numarasının yazılı olduğu inanılmaz derecede küçük Shepperton formasını ve altında futbolla ilgili küçük bir kitap gördüm. Emmett başını omzuma koyup sırtımı ovarken sessizce ağladım.

Bu, eve döndüğümünden beri aramızda geçen ve bana bunu iyi bir şekilde atlabileceğimize dair ilk umut ışığını veren ilk mesajdı.

Ben: Hediye için teşekkür ederim. Mükemmel (bu yıl biraz büyük ama sorun değil)

Jude: Ne zaman uyarsa, görmek için sabırsızlanıyorum. Bugün günün nasıldı?

Ben: İyi. Bu yıl her zamankinden daha kaotik. Molly, Noah ile birlikte evde ve Mashington bu Noel günü oynamıyor, bu yüzden evde olabilirler. Claire ve Bauer da buradaydı. Yarın onun ailesiyle birlikte olacaklar. Peki ya siz?

Jude: Pek kaotik sayılmaz ama Rebecca beni akşam yemeği için zorla evine götürdü. Kocası bir Man City taraftarı, bu yüzden sarsıntılı bir başlangıç oldu.

Ben: LOL. Mell, hepimiz mükemmel olamayız.

Ben: Senin için geç oldu. Yarın oynamayacak mısın?

Jude: Eğer yine çöp gibi oynarsam, nedenini anlarsın. En iyisi uyumaya çalışayım. Mutlu Noeller, Lia.

Mutlu Noeller, Jude.

Amerika'ya geldiğimden beri ilk kez o gece rüyamda onu gördüm. Eski yatağımın ortasında, eski odamda tek başıma uyanmak rahatsız ediciydi. Noel ağacının altında beni nasıl kirli ve derin bir şekilde öptüğüne dair puslu anılar günlerce aklımdan çıkmadı, ailemle yeni bir normale kavuşmamla karışan garip bir acı.

Ama ikinci hafta üçüncü haftaya geçerken, Wolves'un Green Bay'i yenmesini ve Shepperton'ın Leeds United'la 2-2 berabere kalmasını izleyerek ve oyun oynayarak geçirilen tatiller arasında sessiz bir sükunet varken, yeni yıl çok az tantana ile geldi ve geçti, kendimi gecesı saat onda, lisede kullandığım parlak mor yorganın altında kıvrılmış uyurken bulduğumu düşünürsek.

Bebek doğduktan sonra nerede yaşayabileceğimden ilk kez o zaman bahsetmiştim.

"Neden tüm odayı yeniden dekore etmiyorsunuz?" Paige sormuştu. "Bebek beşikten çıktıktan sonra Molly'nin eski odasını ocuk odasına dönüştürebileceğini biliyorsun."

O gece yemek yerken cevap vermediğimde Logan dikkatle yüzüme baktı.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bu düşünce hızlı ve sessiz bir şekilde gelip geçti. Ama mesele de buydu. Artık bu düşüncelerin kaçmasına izin vermeyecektim. Bu benim kendime verdiğim sözdü. Onları kuyruklarından tutup geri çekecektim, böylece bunu anlamak için zaman ayırabilecektim.

O gece, henüz bir cevabım olmadığı için ona diplomatik bir şekilde cevap vermiştim. "Uzun vadeli planlarımın ne olduğundan emin olmadığım için bunun mantıklı olup olmadığını bilmiyorum, ama bunu düşüneceğim."

Ve tıpkı o gece olduğu gibi, şimdi de tatilin geride kalmasıyla hepimizin işe ve okula döndüğü dördüncü haftaya girmişken bu konudan tekrar bahsettiğimde Paige'in elleri yaptığı şeyin ortasında donup kaldı. Benimle göz teması kurması uzun bir süre aldı.

"Taşınmak istiyor musun?" diye sordu.

Elmadan bir ısırık daha aldım ve adanın yanında bir tabure kaptım, o kahvesini doldururken dikkatlice düşündüm. Her sabah olduğu gibi bu sabah da

Evde sadece Paige ve ben vardık. Logan Wolves antrenman tesislerine gitmişti ve Emmett okula gittiğinde sadece ikimiz vardık.

"Bilmiyorum."

Başını salladı ve karşıma oturdu. "Sanırım... Sanırım bebekle ilgili yardım almak için burada olmak isteyeceğini düşündüm. Yani, yerimiz yok değil ya."

Hem de fazlasıyla. Brooke bizi mecazi anlamda kapısına ilk bıraktığında Logan'ın satın aldığı evdi. Banliyöde beş yatak odalı bir ev bulmuş ve aynı gün içinde büyüüp kendimize ait hale getirebileceğimiz bir yer olarak satın almıştı. Hayatımızın hangi evresinde olursak olalım ona uyacak şekilde şekillendirdiğimiz bu ev, ailemizin güçlü el izlerini taşıyordu. Dört duvar ve bir çatıdan çok daha fazlasıydı; hepimiz için farklı şekillerde ikinci bir şansı temsil ediyordu.

"Biliyorum," dedim ona. Başparmağım granite vurdu ve konuyu değiştirip alışverişe mi, yürüyüşe mi yoksa spora mı gitmek istediğini sorma dürtüsüne karşı koydum. "Ama neredeyse yirmi üç yaşındayım Paige. Okuldaki son dönemimdeyim. Ve... ve sanırım bebek doğduktan sonra burada yaşayabilecek olmamın bunu yapmam gerektiği anlamına gelmediğini düşünmem gerekiyor."

İç çekti. "Sizin böyle saçma sapan şeyler söylemenizden nefret ediyorum."

"İstediyini biliyorum," diye gülümseyerek cevap verdim. "Elinde olsa hepimizi sonsuza kadar burada tutardın."

"Tabii ki yaparım. Bu ev ne kadar çılgınsa, kendimi o kadar huzurlu hissetmem benim hakkımda ne söylüyor?"

Paige ve ben birbirimize çok benziyorduk ve bu, kalbimin iki beden büyümesine neden olan türden bir ortak özellikti çünkü aramızda en ufak bir ortak DNA kısıntısı olmamasına ve Logan'la evlendiğinde neredeyse gençlik yıllarıma adım atıyor olmama rağmen, o benim ruhumun bir parçasını taşıyordu. Tıpkı benim de onunkinden bir parça taşıdığım gibi.

"Sanırım bugün yapacak bir şeyler bulmamız gerektiğini söylüyor," dedim ona. "Henüz kararımı vermedim."

"Anlaştık." Yüzü aydınlandı. "Kayıt defterin üzerinde çalışmaya başlayabilir miyiz?" "Benim partimin doğumdan bir ay önce falan olması gerekmiyor mu?" "Ne demek istiyorsun?"

Güldüm. "Gelecek ay bu konuya geri dönelim, tamam mı?"

Bu konuşma, haftalık telefon görüşmemizde Jude ile olan ilişkimde daha önce dokunulmamış bir boşluğu doldurmaya yardımcı oldu.

Paige işlerini halletmek için ayrılmıştı, ben de aile odasında battaniyenin altında, telefonum kucağımda ve Jude hoparlörde oturuyordum.

"Yaşayacak boş bir yerim varken taşınmak aptalca mı?" Ona sordum.

Mırıldandı. "Aptalca değil, hayır."

Sözlerinde beni gülümseten hafif bir tereddüt vardı. "Ama..." "Ama," dedi, "sanırım ben kendi alanımı isterdim. Ben olsaydım. Ama ben

On yedi yaşımdan beri tek başımayım, bu yüzden bu kararı vermenize yardımcı olmak için iyi bir kişi olmayabilirim."

"On yedi mi?"

"Mm-hmm. Ulusal ligleri olan Bundesliga'oyynamak için Almanya'ya taşındım. Başlangıcımı orada yaptım."

Başımı salladım. "Böyle bir dünyaya atılmak için çok gençsin. Hayal bile edemiyorum."

"Çok şey öğrendim," dedi pişmanlıkla. "Saha içinde ve dışında. Koyun çiftliğinden gelen bir çocuk için kendimi hazırlayabileceğim bir şey değildi."

Parmaklarım battaniyenin kenarını büktü. "Ailen o zaman mı.. onaylamamaya başladı?"

Jude yavaş bir nefes verdi ve o cevap vermeden önce kendimi tutarken buldum. "Bundan birkaç yıl önce, gençlik kulüplerine devam edebilecek kadar para kazanmak için çiftlik dışında bir işe girdiğimde başladılar." Jude sessizleşti ve ben de nefesimi tutarak bana söyleyebileceği başka bir şey bekledim. "Özellikle babam. En büyük oğul bendim, değil mi? Ve çiftliği devralmak benim işimdi, tıpkı onun kendi babasına yaptığı gibi. Ama sanırım... Sanırım ne kadar ciddi olduğumu, anlamadıkları bir oyunu oynamak için canımı dişime taktığımı gördüler."

Almanya'da geçirdiği zaman hakkında konuşmasını dinlerken tatlı ve telaşsız bir rahatlama vardı. Bulduğu bağımsızlık konusunda neleri sevdiğini ve neleri sevmediğini. Ufak bir konu değişikliğiyle bana üniversitede Claire'le birlikte yaşamının nasıl bir şey olduğunu sordu. Bana, geri döndüğümünden beri sadece birkaç kez görebildiğim Finn'i sordu, meşgul, meşgul bir çocuktu.

"Hepsi ne diyor?" Jude sessizleştiğimizde sordu. Haftalık görüşmelerimizin çoğu otuz kırk dakika kadar sürerdi ama ben onunla bir saatten fazla telefonda kalmıştım. "Taşınman gerektiğini mi düşünüyorlar?"

"Logan ve Paige kalmamı istiyor. Muhtemelen daha az endişelenecekleri için. Claire öyle ya da böyle bir şey söylemiyor ama... Ne düşündüğünü biliyorum."

"İkiz şey," diye alay etti.

"Bazen. Düşüncelerini okuyamıyorum ama komşularınızın konuşmalarını ince duvarların arkasından duymak gibi. İzlenimler ediniyorsun, anlıyor musun? Ve tek başıma yaşamamın benim için iyi olacağını düşündüğünü hissediyorum." Ellerimi karnımın üzerinde gezdirdim. "Yani, senin oyun taşınmak mı?"

"Ne olursa olsun," diye mırıldandı, "evet, benim oyum bu. Ama neyi seçerseniz seçin destekleyeceğim."

Ocak ayının kasvetli günleri, sadece birkaçı yere kar yapışacak kadar soğuktu, Şubat ayında yerini biraz daha sıcak, aynı derecede kasvetli günlere bıraktı. Lia ve ben yirmi üç yaşına girdik ve bir aile yemeğinden sonra pembe ve beyaz keklerden oluşan dev bir tabağı paylaştık. Dersim, programımı bitirmeden önceki son dersim olduğu için, stresimin en az olduğu dersmiş gibi geldi. Okudum, yazdım ve küçük gruplarla tartışmalar yaptım. Hepsi kendi hayatlarıyla meşgul olan ailem, mümkün olduğunda bana zaman ayırmak için zaman buldu.

Molly ayın yaklaşık yarısında seyahat ederdi ve geri döndüğünde, Seattle bölgesindeki en iyi çöreği bulmayı kendine görev edindiğini düşünerek beni her zaman baş başa vakit geçirmek için dışarı çıkarırdı.

Arayışımız sırasında Jude'a mesaj atmaya başlamıştım.

Bu oldukça iyiydi. Rebecca'nınki kadar iyi değildi ama. Jude: Karton

gibi kuru görünüyor.

Belki KARTON değil. Ama çok fazla kremaya ihtiyacı vardı. Benim için onunkilerden birini yiyebilir misin? Ya da bana bir fotoğrafını gönderir misin? Ya da kokluyormuşum gibi yapabileceğim bir video?

Jude: Tanrım, bağımlı gibi konuşuyorsun. İşte.

İçinde kuş üzümü var.

Eklediği fotoğrafı gördüğümde güldüm, çöreğin yarısını ağzına tıkıyordu. Onu görmek kalbime bir yumruk gibi inmedi, her hafta maçlarından birini izleme şansı bulduğumda onu televizyonda görebilmenin bir yan etkisiydi. Ama bu farklı bir Jude'du.

sahada gördüğümde daha yorgun görünüyordu. Aptalca resmine rağmen yorgun görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, yüzündeki çizgiler onu son gördüğümde bu kadar belirgin değildi.

Molly kafe masasının karşısında kahvesini yudumlarken beni izliyordu. "Onunla her şey yolunda mı?"

Omuz silktim. "Olabildiğince iyi sanırım."

"Onu özlüyor musun?"

Bana onu sormaya cesaret eden tek kişi en büyük kız kardeşimdi. Belki de o küçük, yumuşak kalbiyle en romantik olan oydu. Noah'taki büyük atlet canavarını evcilleştirmişti ve Jude söz konusu olduğunda benim hâlâ her şeyin üstesinden gelebileceğime dair umut beslediğini biliyordum. Resme, çenesindeki kırıksıklığa ve siyah saçlarının dağınıklığına bakarak başparmağımı resmin üzerinde gezdirdim ve sonra takıntı yapmazdım.

"Evet." Molly'ye yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ve sorsalardı başka kimseye de yalan söylemezdim, ama hayatın içinde huzursuzca hareket etme konusunda çok yetenekli olduğumun farkına varmamla birlikte, ailemin buna alışkın olduğu gerçeği de vardı. Muhtemelen onları *"Sorun yok çocuklar, bakın her şey ne kadar da yolunda"* diyerek geçiştireceğimi düşündüler. "Ama bence sorun onu özlemek değil. Birbirimizi özlemenin dışında nasıl olduğumuzu anlamak. Sonunda benimle bir şeyler hakkında konuşuyor ama onu düşünmek bile kalbimi kırıyor diye hemen İngiltere'ye geri dönecek halim yok."

"Mantıklı," dedi. "Kimse mükemmel değildir ama sen bunu zaten biliyorsun ve ondan istediğinin bu olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım. "Hayır. Mükemmelliğe ihtiyacım yok. Sanırım benim sorunum, başka hiçbir şey hakkında endişelenmediğimiz zamanlarda çok iyi hissettirmesiydi ve şimdi her şey su yüzüne çıktığına göre, en azından bu şeyler daha iyi olana kadar aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olduğunu düşünemiyorum. Ve belki de asla düzelmeyecekler."

Molly elimi karnımın üzerine koyduğumda yumuşak bir gülümsemeyle beni izledi. Yumuşak bir yumru beni karşıladı ve elimi ona doğru uzattım. Sandalyesini daha yakına kaydırды, gözleri büyüdü. "Hareket ettiğini hissediyor musun?"

"Evet." Elini tuttum ve şişliğimin üst kısmına koydum ve bekledik. Yandan itmeyi denedim ve sonra tekrar hissettim.

Molly'nin nefesi kesildi. "Ohhhh, merhaba küçük Muz, ben senin en sevdiğin Molly Teyzenim."

Başını masanın altına sokup karnımla konuşmaya devam ederken güldüm. Bir çift yanımızdan geçti, yüzlerini gizlemeye bile çalışmadan

WTF suratları. El salladım.

"Ve çok eğlenceli şeyler yapacağız," diye devam etti, avucuyla hafifçe hareket eden karnımın üst kısmını ovuşturarak. "Ve seni çok ama çok seviyorum." Arkasına yaslandığında gözleri parlıyordu. "Tanrım, bu inanılmaz."

"Sen de bir tane almalısın," dedim sinsice.

Yanakları hemen pembeleşti. "Noah bunu geçen gün söyledi."

"Gerçekten mi?" Ciyak ciyak bağırdım. "Lütfen, lütfen, lütfen hamile kal da bebeklerimiz birlikte büyüsün."

Güldü. "Geçen gün onu bebek Wolves eşyalarına bakarken yakaladım ve sanırım Noel'de o formayı göndermesi Jude'un hatası. Bu onu her şeyi düşünmeye itti. Çok mutluyuz ve çok meşgulüz ama evlenmek, bebek sahibi olmak ya da seyahat etmek gibi şeyleri yapmak için hayatın mükemmel zamanını beklerseniz, bunları asla yapamazsınız."

"Çok doğru." Jude'u düşündüm, bardaki gecemiz ve benim doğum kontrolüyle ilgili boktan hafızam olmasaydı hâlâ yalnız olacaktı. Ben gençtim, bu yüzden benim için durum farklıydı. "Sence Noah yakında evlenme teklif edecek mi?"

Gözleri mutlulukla parlıyordu. "Ben biliyorum. Paige'e yüzüğü hakkında bir şeyler sorarken kulak misafiri oldum ve yan odada olduğumu fark etmedi."

"Molly!"

Ciyaklama sırası ondaydı. "Biliyorum!"

"Bana bir söz ver," dedim ellerini ellerimle kavrayarak. Ciddi ses tonum karşısında gözleri büyüdü. "Ne?"

"Lütfen doğum tarihimin haftasında evlenmemeye çalış. Çünkü o zaman seçeneklerim düğün fotoğraflarınızda bir balina kadar büyük olmak ya da doğum sancısı çektiğim için düğünü kaçırmak olur ve ben her iki seçeneği de pek sevmem."

Güldü. "Önce evlenme teklif edene kadar beklesek nasıl olur, o zaman bir tarih belirleme konusunda endişelenebilirim." Molly diziyle masanın altından beni dürttü. "Şu haline bak Lee, her şeyi önceden planlıyorsun. Claire'le kişiliklerini mi değiştirdin?"

"Biliyorum, ."

"Gitmeye hazır mısın?" Molly sordu.

"Evet. Paige'e bu akşam aile yemeği için hamur yapmasına yardım edeceğimi söyledim."

"Oooh. Pizza mı?"

Başımı salladım. "Küçük Muz biraz istiyor."

"O çocukla iyi anlaşmamız için bir neden daha."

Molly'yi kafeden çıkarken takip ettim ve kendimi telefonumun ekranına bakarken buldum. O bakışa sahip olmayı istemek biraz onun çörek bağımlısı olmakla dalga geçmesine benziyordu. Jude'dan ayrılalı iki ay olmuştu ve ben hâlâ alabildiğim parçalara aşeriyordum. Resim küçük olsa da yüzüne baktım ve yaptığım her planın onun hayatımda, Küçük Muz'un hayatında nasıl bir rol oynayacağına dair daha net bir resim içermesini diledim.

Ancak Şubat sona erip Mart biraz daha sıcak, biraz daha az kasvetli başladığında, tam olarak aynı yerde kaldık - birbirimizi tanımaya başladık - ve bununla iyi olmak zorunda olduğumu biliyordum.

Yirmi Altıncı Bölüm

JUDE

İngiltere'de kış erken bir bahara dönüşürken çok şey ÖĞRENDİM. Öğrenmek istediğim her şeyi değil ama yine de hepsini öğrendim.

Birincisi, bir oyunda oturmak ve hala başlarken hissettiğiniz baskıyı hissetmek tamamen mümkündü. Ve bu açıdan bakıldığında mağlubiyetler de aynı derecede acı veriyordu.

Öğrendiğim ikinci şey ise bağırıldığımdı. Çok fazla.

Başlangıçtaki oyuncular bana Patron demeye başladılar ve bunu bir sevgi ifadesi olarak söylemiyorlardı. normalde sadece kaşlarını kaldırarak bana bakar ve sezonun ortasını tam bir vasatlık içinde geçirmemizi sakince izlerdi.

"Kafanı kışından çıkar, Williams," diye bağırardım. "Topu nasıl temizleyeceğini öğren."

"Burada mı durmak istiyorsun?" Conworth omzunun üzerinden hızlı bir bakış atarak kuru bir sesle sordu.

"Hayır, ama sen lanet olası işini yapmazsan ben yaparım," diye mırıldandım. Yanımdaki genç oyuncu beni duymuş olmalı ki homurdandı.

Ona bir bakış attım ve yanakları kızardı.

Üçüncüsü, Lia'nın benden binlerce kilometre uzakta olabileceğini, ancak onu bir saniye bile aklımdan çıkaramayacağımı tam ve mutlak bir netlikle öğrendim. Cehennem gibiydi.

Ve bunun cehennem olmasının nedeni, sezon bitene kadar dostça bir ateşkes yapmaya çalışmak dışında bu konuda hiçbir şey yapamamamdı.

Aston Villa ile 1-1 berabere kaldığımız maçın ardından soyunma odasında, kulübemin önündeki yedek kulübesine oturdum ve telefonuma baktım.

Bana kendi deyimiyle "yumru resimleri" göndermeye başlamıştı. Her zaman haftalık telefon görüşmelerimizin tam ortasında.

Onlardan
nefret ettim.
Ben onları
sevdim.

O değişiyordu, her santimetre büyüdüğünde bir şekilde daha da güzelleşiyordu ve ben aynı kalıyormuşum gibi hissediyordum.

"Senin taşaklarını bu kadar sıkın ne?" Declan kirli takımını yere atıp belindeki havluyu sıkarak sordu. "Bugün normalden daha fazla bağırдың, ki önceki hafta ne kadar bağırıldığını düşünürsek bu etkileyici. Conworth kazanamayacağı için değil, sen elinden alacağın için işsiz kalacak."

Bunu görmezden geldim çünkü koçluk yapmak istemiyordum. Oynamak istiyordum. Hayatımın hiçbir alanında yedek kulübesinde oturmak istemiyordum ve bu pozisyona mahkum gibiydim.

Oynamak için fırsat kolluyor,
telefon bekliyor.
Fotoğrafları bekliyorum.

Kapıyı itip açabilmek ve diğer tarafta ne olduğunu görebilmek için bir şey olmasını bekliyordum.

Gönderdiği son birkaç fotoğrafa geri döndüm, hepsi de büyük bir yatak odasındaki aynı uzun aynanın önündeydi ve üzerinde berbat bir mor örtü vardı. Durdum, bir haftayı kaçırdığını fark ettim ve o sırada fark etmemiştim bile.

"Yirmi dört haftalık bir bebeğin tatlı mısırla aynı uzunlukta olduğunu biliyor muydunuz?" Ben sordum.

Dondu kaldı, iri gözlerle bana baktı. "Hayır. Farkında değildim." "Ama öyle, mı? Bir mısır başağı. Bir fotoğrafını çekmedim. hafta. Mısırları özledim."

Declan pantolonunu yukarı çekti ve havluyu attı. "Peki şu anda hangi haftadayız?"

"Yirmi altı."

Başını salladı. "Doğru."

Ben konuşmayınca Declan iri dikkatlice bankın üzerine indirdi. "Ve bu Amerikalı mı?"

"Evet." Telefonumu çantama geri attım. "Artık eve döndü." "Tebrikler," dedi kuru bir sesle. "İlişki sorunları zordur, dostum. Terapistimin adını öğrenmek isterseniz, kendisi mucizeler yaratır."

İnledim. "Tam da ihtiyacım olan şey. Beni kanepeye yatırıp duygularımdan arındıracak biri. Zaten bana bir patatesin duygusal IQ'suna sahip olduğumu söyleyen bir kişi var. Bir ikincisini eklemem gerektiğinden emin değilim."

"Ne kadar yardımcı olduğunu bilsen şaşırırsın." Ona baktım.

Declan gülümsedi, kendinden tamamen habersizdi. "İnsanların suratına sürekli yumruk atmadan sizi nasıl idare ettiğimi sanıyorsunuz?"

"Hiç bu kadar düşünmemiştim, gerçekten."

Declan bana dirsek attı. "Dürüst olmak gerekirse, öyle olduğunu bilmek güzel." "Neden?"

"İşte ben de artık başlayacak kadar iyi oynamadığın için kötü bir ruh halinde olduğunu düşünmüştüm."

Ona kuru bir bakış attım.

"Ama yapmadın. Eğer işini doğru yapıyor olsaydın, dışarıda olurdun, kenarda oturmazdın." Ayağa kalkarken sırtıma bir tokat attı. "Kimse bu iş için en iyi kişiyi yedekte bekletmek istemez McAllister, eğer o kişi bunu kanıtla."

Elimi yüzümde gezdirdim, keşke sözlerindeki gerçeği görmezden gelebilseydim. "Peki ya değilse?"

Gömleğini silkti, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "O zaman her kimse onun için kenara çekil ve bildiklerini ona öğret."

Bu sözler, o büyük huysuz kaptanın o lanet sözleri haftalarca aklımdan çıkmadı.

Ne zaman birkaç dakika oynama fırsatı bulsam, kafamın içinde onları duyuyordum. Wolverhampton'a karşı uzatma dakikalarında gol attım ve bir sonraki maçta daha fazla oynama süresi kazandım. Ve o maçta, tek başardığım sarı kart ve yan hakemle epik bir bağırış çağırış maçı olduğunda onları sürekli çalışıyordum.

Onları kafamın içinde sürekli duyuyordum, sanki yerine tam olarak oturtamadığım bir yapboz parçası gibiydiler.

Çalıştığım zaman.

Uyumaya çalıştığımda onu düşündüm.

Egzersiz yaparken düşüncelerim futbol, Lia ve bebek (şimdi yirmi yedi haftalık kanlı bir karnabahar) arasında gidip geliyordu.

Onunla telefonda randevuları, dersleri, ev arayışı ve ailesi hakkında konuştuğumuzda.

Telefon görüşmeleri arasında bir fotoğraf ya da mesaj aldığında, onu hayatımda ne kadar özlediğimi anlamaması için tam olarak nasıl yanıt vereceğimi düşünmem gerekiyordu.

Bazen diğerlerinden daha iyiydim, anlamsız şeyler hakkında mesajlaştığımızda onun ses tonuna kolayca uyuyordum. Sevdiğimiz yiyecekler ve o gün yaptığımız şeyler. Diğerlerinde ise o kadar iyi değildim.

Lia: Hala uyanık mısın?

Tabii ki hâlâ uyanığım. Yatağında uzanmış, tavana bakıyor, hayatımı nasıl bu kadar kötü bir hale getirdiğimi *düşünüyordum* ki neredeyse cevap verecektim.

Jude: Evet. Ne var yok?

FaceTime'ı başlattığında neredeyse yataktan düşüyordum. Başucu lambasını el yordamıyla bulup açtıktan sonra aramayı yanıtladım.

Yüzü ekranı doldurdu ve onun geniş gülümsemesini görünce neredeyse ağlayacaktım. "Merhaba!"

Boğazımı temizledim. "Merhaba."

Gözleri çıplak göğsüme kayd ve yanakları hemen pembeleşti. "Üzgünüm, geç olduğunu biliyorum ve sana herhangi bir uyarıda bulunmadım."

"Aradığın için özür dilemene gerek yok, aşkım-Lia." Kendimi tam zamanında yakalamıştım ve o benim neredeyse kaymamı fark etmemiş gibi görünüyordu. "Ne oldu?"

Gözleri parlıyordu. "Bunu görmelisin."

Lia telefonu vücudundan uzaklaştırdı, böylece yumruğunu yandan görebildim. O da yatağında yatıyordu.

Onu görünce kaburgalarım sıkıştı. "Gönderdiğin resimlerdekinden çok farklı görünüyor."

"Kahretsin, durdu." Tişörtünü çekiştirdi ve çıplak karnını görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Sonra bir şey hareket etti. "Bunu gördün mü?"

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Daha iyi görebilmek için burnumu ekrana dayadım ve dar tenine bir şey inanamayarak güldüm. "O da ne?"

Güldü. "Bilmem, dirsek gibi bir şey belki?" Lia'nın eli o noktanın üzerinde gezindi ve parmakları itti. Geri çektiğinde bebek tekrar hareket etti ve kendimi gülerken buldum.

"Az önce seni geri mi itti?"

"Evet." İç çekti. "Bu şimdiye kadarki en tuhaf şey." Teninin yüzeyinin altında küçük bir yuvarlanmadan sonra Lia tişörtünü aşağı çekti ve telefonunun açısını yüzünü görebileceğim şekilde değiştirdi. "O demiştin."

Onu son gördüğümünden beri olan değişiklikleri belgelemek için yüzünün her parçasını izledim. "Öyle mi yaptım?"

Lia başını salladı. "Tahmin etmemeye çalışıyorum."

"Neden olmasın?" Yastığıma yaslandım, bu konuşmayı bitirmek için acelem yoktu. İzin verse bütün gece onunla konuşabilirdim.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bilmiyorum. Sanki... ne sıklıkla bu kadar büyük bir sürprizle karşılaşıyoruz, değil mi? Hayatta başka hiçbir şey yok, bu büyüklükte bir haberi öğrenebileceğin daha büyük bir an yok. Bilmemeyi, beklememeyi seviyorum. Ve geldiklerinde ..." Sesi kesildi ve yüzünde beni ağlatacak kadar hülyalı bir ifade belirdi. "O zaman o anı yaşayacağım, biliyor musun?"

"Ne anı?" diye sordum, onun tarafından tamamen büyülenmiştim.

"Hayatınızdaki en önemli kişiyle tanıştığınızda ruhunuz şöyle diyebilir: Evet, sen benim beklediğim kişisin."

Bu.

Yüz yüze konuşmamızdaki tehlike buydu.

Şiirsel, duygusal ve geri alınması imkânsız sözler söylemek istedim. Sanırım o da bunu biliyordu çünkü söylediklerinin ardından gelen sessizlikte bana dikkatle bakıyordu.

Boğazımı temizledim. "O anın sesi hoşuma gitti."

Gülümsedi. "Ama ne olduğunu tahmin etmek istiyorsan sorun değil."

"Doğrusu, kız ya da erkek olması umurumda değil." Başımı salladım.

"Gerçi muhtemelen berbat bir kız babası olacağım."

Lia güldü. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bunu yapmasını kolaylaştırmayacak bir dünyayı fethetmesini isteyeceğim."

"Ah." İç çekti, tüm vücudu yumuşadı. Sonra gözleri yaşardı. "Kahretsin, özür dilerim, lütfen ağlama."

Lia bir el salladı. "Bana aldırmayın. Ben sadece... hormonal biriyim, anlıyor musun? Dün Emmett bana taze çikolatalı kurabiye yaptığında ağladım."

Çünkü kulağa hoş geldiğini söylediğimi
duydu." "Biri bana da bir tane yapsa
ağlardım." Genişçe gülümsedi.

Küçük bir itirafta bulunma riskini almaya karar verdim. "Seni sevdiğin
şeyleri yerken görmeyi özledim."

"yle mi?"

Bakişlarını sabit tutarak başımı salladım. "zlediğim şeylerden biri de
bu." Lia'nın gözleri hüzünlendi ve ağzı açıldı, sonra kapandı.

O anda, milyonuncu kez Declan'ın söylediklerini düşündüm. *Kimse bu iş
için en iyi kişiye yedekte bekletmek istemez McAllister ve eğer bu kişi sensen,
bunu kanıtla.*

Bu ilk FaceTime grşmemizdi ve haftalık telefon görüşmelerimizde çok
iyi anlaşmış, onun için önemli olan pek çok şeyi paylaşmıştık. Ve eğer bu
benim şansımrsa, o zaman kullanacaktım.

"Belki de bunu söylememeliydim," diye başladım, "ama seni zlyorum,
Lia.

Hem de çok."

İ çekerek başını koyu gri döşemeli yatak başlığına yasladı ve gözleri
benimkilerden hiç ayrılmadı. "I ... Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, Jude."

"Neden söylemek istediğin şeyle başlamıyoruz?"

Gözleri kısa süreliğine kapandı ve kaşlarının kıvrımındaki mücadeleyi ve
derin düşüncelere daldığı zaman alnında beliren çizgileri gördüm.

"Keşke yapabilseydim," diye fısıldadı. "Keşke sana bunları, beraberinde
getirebileceği sonlar hakkında endişelenmeden syleyebilseydim."

Elimi alnıma götürdüm ve bir kez daha aramızdaki mesafeye lanet ettim.

"Neredeyse seni aramayacaktım bile," diye
itiraf etti. "Neden aramadın?"

"Yüzünü görmek..." Durakladı, yavaş bir nefes aldı ve sonra büzülmüş
dudaklarının arasından verdi. "Bu zor, Jude. Çünkü eskisi gibi olabilmeyi
dilememe neden oluyor. Ve ben eve döndüğüm için mutluyum. Ailemle
birlikte olduğum için mutluyum. Keşke olmasaydım dedirtmeden
korkuyordum. Ve şu anda evde olmanın doğru şey olduğunu bilsem de, keşke
hala orada seninle olsaydım dedirtmeden korktum" diye sessizce itiraf etti.

Hayal kırıklığı, büyük dev dalgalar halinde değil ama onun olduğu kadar
benim de elimde olmayan düşük bir kaynamayla içime aktı ve aktı. İngiltere'de
kalamayacağı durumumuzun gerçeğiydi.

Sonsuza dek ve ben bir sezonun ortasında idim, bir sonraki sezonun ne gibi değişiklikler getirebileceğini düşünemiyordum bile.

Ama yine de, yumuşak bir şekilde dile getirdiğı itirafında mantıksız bir umut kıvılcımı vardı. Onun için en iyi erkek olduğumu kanıtlayabilir miydim? Bunu istiyordum. Bu çok açıktı.

"Peki ben sana bunu diledim mi aşkım?" diye sordum. Ağzımdan çıktığı anda bunun ne kadar bencilce bir soru olduğunu anladım. Ve onun yüzünde bunun benim için tamamen yanlış bir şey olduğunu gördüm.

İç çekti. "Oh, Jude."

"Özür dilerim." Başımı salladım. "Bu aptalcaydı."

"Hayır, ben de her şeyi bulandırıyorum." Bir eliyle yüzünü kapattı. O eli koparmak istedim. Parmaklarını ve avuçlarını öpmek istedim. Ağzını tekrar tatmak ve bedenimi onunkıyla kaplamak, nasıl değiştiğini ve şimdi nasıl hissettirdiğini görmek istedim. Ama bundan da öte, kendimi aptal gururumla ona verdiğim kısa süreli acıyı yok etmek isterken buldum.

Bu hep benim sorunum değil miydi?

Kendime değerli olduğumu, layık olduğumu kanıtlamak için duyduğum amansız ihtiyaç bana kazandırdığından çok daha fazlasına mal olmuştu. Özellikle de son birkaç yılda.

"Bana bak," dedim ona nazikçe.

Elini indirdi.

"Bunu bir daha yapmayacağım," diye yemin ettim. "Sanırım taze pişmiş bir kurabiyeyi yerkenki zihinsel görüntün beni bir anlığına zayıflattı. Bu olduğunda nasıl sesler çıkardığını biliyorum ve ben sadece bir insanım, aşkım."

Lia o kadar parlak gülümsüyordu , bile acı veriyordu. Onun böyle gülümsediğini görmek için her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Bana pahalıya mal olsa bile.

Bana sessizce iyi geceler diledi ve telefonu kapattık. Sonrasında uzun bir süre tavana baktım.

Belki de aylar önce çekip gittiğinde bana göstermeye çalıştığı şey buydu. Benden uzaklaşmak ona pahalıya mal olmuştu ama yine de bunu yapmıştı. Çocuğumuza yaptığı gibi, başkasına öncelik vermenin de bir gücü vardı. Bunu artık biliyordum. Kanlı akşam yemeğinden o kadar uzaklaşmıştım ki, kendi bencilce sözlerim zihnimde kırık bir çan gibi yankılanıyordu, uyumsuz ve sert. Evet, ailem çok kötü şeyler söylemişti ama o geceki seçimlerimle, mücadele ettiğim şeyler hakkında insanlara karşı dürüst olamayışımın Lia'nın acı çekmesine neden olmuşum.

Lia'nın gücü, birinden davranışları için hesap vermesini istediğinizde sevginin neye benzediğini bana gösteriyordu.

Eğer daha az umursasaydı, nasıl davrandığının yarısı kadar bile umursamazdı. Gidişi, o sırada göremediğim bir şeyi kanıtladı.

Ve hayatımda bir kez bile benim için modellenmiş bir şey olmadı, ta ki Onu.

Declan'ın sözleri, eksikliğini hissettiğim kenar parçaydı. tam görüntü üzerinde kafa yoruyordum.

Bazen, nelerden vazgeçmeye hazır olduğunuzu göstererek değerinizi kanıtladınız.

Lia'nın benden istediği özverili bir sevgiydi, neden onun paha biçilmez iyiliğini kazandığıma dair bir kanıtlar geçidi ya da bir dizi başarı değil. Onun için bile değil, çocuğumuz için.

İkisi de paha biçilemezdi, kendi başıma asla inşa edemeyeceğim ve asla kazanamayacağım bir mirastı. Ama eğer kafamı kıcımdan çıkarabilirsem, bunu başarabilirim.

Telefonumu çıkardım ve iki mesaj gönderdim. İlki bir telefon numarası istiyordu. İkincisi biraz zaman istiyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

LIA

ÇOK DRAMATİK BİR KOL HAREKETİYLE soyunma odasının perdesini geri çektim.

Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa döndüm.

"Eee?" Claire yüzünü buruşturdu.

"Oh, hadi ama," diye inledim. "O kadar kötü mü?"

"Birazcık... sanki ninemin eski mutfak duvar kağıdı üzerine kusmuş gibi görünüyorsun."

Elbiseye şöyle bir baktım. Krem rengi zemin üzerine mor ve mavi çiçekler askıda çok sevimli duruyordu ve sonra gidip böyle bir şey söylemek zorunda kalmıştı.

"Kahretsın."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Elbise denemekten bıktım Claire," diye sızlandım. Soyunma odasının köşesindeki rahat koltuğa sırtımı yaslayıp bacaklarımı uzatarak önündeki kabarık sedirin üzerinde dinlenirken ağırlığımı taşıyabiliyordum. Hamile soyunma odaları berbattı.

"Hey, durabiliriz. Sadece duşa çıplak girmen gerekecek." Gözlerimi devirdim.

Küçük, yargılayıcı, hamile olmayan parmaklarıyla seçenekleri işaretlemeye başladı. "Mavi seçenek çok tatlıydı. Rahattı, rengi sana çok yakışıyordu ve en önemlisi makinede yıkanabiliyordu."

"Sadece siz bunu en önemli özellik olarak listelersiniz."

"Onu lekelediğinde ve hamile kıcını kuru temizlemeciye götürmek zorunda kaldığında ne kadar mutlu olacaksın?"

"Bu elbiseyi muhtemelen sadece bir kez giyeceğim için..."

"Peki ya bir dahaki sefere hamile kaldığında?"

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim bile. Bir gün bir *çocuğum* daha olabilir."

"İnsanlar bunu her zaman yapıyor," diye yanıtladı ciddiyetle.

"Ve bildiğim kadarıyla çocuklarımın arasında on yaş falan olabilir." "Olabilirler."

Gözlerim büyüdü. "Ve o on yıl boyunca eşyalarımı saklamak zorundayım, değil mi?"

I?"

Claire tutulan onu eller dışarı içinde a yüce gönüllü jest. "Sen vardır

Hoş geldiniz."

"Ben de ileriye düşünme konusunda çok iyi olduğumu sanıyordum."

Soyunma odasına girdi ve sedirin üzerine oturabilmek için ayaklarını kaldırdı, ardından ayaklarını kucağına indirdi. "Öylesin. Geçen hafta o daireye ikinci kez baktın. Bu gerçekten çok iyi, Lee."

"Beğendim," dedim ona. "Çok fazla ışık alıyordu ve yatak odaları büyüktü. Logan ve Paige'in evinden de sadece on dakika uzaklıkta."

Claire gülümsedi. "Peki bu tereddüt neden? Siz oradayken Küçük Lahana'nın deli gibi hareket ettiğini söylemişsiniz."

"Şu anda tek hayal edebildiğim bir Lahana Bebek olması çok mu tuhaf?" Ayaklarını dürttü. "Bir elbiseye ihtiyacın var. Düşün haftaya."

"Biliyorum." Başımı sandalyeye yasladım. "Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum."

"Değil mi?"

"Bu ses de ne?" Başımı kaldırmadan sordum. "Beni küçültüyorsun. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Size kaç kez psikiyatrist olmadığımı söylemem gerekiyor bilmiyorum ama birazcık evet."

Claire, sonsuz sabrı ve sanki Saran Wrap'ten yapılmışım gibi içimi görebilme yeteneğiyle sessizce bekledi. Gerçekten, bu onun süper gücüydü.

"Sezon bugün sona erdi," dedim. "Jude'unki."

Mırıldandı.

"Hafta boyunca biraz daha fazla mesajlaştık. Arkadaşça şeyler, çok derin değil, bilirsin. Geçen ayki FaceTime'dan sonra..." Başımı sallayarak durdum. Söyleyebileceğim pek çok şey vardı.

Zordu çünkü onun yüzünü görmek kalbimi yerinden oynattı.

Bu imkansızdı çünkü biraz değişmiş olsa bile hala aynı sorunları yaşıyorduk.

Bana tüm dünyasıymışım gibi baktığında beni ne kadar cezbedtiğini görmek kalbimi kırdı.

"Geçmiş geride bırakmak zordu," diye karar verdim. "Geri döndüğümünden beri ilk kez dostça ateşkesimizin ötesine geçtik."

Claire bir eliyle ayağımın üstünü düzelterek, "Bu mantıklı," dedi. "Bunun daireyle ne ilgisi var?"

Yutkundum. Bu kısmı yüksek sesle itiraf etmek benim için zordu. Cevaplanmamış büyük soru, ancak onunla tekrar yüz yüze geldiğimizde cevaplanacaktı.

"Ya... ya o buraya gelirse ve ben ilerlemek için tüm bu adımları atarsam ve o da ilerlerse, ama... ama ben hala ona aşırıksam?"

"Bu kötü bir şey mi?"

Gözlerim akmayan yaşlarla yandı. "Eğer o da beni seviyorsa, hayır. Ama ya sevmiyorsa? Anlıyor musun? Ya istediğim, ısrar ettiğim tüm bu mesafe onu uzaklaştıran tek şeyse? Ve bunun sonunda o... düzelmiş, mutlu ve sağlıklıysa ve ben sadece"- burnumu çektim, kelimeler boğazımdan çıkarken boğulmamaya çalıştım-"yalnızsam."

Sonunda Claire'in bakışlarıyla buluşabildiğimde onun da gözleri yaşlarla parlıyordu. "Asla yalnız olmayacaksın Lee. Ama bahsettiğin yalnızlığın bu olmadığını da biliyorum."

"Hayır." Yüzümü sildim. " ve artık dünyamla ilgili hiçbir şeyi tanımıyorum. Çoğu iyi, biliyor musun? Molly neredeyse nişanlandı, sen ve Bauer aptalca mutlusunuz, lanet olası Finn ihtisasında haftada doksan saat çalışıyor ve yine de mükemmel bir kız bulmayı başarıyor ve sanırım ben hala Jude ve benim bu işin sonuna geleceğimizi ve her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordum. Bu mesafe yaklaşmamıza yardımcı olacaktı."

"Hâlâ olabilir," dedi nazikçe.

"Ama ya birlikte olmazsak?"

Öne doğru uzandı ve elimi tuttu. "O zaman o senin için doğru kişi değil."

"Onu göreceğim için heyecanlıyım."

"Bu da sorun değil." Gülümsedi. "Ne zaman gelecek?"

"Duşa yetişebilmek için önümüzdeki hafta içinde bir uçak bileti bulmaya çalışacağını söyledi. Logan ona bir daire ayarlıyor.

Kalacak bir yere ihtiyaç duyduklarında oyuncular için kira , oyuncular için bir tür klinik ya da başka bir şey yapmasını sağlayabileceklerini, böylece temizlenebileceğini söyledi."

Sedirden kalktı. "Eğer o duş için burada olacaksa, o zaman mavi elbise onu kesmez."

"Teşekkür ederim."

"Ama duvar kâğıdından elbise de istemiyoruz."

Odaya getirdiğim yığını karıştırmaya başladığında gözlerimi devirdim.

"Oh, evet," dedi. Sonra askıyı işaret parmağında tuttu. "Bu."

"Öyle mi?"

Claire başını salladı. "Kesinlikle."

Minik bir gülümsemeyle elbisenin eteklerine dokundum. Bunu yaptığımda, Küçük Lahana nefesimi kesen devasa bir takla attı.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım, dirseğimi ya da dizimi ovuşturuyordum. Claire sırtarak elini o noktaya bastırdı.

"Gördün mü? Cabbage Patch de benimle aynı fikirde." Eğildi. "Unutma, ben senin en sevdiğin teyzenim, tamam mı?"

JUDE "LANET

OLSUN, BU ÇOK APTALCA."

Arabamın Bluetooth sisteminden rahatlatıcı bir ses geldi. "Bu konuda gergin olman sorun değil, bu büyük bir mesele."

"Şu anda beni şımartma, tamam mı? Bana bir tuzağa düşmek üzere olmadığımı söylemeni istiyorum."

Numarasını Declan'dan aldığım terapistim beni bir kanepeye yatırmadı ama duygularım hakkında konuşmamı sağladı ve son dört hafta içinde sık sık bu yüzden ondan nefret ettim.

"Bana anlattıklarına bakılırsa, bir tuzağa düştüğünü sanmıyorum." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum, otuzbirci ve bunun iyi bir fikir olduğuna beni ikna ettiği için onu yumruklamak istedim.

Arabamı köy yolunun kenarına çektim, ön camdan yemyeşil tepelere ve çitlere baktım. "Ben hazır değilim."

"O zaman nelerin deðiřtiđini anlat bana, Jude." Her zaman çok sabırlıydı. "Dün buluştuğumuzda kardeşinle güzel bir konuşma yapmış, ailenle de güzel bir telefon görüşmesi gerçekleştirmiştin. Her ikisiyle de konuştuklarına dayanarak bana çiftliğe gitmeye hazır olduğunu söyledin."

Direksiyonu, parmak eklemlerim derimden fırlayana kadar sıktım. "Evet, rahatlatıcı müziğin ve havadaki lanet olası yağların beni rahatlatırken kanlı bej ofisinizde otururken hazır olduğumu söylemek kolaydı."

"Şu anda seni korkutan ne?"

Gözlerimi kıstım. Bu sorudan nefret ediyordum. Son dört haftadır, haftada iki kez, bana cevaplamaktan nefret ettiğim o lanet soruları soruyordu. Bazen diğerlerinden daha fazla.

"Şu anda mı? Bir şeyi yumruklamayı ne kadar çok istiyorum."

Kıkırdadı. "Yeterince adil. Ama hiçbir şeyi yumruklamıyorsun ki bu harika. Başka ne var?"

Zor bir nefes alarak nihayet gözlerimi açtım. "Çiftliğe gideceğimden ve tıpkı onları barda son gördüğüm zamanki gibi olacağından korkuyorum. Babam onun yaptığı gibi korkunç bir şey söyleyecek, ben de benim yaptığım gibi saldıracağım ve başladığımız yere geri döneceğiz." Avucumu direksiyona vurduğum. Kalbim sanki bir saattir koşuyormuşum gibi göğsüme çarpıyordu. "Ve eğer bu olursa, o zaman tüm bunlar boşa gitmiş olacak ve Lia bir bok hakkında nasıl konuşulacağını bilmediğim konusunda haklı çıkacak ve asla değişmeyeceğim ve sevdiğim kadın ve çocuğum dünyanın öbür ucunda bensiz mutlu olacak ve ben hiçbir şey hakkında konuşacak kimsem olmadan boş ve yalnız olacağım çünkü gerçekten ihtiyacım olduğunda buna ihtiyacım olmadığımı defalarca gösterdim."

İtirafım üzerine araba ölüm sessizliğine büründü. Bu kadar büyük bir şeyi itiraf ettiğime inanamıyordum.

Sessizce, düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Bravo, Jude. Mükemmel."

Elimi yüzümden geçirdim. "Lanet olsun," diye mırıldandım. "Az önce bağırsaklarımı sökmüşün gibi hissediyorum."

Güldü. "Birkaç soru sormaktan başka bir şey yapmadım. Gerçek şu ki siz çoktan değiştiniz. Ailenin verdiği ve senin de verdiğin zararı görmek için yardım arıyorsun. Lia'nın yokluğunun, çocuğunuzun sağlığı ve refahı için uzaklaşabilmesinin ve o çocuğa sağlıklı bir şekilde ebeveynlik yapabilmeniz, sizin bu değişimi arayabilmeniz için onun koyması gereken bir sınır olduğunu fark ettiniz."

Başım sürücü koltuğunda geriye düştü, göğsümde bir şeylerin kilidi açıldı. Muhtemelen hayatımın yarısı boyunca taşıdığım halde farkında bile olmadığım bir baskı hafifledi.

"Biliyorum. Ama yine de benim yapacağım bir seçim değil."

"Hayır, ama bu durumda neyi seçebileceğini düşün." Alnımı ovuşturdum.

"Jude," diye devam etti, "Lia'nın seni değiştirmeye zorlayamayacağı gibi sen de aileni değiştirmeye zorlayamazsın. Bu konularda çalışmayı sen seçebilirsin. Onlar da öyle. Hepsi birbiriyle bağlantılı. Ama ailen denemeye istekliyse, o zaman umut var demektir. Belki de Lia'nın ve bu çocuğun hayatınızda olmasının nedeni budur."

Sözleri özgürleştirici olsa da içimde bir domino etkisi yarattı. Onu çok özlemiştim ve onu görmek artık çok uzak bir ihtimaldi. Seattle uçağım ertesi sabah kalkıyordu ve bu durak Lia'yla başka bir şey yapmaya kalkışmadan önce yapmam gereken bir şeydi.

Korku ve umut ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmişti ve istediğim her şeyin eşiğinde olana kadar bunun hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Lia'yla bir hayat, eğer beni hâlâ kabul ederse, bana çok fazla umut veriyordu ama kısmen kendi yarattığım bu canavarla yüzleşene kadar bunu gerçekten başaramazdım.

"Bunu yapabilirim," dedim sessizce. "Bunu yapıyorsun," diye onayladı.

"Teşekkür ederim Kendrick." Beni görememesine rağmen sııttım. "O kadar da kötü değilsin."

"Gerçekten büyük övgü. Seattle'dayken bir seans planlamak isterseniz bana bir e-posta gönderin. Sanal bir randevu ayarlayabiliriz."

"Yapacağım."

Telefon bağlantısını kestik ve arabayı vitesle takıp ailemin beni beklediği çiftliğe giden beş dakikalık yolun geri kalanını tamamlamam gerekse de, durgun ve sakin ortamda biraz daha zaman geçirmeye karar verdim.

Yolcu koltuğuna göz atarak, yaşlılıktan kirlenmiş küçük koyunu elime aldım. Ama yine de elimde yumuşacıktı ve başparmağımı yüzünde gezdirerek onu Lia'nın gözlerine belki de benim gülümsememe sahip bir çocuğun küçük, koordinasyonsuz ellerinde hayal ettim.

Koyun, arabamın ön paneline özenle yerleştirilmişti; geçmişimde küçük de olsa bir huzur bulacağımı ve istediğim geleceğe bir dayanak oluşturacağımı umduğum bir yere doğru bana yol gösteren bir semboldü.

Derin bir nefes alarak arabayı hareket ettirdim ve ilerledim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

JUDE

Seattle'a giden ilk uçağı beklerken uykusuz bir gece geçirdiğim Londra'dan Chicago'ya seyahat ettiğim uzun bir günün ardından gözlerim yorgun ve sırtım ağrıyordu, Sea-Tac havaalanının gelen yolcu bölümüne yaklaşırken kendimi pek iyi hissetmiyordum. Orada beni bekleyen sadece bir kişi olacaktı ve beni kıbar bir çekingenlikle mi, sıcak bir karşılamayla mı yoksa taşaklarıma tekme atarak mı karşılayacağı belirsizdi.

Ben onun yerinde olsaydım, muhtemelen ikincisi olurdu.

Eşyalarımından oluşan üç büyük kutu, bebek doğduğunda onunla FaceTime görüşmesi yapacağıma dair bana yemin ettiren Rebecca tarafından gönderildiği için fazla bagajım yoktu. Köşeyi dönüp Logan Ward'ı ilk kez gördüğümde bunun iyi şey olduğunu hissettim.

Uzun boyluydu -benden daha uzun- ve kaslıydı, kollarını iri göğsünün üzerinde yasaklayıcı bir şekilde kavuşturmuştu. Gözleri gölgeliydi, Washington şapkasını alnına doğru çekmişti. Yaklaşırken kendimi ağır ağır yutkunurken buldum. Küçük bir çocuk ona yaklaştığında kısa bir süreliğine kesintiye uğradık, küçük hesaplaşmamızda bir duraklama düğmesi.

Logan hemen yumuşadı, ondaki değişim o kadar derindi ki gözlerimi kırıştırdım. Kısa ve sessiz bir sohbetin ardından gülümseyerek eğildi ve çocuğun elini sıktı, ardından çocuğun annesi fotoğraf çektiğinde buna izin verdi. Her şey sadece bir dakika sürdü, sadece bir gölge daha fazla, ama anında bir akrabalık kurdu.

Tekrar ayağa kalkarken sırtışı alaycıydı. "Bunun ne zaman asla bilemeyiz, değil mi?"

"Yok." Elimi uzattım ve hemen tuttu. Sıkı tutuyordu ama zorlayıcı değildi ve taşaklarına tekme atmamaya karar verdiği için biraz daha rahat nefes aldım. "Beni almaya istekli olduğun için minnettarım."

"İlk başta yapmayacaktım."

Yürümeye başladık, ben Logan'ı takip ederken o da bizi kalabalığın arasından otoparka doğru yönlendirdi.

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Lia'nın kız kardeşi," diye itiraf etti başını hafıfçe sallayarak.

"Isabel değil, sanırım."

Logan bana bir bakış attı.

"Claire." "Ahh."

"Neden Isabel olmadığını söylüyorsun?"

"Isabel'i son gördüğümde beni erkeğimi almakla tehdit etmişti, sanırım."

Logan içtenlikle güldü. "Evet, tam ona göre."

Bir Starbucks'ı işaret ettim. "Kahve içmek için durabilir miyim?" "Buyur."

Ben sattıkları en büyük Americano'yu alırken, Logan telefonuna dokunarak bekledi. Ağzımı yakan ilk yudumu almadan önce koku kan dolaşıma karıştı. Yaklaştığımda beni dikkatle süzdü. "Çay yok mu?"

Alaycı bir gülümsemeyle cevap verdim. "Bazen İngilizler bile çayın bize vereceğinden daha fazla kafeine ihtiyaç duyar. Bu da o zamanlardan biri."

Havaalanından çıkıp otoparka doğru yürüdük ve kahvenin etkisinin geçmesi için bana birkaç dakika izin vermesini takdir ettim.

Logan'ın kamyoneti büyük ve siyahtı ve arka camında Washington Wolves etiketi vardı. Benim için kamyonetin arkasını açtı ve bavulumu içeri sokmadan önce tereddüt ettim.

"Sorun nedir? Senin için kaldırmam mı gerekiyor?"

Ona bir bakış attım. "Hayır, sadece burada güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Lia için... bir hediyem var ve başına bir şey gelmesini hiç istemem."

Gözleri esrarengizdi, bana eski moda bir bakış atarken yüz hatları kayadan oyulmuş gibiydi. Bunun ağırlığı altında kıpırdanmamak çok zordu ama bakışlarını aynen karşıladım.

"Ona aşığım," dedim ona. "Ve beklemek zorunda kalsam bile bunu kanıtlamak için elimden geleni yapacağım."

Logan yavaşça nefes aldı, sonra sert bir nefesle nefesini verdi. "Koltuğunun arkasına koyabilirsin. Yer var."

"Teşekkür ederim."

Kamyona bindikten sonra park yerinden çıkmadan önce durakladı. "Claire bana sana bir şans vermem gerektiğini söyledi, Lia Aralık ayında eve döndüğünde ne kadar harap olmuş olursa olsun."

Çenem sıkıştı ama ağzımı kapalı tuttum. Serpintiyi görmemiştim elbette. Ki o biliyordu.

"Ve bana, hepimiz Lia'yı -ve bu bebeği- çok sevdiğimiz için, eğer her ikisi için de en iyisi sensen, bir anlık öfkeyle pişman olacağım bir şey yapmamın ya da söylememin benim için daha kötü olacağını hatırlattı."

Claire için de bir hediye getirmeliydim.

"Söyleyeceğim şeyi söylemeden önce bunu bilmenizin önemli olduğunu düşünüyorum. Bu öfke ya da düşüncesizlikten kaynaklanmıyor. İkinizin arasında tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," diye devam etti. "Detayları sormadım. Önemli değil. Ama seni uyarıyorum McAllister, bu aile -benim ailem- benim için her şeydir. Eğer bunu onunla, bebekle birlikte sürdüreceksan cesarete sahip değilsen, bana şimdi söyle, o daha anlamadan eve dönüş biletini alayım."

Yavaşça başımı çevirdim ve onun sert bakışlarıyla karşılaştım. Çok iyi niyetliydi.

o.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim ona.

Logan kararlı bir şekilde başını sallamadan önce bakışlarımı inceledi. "Güzel." Kamyoneti geri vitese taktı ve ben de yavaşça nefes verdim.

"Tanrım, çok göz korkutucusunuz, değil mi?"

Logan gülümsedi. "Öyle olmak istemiyoruz. Ama safları sıklaştırmayı öğrendik.

gerekli olduğunda."

"Neden?"

"Lia sana benimle yaşamaya nasıl geldiklerini hiç anlattı mı?"

Bilmediğim için kendimi çok mahcup hissederek başımı salladım. "Sadece asgari düzeyde."

Bakışlarını tekrar önümüzde uzanan yola çevirmeden önce bana bir göz attı. "Kızlar ve ben aynı babayı paylaşıyoruz. Ama babam ben üniversiteye başladığımda kendisinden çok daha genç bir kadınla yeniden evlendi."

"Lia'nın annesi," dedim.

Logan başıyla onayladı. "Brooke. O -daha iyi bir terim bulamadım- babam için bir ödül karısıydı. Güzel, kabarcıklı, partinin hayatı. Büyüleyiciydi.

Sadece küçük dozlarda yanında olduğunuz sürece herkes. İkizler küçükken babamız kalp krizinden öldü. Ve Brooke"-kaşlarını çattı, direksiyonu kavrayışı gözle görülür şekilde sıkılaştı-"başlangıçta düşündüğü kadar çok para yokken bekar bir anne olma fikrini pek sevmedi."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Alnımı ovuşturdum, her bilgi daha da netleşiyordu. "Onları seninle bıraktı."

"Kapımın eşliğinde." Sonunda gülümsedi. "Benimle yaşadıkları ilk altı ayda muhtemelen on yaş yaşlandım ama onlar bana verilen en büyük hediye. Birkaç yıl sonra karım ve ardından oğlum da bu kaosa dahil oldu ve şimdi... görünüşe göre... onların adamlarını da eklemeye devam ediyoruz."

Bu durumdan o kadar hoşnutsuz görünüyordu ki, ailelerinin başına gelen korkunç hikâyeye rağmen kendimi gülümserken buldum.

"Lia ... on yaşındaydı, değil mi?"

Logan başıyla onayladı. "Annenin kefaletle serbest bırakılması zor bir zaman. Her yaş için öyle sanırım.

Gittiği gün onu duyup duymadıklarını hep merak etmişimdir." Sessizleştğinde ona baktım.

"Brooke her zaman eğlence, heyecan ve macera isterdi. Ama biz onun bu yönünü hep biliyorduk. Yeni bir şey değildi. Ama onları terk etmek... Bunun hiç tahmin etmemiştim. Gitmeden hemen önce ona bunu neden yaptığını sordum." Koltuğunda kıpırdandı. "Bana baktı ve omuz silkti, sonra dedi ki, 'Tek bir hayatım var Logan ve o da zaten yeterince zordu. Neden geri kalanını mutsuz olarak geçireyim ki?'"

"Siktir git," diye mırıldandım. Lia annesini duymamış olsa bile, ona bu gözle bakınca her şey çok daha anlamlı hale geliyordu. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Bu anlamınız gereken bir şey. O kızlardan birini sevecek olan herkesin bunu anlaması gerekir. Birinin sizi bu şekilde terk etmesini yara izleri olmadan tecrübe edemezsiniz. Ve Lia o yaraları iyi saklıyor olabilir ama oradalar. Kimsenin çocuğuna Brooke'un onlara hissettirdiği gibi hissettirmesine izin vermezdi."

Bunu düşündüm, bana söylediği her şey onu daha da çok sevmeme hizmet etti.

"Mükemmel bir anne olacak, değil mi?"

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Logan.

Mayıs ayının ılık havasına rağmen hâlâ beyaz örtüyle kaplı dağ zirvelerine baktım. Lia'nın İngiliz kırsalında araba kullanırken söylediği şeyi düşündüm, çevrenize dikkat etmekle ilgili

ve gülümsedim. Her mil yaklaştığımda, beni bunaltan şey manzara değil, aylar sonra ona bu kadar yakın olduğum fikriydi.

"Peki tüm bu değişime hazır olduğuna emin misin?" diye sordu Logan. Bir sonraki çıkışa gitmek için göstergesini çevirdi ve kalbim beklentiyle çarptı. Çok yaklaştığımız.

"Öyleyim."

Başını salladı ama birkaç sokaktan geçip bizi otoyolun gürültüsünden ve yoğunluğundan uzaklaştırırken başka bir şey söylemedi. Yoldaki küçük bir virajda, bir açıklığın arkasına yerleştirilmiş güzel bir bina gördüm. Uzun balkonlar, binanın altında otopark bulunan üç katın her birinde bir düzine sürgülü cam kapının önünde uzanıyordu. Çevre düzenlemesi beyaz sıvaya karşı yemyeşil ve gürdü.

"2B," dedi sessizce. "Birazdan onu duşa götüreceğimi sanıyor. Ben olduğumu anlaması için zile üç kez basacağımı söyledim."

Logan kamyonetini park etti ve elini uzattı.

Bunu bir zeytin dalı ve bir lütuf olarak kabul ettim. Henüz bunu hak ettiğimden tam olarak emin değildim ama deneyecektim.

"Teşekkür ederim," dedim ona tekrar. "Her şey için."

Beni sırtımdan alkışladı. "İşi berbat edersen taşaklarını koparırım Brit."

"Yeterince makul," diye cevap verdim kuru bir sesle.

Bavulumu kamyonetten çıkardım ve ana girişe doğru yürümeden önce ona küçük bir gülümseme verdim. Binanın cam kapılar ardında küçük bir girişi vardı ve her tarafa yerleştirilmiş güvenlik kameralarını görmek beni mutlu etti. Hızlıca panelde 2B'yi buldum, düğmeye üç kez hızlıca bastım ve nefesimi tuttum.

LIA

Kanepenin üstündeki duvarda asılı saate baktım ve Logan'ın kalkması için düğmeye . "Hadi kalk. Neredeyse hazırım."

Oturma odamın penceresinden, binanın önüne park etmiş kamyonunun arkasını görmüştüm, bu yüzden seri katil falan olmadığını biliyordum.

Kapının yanında bir yığın kutu duruyordu ve içeri girdiğinde çarpmasının üsttekini yana kaydırdım. Daire seyrek döşenmişti ve sadece yarısı açılmıştı ama şimdiden evim gibi hissettiriyordu. Mayıs güneşi balkona açılan sürgülerden içeri süzülüyordu ve ben yatak odamda çalan müziğe mırıldanarak eşlik ediyordum.

Elim aşağı uzandı ama bileğimdeki tokaya ulaşamadım. "Kahretsin," diye fısıldadım. Ağabeyinden bunu yapmasını istemek biraz garipti ama hamile insanlar hamile insanların yapması gerekeni yapmak zorundaydı. Ve öğrendiğim kadarıyla Bebek Ananas, kalçalarımın üzerindeki düşük ağırlık merkeziyle çoğu gün her şeyi zorlaştırıyordu.

Giyinmek de dahil. Neyse ki çıplak, burnu açık sandaletlerimden birini giyebilmiş, Paige'in bebek partim şerefine bana yaptırdığı parlak kırmızı pedikürü gösterebilmişim. Ama şişmiş küçük ayağımı sol ayakkabının içine sokmaya çalıştığımda diğer toka yerinden çıktı.

Dairenin kapısının açıldığını duydum ve omzumun üzerinden seslendim. "Odamdayım. Ayakkabımı çıkarmama yardım eder misin lütfen?"

Ağır ayak sesleri oturma odasında yavaşladı ve ben de yatağa geri oturup elbisemin yakasını düzelttim. Claire haklıydı, derin V, hafif açık omuz dekoltesi ve uçuk pembe rengi mükemmeldi. Elbise karnımı ve kalçalarımı sarıyor, dizlerimin hemen üzerinde bitiyordu.

Saçlarım kıvrılmış, yüzüm makyajlı ve daha önce hiç sahip olmadığım kıvrımlara sahip bir vücutla tüm hamilelik boyunca hissettiğim kadar seksiydim. Dürüst olmak gerekirse, göğüslerim harikaydı.

Jude'un uçağı gecikmediği sürece, duş bitmeden orada olacağına söz verdi.

Belki onu uzun bir aradan sonra ilk kez ailemin ve arkadaşlarımla önünde görmek ideal değildi ama onu göreceğim için heyecanlıydım.

Logan yaklaştı, ben de ayağımı uzattım. "Yapamam."

Onu gördüğümde sesim kesildi, büyük ve uzun boylu, yatak odamın kapısını dolduruyordu.

Jude'un gözleri beni açlıkla içine çekti ve şaşkınlık içinde yavaşça ayağa kalktı. "Jude," diye fısıldadım.

Gözleri karnıma dikildiğinde boğazının güçlü sütunu gözle görülür bir yutkunmayla hareket etti, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Merhaba," dedi, sesi alçak ve emindi ve aksanıyla o küçük kelimeyi söylüyordu.

Aramızda kalan mesafeyi kapattığında hareket etmeye cesaret edemedim çünkü yatak odamda olduğuna inanamıyordum. Eli dikkatlice kalktı,

ve ne yaptığını anladığımda, yavaşça aldım ve büyük karnımın üstüne koydum. Hafif bir yuvarlanma karnımın yüzeyini dalgalandırdı ve o da şaşkınlıkla ofladı.

"Vay anasını," diye fısıldadı. "Şunun güzelliğine bak."

Güldüm, gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. "Keşke benim tarafımdan da hissedebilseydin. Bu çok çılgınca."

Jude'un diğer eli sırtımdan yukarı kaydı ve başımın tepesine nazik bir öpücük kondurmak için eğildi. "İnanılmaz görünüyorsun, Lia."

Öylece dururken parmaklarım koluna kıvrıldı, bir eli karnımda, diğeri sırtımda, kürek kemiklerimin arasındaydı. Oda ağzına kadar hissedilebilir bir gerilimle doluydu, hareketlerinizi yavaşlatan ve sizi derin nefes almaya zorlayan türden, fırtına ya da ilk öpücükten önceki elektrikli, çatırdayan hava gibi.

Ona doğru döndüm, kollarımı sıkıca etrafına sardım ve o da aynısını yaptı, o güçlü kolların arasında tamamen katlandığımda ağır bir şekilde nefes verdi.

Başımı yukarı kaldırarak yüzünü inceledim. İyi görünüyordu. Yorgun ama gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlıyordu. "Buradasın."

Jude sırtıttı. "Varış saatim konusunda yalan söylemiş olabilirim." "Yani... Logan mı aldı seni? Dışarıda kamyonetini gördüm."

Başını salladı, dikkatlice çekildi ama bana tekrar bakabilmek için ellerini üst kollarımı düzeltmek için bıraktı. "Önce menajerim, sonra da onun menajeri aracılığıyla telefon numarasını almayı başardım."

Elimle yüzümü kapattım ve inledim. "Korkunç ağabey şeyini mi yaptı?"

Jude güldü. "Korkunç derecede iyi, evet."

Ve hala orada duruyorduk, ellerim onun belinde, o benim kollarımdaydı ve aniden bir öz-bilinç telaşı hissettim. Dikkatli bir şekilde kendimi kurtardım, o kraliçe yatağıma ve döşemeli yatak başlığıma bakarken saçlarımla oynadım, sonra Molly ve Noah'ın bana yeni ev hediyesi olarak aldıkları fildişi renkli planörün yanındaki köşedeki beşiğe gülümsedim. "Dairem henüz gerçekten... hazır değil."

"Turu ben mi alacağım?"

Gülümsedim. "Evet." Kollarımı . "Benim odam, tabii ki."

"Büyük pencereler."

"Buranın sevdiğim yanı da bu. Güneşe çıktığımızda mümkün olduğunca çok güneş görmek istedim. Ayrıca Logan ve Paige'in evinden sadece on dakika uzaklıkta."

Çocuk odası olarak kullanılacak olan odaya baktı; odada şu anda sadece beyaz bir beşik ve şifonyer, köşede hasır bir lamba ve yere serilmiş beyaz ve ten rengi tüylü bir halı vardı. Çocuk bezi kutuları köşeye yığılmıştı ve boş çerçeveler, içinde uzun bir sıra küçük beyaz askının asılı olduğu dolabın içinde duruyordu.

"Bu bir çalışma," dedim ona. "Bugün duşta pek çok şey alacağım."

Birkaç saniye beşiğe baktı, sonra gözlerini kırıştırdı ve dikkati bana döndü. "Bayıldım buna."

"Teşekkür ." Övgüsü karşısında yüzüm ısındı.

"Aslında benim de eklemek istediğim bir şey var."

Başımı eğdim, yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Öyle mi?"

"Bavulumda." Nazikçe elimi tuttu ve akıllıca olmasa da parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip beni aile odasına götürmesine izin verdim. Kanepede bir yer buldum ve hemen önüme çömeldiğinde merakla onu izledim. Sonra parmakları ayak bileğime değdi ve ben nefesimi tuttum. İri parmaklarıyla ayakkabılarımın tokasını çok ama çok dikkatli bir şekilde kapattı ve işini bitirdiğinde avucunu kısa bir süreliğine bileğime koydu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Sesim tam olarak nereye gitmişti? Görünüşe göre, onun yüzünü gördüğümde çekingenliğimle birlikte pencereden uçup gitmişti. Pasaklı, yorgun, yakışıklı yüzünü iki elimle kavrayıp onu ölesiye öpmek istedim. Ondan gelen bir şey vardı ve bu şekilde hissettiğim için kendimi biraz daha az deli hissetmemi sağlıyordu.

Bana bakışında bir şey vardı.

Bana dokunuşunda bir şey vardı, öyle özenli ve saygılıydı ki.

Jude, onunla tanıştığımdan beri ilk kez, yanlış bir şey söylersem göğsündeki kalbi parçalayabilecekmişim gibi bana bakıyordu. Şık siyah valizinin fermuarını açmadan önce bana gizemli bir gülümseme verdiğinde fark ettim ki aradaki fark buydu. Mükemmel bir şekilde sarılmış giysileri bir kenara iterek, altın varaklı ambalaj kâğıdına mükemmel bir şekilde sarılmış bir kutu ve ardından daha küçük bir tane daha çıkardı.

Yanıma oturup derin bir nefes aldıktan sonra ikisinden küçük olanı bana uzattı. Erkeksi el yazısıyla karalanmış etiketin üzerinde benim adım yazıyordu.

"Bu da Rebecca'dan," diye itiraf etti.

Ağzım açık kaldı. "O ... bu ... mı?" Kutuyu burnuma götürdüm ve bir nefes çektim. "Aman Tanrım, yapmadın."

Lanet olası bir Noel günündeki çocuk gibi, hediyeyle neşeyi yırttım ve kâğıdı ona fırlatıp kutunun üstünü yırtarak açtığımda Jude'un içtenlikle gülmesine neden oldum.

Çörekler. Güzel mi güzel çörekler kutunun içinde, plastik bir poşetin içinde duruyordu.

"Elimden geldiğince taze," dedi. "Ben havaalanına gitmeden birkaç saat önce onları bitirdi."

Çantadan bir tane çıkardım ve burnuma götürdüm. "Oh, onu seviyorum," diye inledim. Rujumu sürdüğüm için olabildiğince narin bir ısırık aldım. Gözlerimi kapatıp kanepeye uzandım ve taze olmayan her kırıntının tadını çıkardım. "Ruhum şu anda çok mutlu."

"Öyle görünüyor," dedi, sesi eğlence doluydu.

Bir ısırık daha aldıktan sonra doğruldum ve ona utangaç bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

"kaymak koyamadığım için üzgünüm." Gülümseyerek küçük bir ısırık daha almamı izledi ve sonra kutuyu kenara çekti. Kucağım tekrar boşaldığında bana ikinci kutuyu uzattı. Etiketinin üzerinde Küçük Ananas yazıyordu. Gözlerim onunkilerle buluştu ve sırtı.

Dikkatli parmaklarımla ambalaj kâğıdını açtım. Bu sefer yavaş gitmek daha önemliydi ve hiçbir şeyde yavaş gitmek neredeyse hiç içgüdüsel değildi. Ama kenarları geriye doğru katlarken ne yapmaya çalıştığını anladım. Özel bir şey yaratmaya çalışıyordu. Anlamlı bir şey. Bana söylediğinden daha erken gelmesinin ve kardeşime ulaşmasının nedeni buydu.

Kapağı kaldırdığımda beyaz kâğıt mendile sarılmış üç nesne gördüm; biri büyük ve kare, biri orta boy ve daha yumuşak görünümlü, biri de düz ve küçüktü.

"Bunları açmam gereken özel bir sıra var mı?" Ben sordum.

Beni izlerken gözlerinin içi gülüyordu ve ben bunu kalbimde hissettim.

"Soldan sağa iyi." Telefonunu çıkardı. "İkincisiyle uyumlu bir videom var."

"Tanrım," diye mırıldandım, ilkinin elime aldım. Kitap gibi hissettiriyordu, bu da beni gülümsetti. Peçeteyi çıkardığımda sevinçle güldüm. Hepsi klasik edebiyatın bebek versiyonları olan bir yığın kutu kitaptı. En üstte parlak resimli kapağıyla *Jane Eyre* vardı. "Jude, bunlar harika."

Jane Eyre'in altında Gurur ve Önyargı, Oz Büyücüsü, Alice Harikalar Diyarında, Sherlock Holmes, Orman Kitabı ve Romeo ve Juliet vardı.

"Böylece çocuğumuza çok iyi bildiğin tüm harika şeyleri öğretebilirsin," dedi.

Jane Eyre'i, hissettiğim tüm mutluluğu içinde barındırabilecekmiş gibi göğsüme bastırdım. "Teşekkür ederim," dedim, tamamen kendimden geçmişim.

"Sıradaki," diye ısrar etti.

Kitapları bir kenara bıraktım ve bir sonraki paketi aldım. Yumuşak ama sertti. Peçeteyi çıkaramadan bana telefonunu uzattı. Ekran karanlıktı, ortasında bir oyun oku vardı.

"Önce video mu?"
diye sordum. Başını
salladı.

Düğmeye bastım. Jude'un telefonu koyduğu karanlık masayı ya da mutfağı tanıyamadım. Yüzü ekranı doldurdu ve ifadesindeki gerginliği hemen okuyabildim.

"Merhaba, açmak üzere olduğunuz hediye sadece benden değil. Bunu sana ve bebeğe ulaştırırken biraz yardım aldım." Jude ekranı çevirdi ve annesinin endişeyle el salladığını gördüm. Nefesim kesildi, bir elimle ağzımı kapattım. Jude'a kirpiklerimin arasından kısa bir bakış attım ama o hafif bir gülümsemeye beni izliyordu.

"Lia," diye başladı annesi titrek bir sesle, "Jude'un babası ve ben bunu sana şahsen vermek için orada olmayı çok isterdik. Seni son gördüğümüz gece barda olanlar için özür dileyerek başlamak istiyorum. Davranışlarımız için hiçbir mazeretimiz yok ve"-Jude'a baktı-"bu, üstesinden gelmek için aile olarak üzerinde çalıştığımız bir şey. Umarım bizi affedebilirsiniz çünkü yakında bir gün torunumuzla tanışmayı çok isteriz. Ve eğer hediye her hangi bir hata varsa, bunun nedeni Jude'un talimatları pek iyi almamasıdır. Ama denedim." Videoda Jude annesine gülümsüyor, annesi de ona karşılık veriyor. Garipti ve ikisi de emin görünmüyordu ama yine de yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettim. "Bizim için o ufaklığa iyi bak."

Video kesildi. Bir sonraki paketi açmadan önce ona bakma riskini bile göze alamadım.

Odasında bulduğum koyunla aynı yumuşak yünden yapılmış iki küçük yaratıktı. Biri, orantısız bir kafası ve tek bacağı olan benzer şekilli bir koyundu. Gözyaşlarımın arasından diğerinin, siyah ve gri bir kurdun izini sürdüm.

"Böylece ailelerimiz de bildikleri şeyi çocuğumuza öğretebilir," dedi sert bir sesle.

Gözleri yaşlarla dolmuştu ve başparmağını yüzünün yan tarafına koyarak gözlerinin altını yumuşattım. "Ailenle konuştun mu?"

"Elimi kavradı ve avucumun ortasına bir öpücük kondurabilmek için aşağı çekti. "Her şeyi hallettiğimizi söyleyemem ama bir terapistin yardımıyla," dedi alaycı bir gülümsemeyle, "ve ziyaretimden önce yaptığım birkaç gergin telefon görüşmesiyle, evet, ailemle konuşuyorum."

Yüzümü sildim. "Tüm makyajımı yeniden yapmak zorunda kalacağım ve buna kızamıyorum bile."

Sırıttı. "Bir tane daha, aşkım."

"Oh, Tanrım." Kurda yumuşak bir dokunuş daha yaparak küçük oyuncakları bir kenara koydum. Sırtarak, bunun Paige'in kalbini bir anda kazanacağını biliyordum. Onu sevecekti.

Mendilin son parçasını açarken kendimi nefesimi tutarken buldum. Küçük bir forma gördüğümde alnım şaşkınlıkla kırıştı. Farklı bir maviydi, farklı logoları vardı ama tanıdığım şey kafamın içinde gürültülü bir çan gibi çınlayınca kalbim tehlikeli bir şekilde çarptı.

"Seattle mı?" Fısıldadım. "Sen..."

Seattle Sounders formasını titreyen parmaklarıyla kavrayan ellerini benimkilerin üzerine yerleştirdi.

"Bir yıllık sözleşme," dedi bakışlarımı sabit tutarak. "Menajerim bunu yaptığım için aklımı kaçırdığımı düşünüyor ama ikinizden okyanusun öbür ucunda olma düşüncesine dayanamadım."

Başımı salladım. "Jude, bunu nazikçe söyleyebilir miyim bilmiyorum çünkü duygularım şu anda... yok olmuş gibi," sesim titredi, "ama bu senin için büyük bir adım değil mi?"

"Evet." Kavrayışı sıkılaştı. "Ve sen yokken, İngiltere'de oynayamamaktan daha kötü şeyler olduğunu fark ettim. Eskiden olduğum gibi bir oyuncu olamamaktan daha kötü şeyler de var. Ailemin beni anlamamasından daha kötü şeyler de var." Jude yüzümü benim onun yüzünü avuçladığım gibi avuçladı ve ben de bu dokunuşa yaslandım. "Burada oynamaktan mutlu olacağım çünkü hayal edebileceğim en kötü şey kalbimden uzakta olmak. Bu sensin, aşkım. İkiniz de." Daha da yaklaşarak alnını benimkine dayadı ve derin bir nefes aldı. "O gece seni bulmayı hak edecek ne yaptım bilmiyorum çünkü katalizör sendin Lia. Hayatımın geri kalanı için bulduğum umut ne olursa olsun

Seninle. Ne kadar kapalı olduğumu, ne kadar bencil davrandığımı biliyorum ve bunun telafisi şimdi başlıyor. Aramızdaki ilişkiye güvenmen bir ay, bir yıl, iki yıl sürse de bekleyeceğim."

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı ve gözyaşlarımın arasından onu zorlukla görebildim. Yüzümdeki elinin sıcaklığı gözyaşlarımın çoğunu yakaladı ve bunu kastettiğini biliyordum. Ve kalbim o kadar gerçekle doluydu ki, bana sarılırken tek bir kelime bile bulamadım. Çekilmeye çalıştığında elim gömleğini kavradı ve nefesinin altında güldü.

"Aşkım," dedi, ellerini tenimin üzerinde emin hareketlerle gezdirerek gözyaşlarımı sildi, "hiçbir yere gitmiyorum."

"Değilsin," diye cevap verdim.

"Bana sahip olduğun sürece değil." Sırıttı. "Bizim hakkımızda çok haklıydın, Lia. Seni ne kadar özlesem de, bu ayrı zaman bana iyi geldi. Bunu doğru yapmak için buna ihtiyacımız vardı. Çünkü artık geleceğimizin sarsılmaz bir şey üzerine kurulu olduğunu biliyorum, değil mi?"

"Evet." Ona dokunmadan duramıyordum. "Gerçekten bu bekler miydin?"

Başparmağı alt dudağımın ortasına dokundu. "Eğer ihtiyacın olan buysa."

Titrek bir nefes aldığımnda gözlerimdeki yaşlar nihayet silindi ve ellerimi boynunun arkasına, saçlarının arasına kaydırđım. "Sabrın bana göre olmadığını biliyorsun, değil mi?" Onu daha da yaklaştıarak fısıldadım.

"Bu doğru mu?"

Başımı salladım. "Özellikle de ne istediğimi bildiğim zaman."

Ağzı acı verici bir şekilde benimkine yaklaştığında güldü. "Sana çok aşığım."

Sözlerinin sıcak, memnun bir şekilde üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Dudaklarımız bir, iki kez birbirine değdi ve sonra bir iniltiyle başını eğerek ağzını sıkıca benimkine yapıştırdı.

Kollarımı ona dolayarak dilimi onunkine sürdüm, vücudumdaki her sinir ucunu aydınlatan bir rahatlama hissettim. Elbisemi olabildiğince yukarı kaldırdım ve güzel adamın kucağına oturmak için elimden geleni yaptım.

Daha yukarı çekemediğimde ağzımın içine doğru güldü. "Şu haline bak," diye mırıldandı. Keskin bir çekişle elbiseyi kalçalarımın üzerinden yukarı çekti, kışımı kavradı ve kanepeye geri otururken beni daha yakına kaydırđı. Elleri kalçalarımı, karnımı okşadı ve öpüşürken parmakları saçlarıma dolandı.

Geri çekildim ve ona baktım, beni tekrar öpmeye çalıştığında bir elimle ağzını kapattım. "Bu gerçek mi? Şu canlı hamilelik seks rüyalarından birini görmüyorum, değil mi?"

Parmaklarımı ısırdı. "Bunları duymak isterdim ama hayır, bu oldukça gerçek."

İçimi çektim, ellerimi göğsünde gezdirdim. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, kalbi avuçlarımda altında güçlü, sabit ve emin bir şekilde çarpıyordu.

Dudakları -o harika, yetenekli, şeytani dudakları- bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şimdi seni tekrar iyileştirelim mi? Yoksa partine geç mi kalacağız?"

Burnumu onunkinin üzerinde gezdirdim ve alt dudağımı yaladığında sırttım. "Birkaç dakika daha bekleyebilirler."

"Çok doğru, yapabilirler," dedi ağzıma karşı, eli göğsümü kavradı. Kalçalarım başparmağının zekice dairesel hareketiyle birlikte yuvarlanmaya başladı ve Jude'un diğer eli beni sıkıca kavradı, parmakları kıcıma girdi ve sert bir hareketle beni yönlendirdi. "İşte bu kadar."

İşte o anda cep telefonum çalmaya başladı. "Hayır," diye inledim. Yatak odamdan gelen tiz ses Claire'in zil sesiydi.

Şaşkın görünüyordu, eli göğsümden yavaşça çekiliyordu. "Doğru. Güzel. Hayır, durmalıyız."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Yapmalı mıyız?"

"Hadi aşkım, kalk bakalım." Acı dolu bir iç çekişle ayağa kalkmama yardım etti, elbisemi dikkatlice aşağı çekerken giydiğim siyah dantel iç çamaşırına yoğun bir şekilde baktı.

"Ne var? Neden? Neden duruyoruz?"

Jude güldü ve koltuktan kalktıktan sonra alnımdan öptü. "Çünkü ihtiyacımız olan son şey senin düşünüyüşünü ve benim ailenle tanışmamı kaçırmak."

Ugh. Surat astım, bu da onu güldürdü. Beni kucakladı.

"Haklı olduğumu biliyorum," dedim başımı göğsünün ortasına yaslayarak.

Bir elini sırtımda gezdirdi ve başını aşağı eğdi. "Biraz daha bekleyebiliriz, aşkım. Sonsuza kadar vaktimiz var."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

JUDE

YEDI HAFTA SONRA

Lia çaresiz kahkaha nöbetleri arasında, "BU İŞ OLMAYACAK," dedi. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

Dönmeye çalıştı, ki bu şu anki durumunda oldukça zor bir işti - doğum tarihi bir hafta geçmişti. "Evet!"

Rahatça yan yattığında kulağına, "Senin açıdan ne korkunç bir hata," diye fısıldadım.

Dizlerimin üzerinde, önümdeki çıplak tenin genişliğine hayret ettim. Ellerim karnının üzerinde gezindi ve bir dirseğin ya da dizin sert baskısını hissettiğimde gülümsedim. Tam o noktayı öpmek için eğildiğimde, ağzının bir gülümsemeyle kıvrıldığını yakaladım.

Geldiğim günden beri aramızdaki ilişki böyleydi.

Huzur, yüce ve tatlı mutluluk, yatakta akıllara durgunluk veren bir süreye sığdırılmıştı.

Beni olduğumdan daha geç saatlere kadar uyanık tuttu, günleriyle ilgili mutlu bir şekilde sohbet etti, benimkileri dinledi ve çoğu gece kanepede, başı kucağımda, parmaklarımı yüzünün ve vücudunun nazik çizgileri boyunca saçlarının yumuşak uzunluğuna doğru izleyebildiğim şekilde sona erdi.

Yemeğe çıktık, Seattle'da gezilecek yerleri dolaştık ve Amerikalılar kanayan yolun ters tarafından araba kullandığı için bizi neredeyse karşıdan gelen trafiğe soktuğumda kahkahalarla çığlık attı. Onun ve benim yetiştirilme tarzımız hakkında konuştuk.

Birlikte, parlak dairedaki evimizi bir araya getirdik ve ilk bir yıllık kira sözleşmesi bittikten sonra gelecekteki bir ev için plan yaptık. Lia'nın ısrarı üzerine kiranın yarısından fazlasını ödemedim ama ona bir sonraki evimiz için depozitoyu benim yatırmam gerektiğini söyledim.

Ve şimdi, küçük karpuzumuzun ortaya çıkması gereken zamandan bir hafta sonra, onların dünyaya girişini hızlandırmakla oldukça meşguldük.

Baharatlı yiyecekler işe
yaramadı. Uzun
yürüyüşler de.

Ve şu ana kadar, eğer bunun yardımcı olması gerekiyorsa, seksin katıksız manevra kabiliyeti bir sorun haline geliyordu.

Göğsünün yan tarafını öptüm ve Lia yumuşak bir iç çekişle kendini tamamen uzattı.

"Hâlâ benden şüphe mi ediyorsun?"

"Tamamen." Nefes verdi. "Ben kocamanım."

"Mükemmelsin," diye omzunun eğimine doğru, tam arkasına geçerken.

"Bacağına benimkinin üzerine kaldır, aşkım."

"Kahretsin."

Donup kaldım. "Bacak yok mu? Dün geceki gibi banyoda ayakta durmayı deneyelim mi?" Ne kadar hassas olduğunu bildiğim için başparmaklarım göğsünde hafifçe gezindi ama ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Kaşlarım havaya kalktı. "Ya da olmaz, sorun değil."

Lia omzunun üzerinden bana baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Ya tüm mesane fonksiyonlarımı kaybettim ve az önce... biraz işedim ya da suyum geldi."

Gözlerimi kırıştıtarak aşağıya baktım. "Sen..."

Lia doğrulup oturdu. "Belki de üzerime bir şeyler giymeliyim." Sonra yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Belki sen de giymelisin şampiyon. İyi iş çıkardın." Çakmak için elini uzattı.

Çırılçıplak yataktan fırladım ve kapının hemen yanında duran hastane çantasını kaptım. "Hangi kıyafetlere ihtiyacın var?"

Lia yatağın kenarına kaydı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Şifonyerin üzerindeki mavi gömlek iyi. Ve üst çekmecemdeki yumuşak siyah sort, lütfen."

Elimdekileri ona fırlattım ve kendi bedenimin üzerine çektiğim şeye zar zor baktım.

Lia bir kez durakladı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Oh, merhaba."

Telefon şarj aletini çantasının kenarına sokarken donup kaldım. "Ne?"

Yüzünü buruşturdu. "Kasılma. Tuhaf."

Kalbimi daha önce varlığından haberdar olmadığım bir vitesle takan o yüz ifadesiydi.

Onunla gittiğim tüm doktor randevuları, dehşet verici olan doğum dersi ve okuduğu tüm kitaplar boyunca, onun için bu acının tek bir zerresine bile katlanmamanın ne kadar korkunç olacağını asla tam olarak fark etmemiştim.

Ve bu farkındalıkla birlikte dünyaya getirdiğimiz bu yeni hayatın gerçekliği karşısında dehşete düştük.

Lia yüzümün yan tarafını kavradı ve gülümsedi. "Her şey yoluna girecek."

Onu kucakladım ve dudaklarına hararetle bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Yüzü düzeldi. "Ama şu anda hanım evladı gibi davranmamamı istiyorum, tamam mı? Her şey yoluna girecek ve eğer yüzünde o Kayıp Çocuk ifadesi belirirse, senin için endişeleneceğim ve epidural iğnesini ya da plasentamı gördüğünde bayılacağın o erkek şeyini yapıp yapmayacağını merak edeceğim."

"Hanım evladı olmayacağım," dedim tamamen küstah bir sesle. "Ayrıca plasentana bakmayı da planlamıyorum."

"Harika." Ellerini çırpı. "Şimdi, gidelim."

Hastaneye gidişimiz bulanıktı ve ara sıra, başka bir kasılma karnını sıkıldığında yavaş ve eşit bir nefes alıyordu. Her birinde, hala oldukça aralıklı olmalarına rağmen, ellerim istemsizce direksiyon simidinde sıkılaştı.

Lia ailesine bir mesaj gönderdi ve bizimle birlikte doğum odasında olmayı planlayan Claire'i aradı.

Çok geçmeden koğuşlar dolup taşacaktı ve hastaneye yaklaşırken bu durumun benim için sorun olmadığını fark ettim.

Bu devasa, kaotik grubun etkileyici saflarına sorunsuzca katılmama izin vermesi sürpriz oldu.

"Claire yolda," dedi Lia, elini kalçamın üzerinde kaydırarak. "Yaklaşık bir saat içinde burada olur."

Ona gülümsedim. "Güzel."

"Hazır mısın?" diye sordu bana sessizce.

Derin bir nefes çekerek Lia'nın elini ağızıma ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Birinin olabileceği kadar hazırım sanırım."

Ve bu yüzden kendimi tamamen hazırlıksız hissettim. Yetersiz hissettim.

Alçakgönüllü.

Heyecanlıyım.

"Ödüm kopuyor," diye itiraf etti.

Gülerek elini tekrar öptüm. "Dikkatini dağıtmaya yardımcı olacaksa bana bağarmaktan çekinme. Bana isimler tak. Tutuşunla elimi kır. Neye ihtiyacın varsa."

Söylendiği gibi arabayı Acil Servis girişine çektim ve o da iç çekti. "Seni seviyorum, Jude. Sana isim takmayacağım."

LIA

BEŞ SAAT SONRA

"Ah, seni bencil bok parçası," diye inledim. "Eğer önümde bir parça daha yemek yersen-" Bir başka kasılma ciğerlerimdeki nefesi kesince sesim kesildi.

Claire alnıma bir bez koydu ve Jude'la sakinleştirici, sessiz bir sesle konuştu. "Belki de elmayı yere bırakmalısın, Jude. Ya da koridorda yemelisin."

"Ya da boğazımda kalır," dedim dişlerimi sıkarak.

Jude elmayı çöpe attı ve yatağın diğer tarafına yaklaştı. Başımın tepesini öptü. "Elma gitti ve boğulmamı istemediğini biliyorum, aşkım."

Vücudumdaki gerginlik azaldı, yatağımın yanındaki monitör kasılmanın hafıflediğini gösteriyordu. "Biliyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Tabureye otururken gülümsedi ama gözlerinin ve ağızının etrafındaki gergin çizgileri gördüm. "Dürüst olmak gerekirse, bu soruyu hiç sormamalıydım, bu yüzden seni hissettiğin için suçlayamam..." Durakladı, doğru kelimeyi arıyordu.

"Katil mi?" Ben de yardımcı oldum.

Claire gülümsemesini bastırmak için dudaklarını büktü.

Jude - korkutucu derecede sevdiğim, kalbimle güvendiğim, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişi - yataktaki hamile kız arkadaşına büyük bir acı içinde yazarken kasılmanın nasıl bir his olduğunu sorduğunda neredeyse kendini hadım ettirecekti.

Millet, neredeyse hayatta kalamıyordu.

Bir kasılma daha üzerime çöktü ve bacaklarımın çaresizce yukarı kalktığını hissettim.

O noktada onlarla konuşmak imkansızdı, bu yüzden denemedim bile. Jude el bezini hareket ettirdi ve alnımın nemli saç çizgisine yumuşak ve tatlı bir şeyler söyledi.

Sonunda hafifledi ve derin bir nefes daha alabildim.

Claire bir yandan, Jude diğer yandan elimi sıkıca tutarken doktor gülümseyerek odaya girdi. "Nasıl gidiyor?"

"Eğer o koca iğneyi buraya getirip sırtıma batırmazlarsa, onları kendim bulacağım," diye tısladım.

Jude sırttı. "Vay canına, harikasin."

Doktor gülerken, Jude'u yumuşak bir öpücük için aşağı çektim. "Kendimi harika hissetmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ama teşekkür ederim."

Doktor küçük taburesini açılmış bacaklarımın arasına çekerken, "Bekleme odasında epey kalabalık bir grubunuz var," dedi.

İnsanlar doğum sırasında alçakgönüllülüğünüzü kaybettiğinizi söylediklerinde dalga geçmiyorlardı, çünkü çocuğumun vücudumdan daha erken çıkmasına yardımcı olsaydı tüm hastaneye flaş patlatırdım.

"İğrençleşiyorlar mı?" Beni ölçtüğünde yüzümü buruşturarak sordum.

Claire iç çekti. "Oraya son gittiğimde Paige yine *bana büyükanne denemeyeceğini* söylüyordu. Bu konuda gerçekten çok sinirli."

Güldüm.

Jude'un kaşları çatıldı. "Gigi ve babamda karar kıldılar sanıyordum." Claire ve ben birbirimize baktık.

"Ne?" diye sordu.

Claire el bezini yenilemek için ayağa kalktı. "Yaptığı şey bu. Paige gergin ya da heyecanlı olduğunda biraz ... seğirir. Birimizin canı yandığında kendini çaresiz hissetmekten nefret eder, bu yüzden kontrol edebileceği bir şeye odaklanır."

Jude bana yumuşak bir gülümseme verdi, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde gezindi. "İşte şimdi anlayabiliyorum."

Günün genel duyguları yüzünden zaten tamamen kızarmış olan kalbim biraz daha şişti. "Öp lütfen."

Beni mutlu bir şekilde ağırladı ve çekildikten sonra dudaklarıma karşı konuştu. "Beni ölümle tehdit etmemen daha çok hoşuma gidiyor."

"Ben de," diye fısıldadım.

Çekilen bir fotoğrafın tıkırtısı gözlerimi kırıştırdı. Claire bize gülümsedi, telefonu bize doğru çevrilmişti. "Kusura bakmayın çocuklar. Dayanamadım."

"Bölmekten nefret ediyorum," dedi doktor. "Ama ne yazık ki epidural için çok uzaktayız."

Göz kırptım.

Jude ona doğru eğildi. "Ne?"

Doktor eldivenlerini fırlatıp attı. "Son kontrolümüzden bu yana çok hızlı genişlediniz. Şimdiden sekiz oldu, Lia."

Claire ağzını kapattı ve bana titrek bir gülümseme verdi. "Eminim her şey yoluna girecek. Çok hızlı geçecek, Lee."

Bir sonraki kasılma beni vurduğunda gözyaşlarına boğuldum.

JUDE

İKİ SAAT SONRA

Lia ile yer değiştirmek için şimdiye kadar kazandığım her kuruşu verebilseydim, tüm dünyadaki her övgüyü, her ödülü, her kupayı takas edebilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

Diğer elim kalçasının arkasını tutarken ellerim onun morartıcı pençesinde ezilmişti.

Ve kalbim, son birkaç saattir onun yaşadıklarını izlediğim için kaburgalarımın arkasında ezilmiş, korkunç, işe yaramaz bir yığındı. Herhangi bir kadının bunu birden fazla kez yapması, tanımlanabilir her kategoride neden üstün cinsiyet olduklarını kanıtlıyordu.

Hanım evladı olma, bana söz verdirmişti. Ve şimdiye kadar, bu sözü bozmamıştım.

"Haydi, Lia," dedi doktor, yüzü konsantrasyon içindeydi. "Beni bir kez daha it."

"Yapamam," diye hıçkırdı. Saçları sıırılsıklamdı, yüzü bitkin bir haldeydi. Claire küçük yatıştırıcı sesler çıkararak başka bir bezi kız kardeşinin terli alnında gezdirdi.

"aşkım," dedim ona. "Çok yakınsın."

"Bunu son iki saattir duyuyorum," diye inledi.

"İşte başlıyoruz," dedi doktor. İki hemşire bir şeyle meşguldü ama beni bayıltacak hiçbir şeye bakmayacağıma söz verdiğim için ne olduğunu anlayamadım.

Lia dişlerini gıcırdattı ve acı, ıstırap ve bitkinlikle ruhunu parçalayan bir ses daha çıkardı ve sizi temin ederim ki, elimdeki kemiklerin toz haline geldiğini hissedebiliyordum.

"Bir tane daha, Lia, harika gidiyorsun," dedi hemşirelerden biri, doktorun hemen yanında konumlanarak. "Koyu renk saçlarını görebiliyorum."

Lia hıçkırarak ağladı. "Saçı mı var?"

Alnımı onunkine bastırdım. "Bir tane daha, aşkım. Bir tane daha."

Ve nefesimi tutmama neden olan bir çabayla ve Claire'in aşağı baktığında duyulabilir bir soluk çıkarmasıyla, Lia muhteşem bir itiş daha yaptı ve oda hayatımda duyduğum en inanılmaz sesle doldu.

Bir bebek ağlıyor.

"Başardın," dedim ona, gözlerim, kalbim ve ruhum taşarak. Lia hıçkırarak ağladı, ben de alnından, yanaklarından ve ağzından öptüm.

Hemşire geniş bir sırtıyla, "Oğlunuz oldu," dedi. "Tebrikler anne ve baba."

Bir sonraki anda hepimiz ağlıyorduk çünkü onu Lia'nın göğsüne yatırıp ağlattılar.

Hemşire titreyen elleriyle bana göbek bağını nasıl keseceğimi anlattı.

Etrafımdaki her şey bir şekilde daha yavaş hareket ediyormuş gibi hissediyordum, sanki kalbim artık üç ayrı parçada var oluyordu. Biri kaburgalarımın arkasında, Lia'da ve biri de Lia'nın kucagında yatan, siyah saçları ve düğme burnuyla bu muhteşem, kıpır kıpır, feryat eden şeyde.

Ben kolumu Lia'ya dolayıp başının tepesini öperken Claire fotoğraflarını çekti.

"O mükemmel," dedi, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken.

"Öyle." Yanağından öptüm. "Ve sen de inanılmazdın, Lia."

Hemşire bize gülümsedi. "Eğer onu temizlememe ve tartmama yardım etmek istersen baba, annemi onlar halleder."

Lia başını kaldırıp bana baktı, çenesi sallanıyordu. "Ona iyi bak, tamam mı?"

O sırada başparmağı yüzümdeydi ve bir gözyaşını daha siliyordu. "Her zaman," diye söz verdim.

LIA

YIRMI DAKIKA SONRA

"BU ÇOK TUHAF," diye fısıldadım. Parmağım burnunun çizgisini ve dudaklarının mükemmel kıvrımını takip etti.

"Doğru mu?" Paige sordu. "Sanki hepsi sümüksü ve içinizden gelen bu çılgın bokla kaplıymış gibi, *ve bum*, aynen böyle, onlar için ölürsünüz."

Bilen gözleriyle karşılaştım ve sııttım. "Temel olarak."

Jude kardeşimin yanında durduğu yerden bana gülümsedi.

"Onu kucağına almaya hazır mısın Logan?" Paige bebeği nazikçe sallayarak sordu. Küçük adam mışıl mışıl uyuyordu çünkü doğmak oldukça yorucu bir olaydı.

Kardeşim başıyla onayladı. "Annemin ona ihtiyacı olmadığı sürece sorun yok." Başımı yastığa koydum ve ona gülümsedim. "Devam et."

Kız kardeşlerimin hepsi odaya dolmuş, Paige'in omzunun üzerinden fotoğraf çekiyorlardı.

Isabel bizim görmediğimizi düşündüğü bir damla gözyaşını sessizce sildi. Molly göz kırptı, sonra kendini işaret etti, "*Favori*," diye mırıldandı.

Ama hepimiz Logan'ın önce Paige'i başının üstünden öpmesini, ardından karısı ayağa kalkıp bebeği dikkatle ağabeyimin kocaman kollarına aktarırken çenesini sıkmasını dikkatle izledik.

Aslında tüm gün boyunca ağlayarak yoluma devam edecektim. Başka yolu yoktu. Jude hariç odadaki diğer herkesin aynı şeyi yaptığını fark etmeden önce yüksek sesle burnumu çektim.

Logan oğluma baktı ve titrek bir nefes verdi. Başını kaldırıp bana baktığında gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Gerçekten iyi iş çıkardın, evlat."

Jude yatağa yaklaşmadan önce bir elini Logan'ın omzuna koydu.

"Yaptın," dedi sessizce, yüzümü dikkatlice silerek. "Lanet olası bir savaşçı."

Ona gülümsedim. "Onlara adını söyleyelim mi?" Jude beni usulca öptü. "Hadi söyle."

Logan hariç ailem beklentiyle bana baktı, o da yine bebeğe bakıyordu. Gülümsedim. "Sizleri Logan Gabriel Ward McAllister ile tanıştırmak istiyoruz."

Paige gürültülü bir şekilde burnunu çekerek ağzını kapattı. "İşte yine başlıyorum."

Logan'ın gözleri benimkilere kaydı. "Ne?" diye fısıldadı hışımla. "Ona benim adımı mı verdin?"

Başımı salladım. "Ona Gabriel diyeceğiz." Elimini Jude'un elinin içine kaydırdım ve ona gülümsedim.

Logan'ın çenesi sıkıştı ve bir elini Gabriel'in kabarık siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim. İkinize de."

Isabel başını Logan'ın omzuna yasladı, Molly Isabel'in elini tuttu, yeni aldığı nişan yüzüğünün pırlantası parmağında göz kırpyordu ve Claire Molly'nin yanındaydı, bir kolu en büyük kız kardeşimizin belindeydi.

Logan boğazını temizledi. ", ben çirkin bir şekilde ağlamaya başlamadan önce birinin onu alması gerekiyor."

"Benim sıram," dedi kız kardeşler mükemmel bir uyum içinde.

Sırada kim var diye tartışırlarken güldüm.

Jude yanımdayken, eli elime dolanmışken, neredeyse imkânsız derecede mutlu ve imkânsız derecede bunalmış hissediyordum.

Hayat size kendiniz için seçmediğiniz bir şey verdiğinde nereye varabileceğinizi düşünmek inanılmazdı.

Belki de işlerin böyle yürümesi gerekiyordu. İstedığımız tüm planları ama sonuçta bizim için doğru olan yol, sonunda varacağımız yoldu.

Ve bu da benimdi.

Sonsöz

LIA

8 HAFTA SONRA

Gabrieli odasında sallarken, "SUS KÜÇÜK BEBEK, tek kelime etme," diye şarkı söyledim, "Annen babanla özel zaman geçirmeye gidecek ve eğer bir saat daha uyursan sana lanet bir midilli alacağım."

Sözler melodiye uymuyordu ama Jude'la geçirdiğim seksi zamanlardan ve genel olarak uykudan o kadar mahrum kalmıştım ki Gabriel'in uykuya dalmasını sağladığı sürece ağzımdan çıkanlar umurumda bile değildi.

Sevgili küçük meleğim bana baktı, ama göz kırplısları yavaşladı ve ağırlaştı ve *sonunda*, *nihayet* bayıldığında rahat bir nefes aldım.

Dürüst olmak gerekirse, onu o kadar çok seviyordum ki bu beni korkutuyordu ama o dünyanın en kötü uyuyan çocuğuydu. Onu beşiğine yatırırken gülümsedim. Hâlâ doğduğu günkü kadar koyu olan saçları, sanki parmaklarından birini prize sokmuş gibi kafasından dışarı doğru uzanıyordu.

Tıpkı Emmett'in doğumunda olduğu gibi, oğlum için de ailemin her bir üyesi sürekli olarak kavga ediyordu ve bunun korkunç yan etkisi, sadece biri onu salladığında uyuyabilen bir çocuktı. Paige'i suçladım çünkü Gabriel'e önce ulaşmak için insanları devirdiği biliniyordu.

Çocuk odasındaki şifonyerin üzerindeki beyaz gürültü makinesini açtım ve yeni edindiğim ninja sinsiliği becerilerimle odadan sessizce çıktım, bana hafif uyuyan bir çocuk doğurmakla miras kalan bir şey olduğu söylenmişti.

Jude'un izin günü vardı ve altı haftalık sınırı aştıktan sonra biraz "Anne ve Baba yalnız" zaman bulmak zor olduğundan, takvimlerimizde bir saat ayırdık, böylece kimse herhangi bir toplantı planlayamaz ve kimse ikimizin de arzuladığı bir şeyi ihlal edemezdi.

Çocuk odasının kapısı kapandığında yüksek sesle nefes verdim. "Hallelujah."

Üstümü çıkardım ve süper seksi emzirme sütyenimi görünce yüzümü buruşturdum. Sonra omuz silktim çünkü bunu en ufak şekilde umursamayacak tek bir kişi tanıyordum, o da Jude'du. Gabriel doğduğundan beri hâlâ tam olarak kaybetmediğim kıvrımlarıma bayılıyordu; ellerini kalçalarımın gezdirdiği ya da başını eğip kocaman göğüslerimin üst kısımlarını öptüğü her seferinde bana bunu hatırlatıyordu.

Yatak odamızın kapısı aralıktı ve içeriden hafif bir müzik sesi geliyordu. Gabrieli uyutmam planladığımdan biraz daha uzun sürdü ama Jude'a yatağı ısıtmasını ve benim için hazır tutmasını söyledim.

Bir elimle kapıyı yavaşça iterek açtım, içeri baktım ve sııttım.

Üzerinde tişörtü olmadan yatağın ortasına yayılmış, bir eli güzel mi güzel göğsünde olan Jude'du. Ve derin bir uykundaydı. Çok şaşırmamıştım bile. Seattle'da çalışmaya başladığından beri çok sıkı çalışıyordu. Takımda destekleyici bir grup adam bulmuştu. Bazıları onun gibi İngiltere'de oynamıştı. Bazıları genç Amerikalılardı ve bazıları da dünyanın başka yerlerinden gelmiş, sadece oynamak isteyen, biraz daha az maaş ve tribünlerde fazla insan olmamasını sorun etmeyen insanlardı.

Riskler o kadar yüksek olmasa da Jude, uzun süredir evi olan Shepperton olmasa bile sevmeye başladığı bir takım buldu. Muhtemelen hep öyle kalacaktı, çünkü evini tutmaya karar vermişti, böylece ziyaret ettiğimizde zaman kalacak bir yerimiz olacaktı.

Ninja becerilerimi devreye sokarak parmak uçlarımla yatak odamıza girdim ve yatağa süründüm. Kısık bir ses çıkardı ama göz kapakları hiç açılmadı. Kendimi onun yarı çıplak bedenine yasladığımda bile . Başımı göğsüne koymadan önce kaldırarak yatak odamızın duvarındaki saate baktım. Bir saatlik bloğumuzun neredeyse yarısı bitmişti ve o gece Molly, Isabel, Claire ve Paige ile gelinlik alışverişine gitme planlarım vardı. Ablam sonunda evleniyordu ve ben de ateşli İngiliz bebek babamı becermek istediğim için bu planları iptal edemezdim.

İçimi çektim, başımı omzuna yasladım ve kolumu beline koydum. Hareketlerim nazik olsa da, onu uyandırmak için yeterliydi.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı, bana döndü, kaslı kolları beni sıkıca sardı. "Uyuyakaldığım için özür dilerim."

"Sorun değil." Yumuşak bir öpücük için ağzımı onunkine doğru kaldırdım. Bir kez daha, daha uzun ve biraz daha derin bir öpücük için geri , ben çekildiğimde mırıldandı. "Kendini oldukça zorluyorsun."

"Devasa, çılgın bir ailem olmasına ve onların devasa, çılgın planlarının beni iş dışında da meşgul etmesine hâlâ alışamadım."

Gülerek ellerimi göğsüne doğru kaydırđım. "Hadi ama, Emmett için o ağaç evi inşa etmek senin eğlence anlayışın değil miydi?"

Bana bir bakış attı. "Bu montaj talimatlarını bir araya getiren kişinin doğrudan cehennemden gönderildiğine eminim ve Bauer de benimle aynı fikirde. İlk yarısını yanlış yaptığımızı fark ettiğimizde neredeyse şeyi yakıyordu."

Yüzünün yan tarafını avuçladım ve öpmek için döndü. "Bunu yaptığın için teşekkür . Emmett buna bayılacak. Ve bir gün," dedim usulca, sert çenesinin kenarını dişleyerek, "Gabriel de orada oynayacak."

Jude mırıldandı. "Belki o zamana kadar bir erkek ya da kız kardeşi olur."

Eli şortumun arkasına kaydđ ve onu huzursuz kalçalarımđan aşağı itmeye başladı. Ağzının içine doğru güldüm. "Beni tekrar hamile bırakmak mı istiyorsun, McAllister?"

"Bir gün," diye yanıtladı hayıflanarak. "Ama henüz değil. Sanırım önce seninle evlenmek istiyorum."

Başım geriye gitti, gözlerim irileşti, ağzım açık kaldı. "Bana şu anda evlenme mi teklif ediyorsun? Bunun emzirme sütyeni ve büyükanne külotu giyerken olacağını hayal bile edemezdim."

Sırıttı. "Hayır. Ama hata yapmayın, geleceğın Bayan Lia Ward McAllister'ı, bu olacak. Ve bunun geldiğini göremeyeceksiniz."

Gözlerimi kısmıştım. "Eminim yaparım."

Jude aşağı kaydđ, önce boynuma sonra da göğüslerimin üst kısmına emici öpücükler kondurdu. "Hayır, yapmayacaksın. Ama bunu anlamaya çalışmanı izlemek çok eğlenceli olacak."

Omuzlarını iterek sırt üstü yatana kadar yuvarladım. Bacaklarım kalçalarının üzerinde sallandı ve onu tuttum. İri elleri kalçalarımđan yukarı kaydđ.

"Bir altı ay daha dayanabileceğınızı sanmıyorum bayım." Onu derinden öpmek için eğildim. Ağzımın içinde inledi.

"Seni seviyorum," dedi öpücükler arasında. "Ama beklerken kıvrınmanı izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim, elimi şortunun içine soktum, gözleri yuvalarından fırladığında alt dudağımı ısırdım. "Ama sanırım şu anda kimin izleyeceği konusunda yanılıyorsun."

Güldü ve bu mükemmeldi. Kurduğumuz hayatla ilgili her şey mükemmeldi. Yorucu, yoğun, tatlı ve mükemmeldi. Tam da sevdiğim gibi.

İKİNCİ EPILOG

ISABEL

İçeri girdiğimde spor salonu karanlıktı ve bu benim için gayet uygundu. Yıllar önce buranın her santimini ezberlemiştim, bu yüzden gün doğumunun zayıf ışığı ofisime geri dönmem için fazlasıyla yeterliydi. İzin günüm olduğu için aslında orada olmam gerekmiyordu ama patronum Amy içeri girdiğimde hiç şaşırmadı. Kahvemden bir yudum aldım ve boşta kalan kolumu yüzümü buruşturarak başımın üzerine uzattım. Bir gün önce derste biraz fazla zorlanmışım ve kaslarım hareketi protesto etmek için çığlık attığında yüksek sesle inledim.

Bu inilti üzerine Amy'nin ofisinin kapısı açıldı ve küçük köşe lambasının ışığı içeriyi aydınlattı. Daha önce fark etmediğim, spor salonuna bakan camın üzerindeki perdeler çekilmişti. Amy'nin kafası dışarı fırladı. "Burada ne işin var?"

Durdum. "Neden öyle olduğum için gergin görünüyorsun?"

Onun için çalışmışım ve onu hiçbir şeyin etrafında dolanmayacak kadar uzun süredir tanıyordum.

Amy içini çekti, yüzü öyle bir ifadeye büründü ki benim de midem bulandı. İşte o an gelmişti. Omzunun üzerinden bakıp ofisinde biriyle konuştuğu anda, bunun korktuğum şey olduğunu anladım.

Yeni bir sahip.

Yeni bir patron.

Değişimden nefret ederdim. Beni gergin ve rahatsız ederdi.

Ama Amy bana dönüp özür dileyen bir gülümseme verdiğiğinde hissettiklerimin yanında bu hiçbir şeydi.

"Bunu yarın biraz daha resmi bir şekilde yapacaktım ama izin gününde gün doğmadan ortaya çıkacağını bilmeliydim."

"Envanter yapmam gerekiyordu," diye mırıldandım, kadının kenara çekilmesini ve *adamın* kapı aralığını doldurmasını izledim.

Neredeyse kahvemi düşürüyordum ki bir gece önce ne kadar az uyuduğumu düşününce bu utanç verici olurdu.

İkisi de tek kelime etmeden önce anlamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında o kadar çok şey biliyordum ki, gülünçtü. Altı üç yaşında olduğunu ve en iyi dövüş günlerinde iki kırk beş civarında olduğunu biliyordum, bu da onu yıllarca domine ettiği ağır sıklet sınıfına sokuyordu.

Onu dövüşürken izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum çünkü her birini izlemiştim.

Gözlerinin karanlık olduğunu ve ağzının hiçbir zaman gülümseme şeklinde kıvrılmadığını biliyordum.

Birkaç yıl önce, karısının ölümünden sonra kızına bakmak için emekli olduğunu biliyordum.

Amy boğazını temizledi ve bu onun bakışlarıyla benimkiler arasındaki bağlantıyı kopardı.

"İz, ilk öğrenen sen olabilirsin." Bana doğru işaret etti. "Bu benim spor salonu müdürüm, Isabel. Vazgeçilmezdir."

Bana doğru bir adım attı, ağzı düz ama kaba değildi, gözleri karanlık ve meraklıydı ve kocaman elini uzattığında, avucumu onunkine değdirmeden önce titreyerek nefes aldım.

Ellerimiz birbirine değdiğinde kaşları düştü ve bakışları o tek bağlantı noktasında sabitlendi. Parmaklarımdaki titremeyi hissetmemesini umarak elimi yavaşça geri çektim.

"Aiden Hennessy," dedi.

Sanki adını bilmiyordum.

Ağzını tekrar açtığında, neredeyse elimi dudaklarımın üzerine koyacaktım çünkü bunu söylemesini istemiyordum. Ama elim yanımda kaldı ve kelimeleri yine de alçak sesle ve karanlık bir şekilde söyledi ve hayatımın nasıl değişmek üzere olduğuna dair bir önsezi ürpertisi hissettim.

"Ben senin yeni patronunum."

Ward Sisters serisinin dördüncü kitabı Yasak, Haziran 2021'de geliyor!
Şimdi Ön Sipariş Verin

Yazarın Notu

Aman Tanrım, Avrupa'da yaşayan/büyüyen bir karakter yazmaya ilk girişimim! Eylül 2019'da ziyaret ettiğim Büyük Britanya'ya tamamen aşık oldum ve Lia'nın hikayesini hayata geçirmek için sabırsızlanıyordum. İngiliz bir editör tutmuş olsam da, Jude'un diyalogu dışında Amerikan İngilizcesi kullanmak için bilinçli bir seçim yaptım. Ayrıca... eğer 'bloody' kelimesini zevkinize göre çok fazla kullandıysam, LÜTFEN beni affedin. O kadar eğlenceli ki kendime engel olamadım. Hatalar sadece ve sadece bana aittir. Elimden geleni yaptım! Okuduğunuz için teşekkürler.

Teşekkür

'Olağan şüphelilere' çok teşekkür ederim - kocam ve oğullarım bana ve garip 2020 yazma programına katlandıkları için, Fiona Cole sanal okul yılında (AKA THE SHITSHOW) yazma arkadaşım olduğu için, Kathryn Andrews harika geri bildirimleri ve beyin fırtınası için.

Güzel kapak için Najla Qamber ve Regina Wamba'ya. Kelly

Allenby'ye "Brit Checker "ım olduğu için.

Düzeltilmelerde hikâyenin içine etmediğimden emin olmak için okuyan Michelle Clay'e.

Jenny Sims ve Janice Owen'a düzeltilmeler ve redaksiyon için ve Pauline Cassie'ye son bir okuma için teşekkür ederim.

Tüm destekleri için harika okuyucu grubuma ve inceleme ekibime.

Ve kocamın arkadaşı Kenneth'e özel bir teşekkür... Bunu asla göremeyecek ama Premier Lig'i hayatımıza sokmak (ve beni/kocamı/çocukları Liverpool taraftarı yapmak) bana bu kitabı yapma fikrini veren şeydi! TEŞEKKÜRLER!

İman, umut ettiğimiz şeylere güvenmek ve görmediğimiz şeylerden emin olmaktır.

İbraniler 11:1

Ayrıca Karla Sorensen

Mashington Molves

[Bomba \(Luke ve Allie'nin hikayesi\)](#) [\)Etkisi Eski](#)

[Sevgili Etkisi \(Matthew ve Ava'nın hikayesi\)](#)

[Evlilik Etkisi \(Logan ve Paige'in hikayesi\)](#) . .

Mard Ailesi Serisi

[Odaklanmı](#)

[Ş](#)

[Sahtelenmi](#)

[Ş](#)

[Yasaklanm](#)

[İŞ](#)

Smartypants Romance aracılığıyla yayınlandı

[Beni Pişirmek Çılgın](#)

[Akıl Hamuru](#)

[Manolyamı Çal](#) (9 Şubat 2021'de satışa sunulacak)

Üç Küçük Lord Serisi

[By Your Side](#)

[Light Me Up](#)

[Tell Them Lies](#)

Sırtın Bekarları Serisi

[Dylan](#)

[Garrett](#)

[Cole](#)

[Michael](#)

[Tristan](#)

Karla'nın yaklaşan yayınlarından haberdar olun!

[Haber bültenine abone olun](#)

Yazar Hakkında

Karla Sorensen hayatı boyunca hevesli bir okuyucu olmuş ve mutlu sonla biten hikâyeleri diğer türlere tercih etmiş. Bütçesinde kitaplara ayırdığı bir kalem olduğunu düşününce, kendi hikayelerini yazmanın daha ucuza gelebileceğini fark etti. Bebekleri olmadan önce geçimini sağladığı sağlık hizmetleri pazarlama dünyasında hala ayak parmaklarını tutuyor. Şimdi evde kalıyor, tam zamanlı olarak yazıyor ve annelik yapıyor (bu, Sorensen evinde neredeyse her günün bir 'pijama günü' olduğu anlamına geliyor... yargılamayın). Batı Michigan'da kocası, son derece sevimli iki oğlu ve büyük, tüylü kurtarma köpeğiyle birlikte yaşıyor.

Fotoğraf kredisi: Perrywinkle Photography

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.